

JENNIFER WILLIAMS

De neprețuit

Traducerea și adaptarea în limba română de
ELENA MITU

ALCRIS

Capitolul 1

Alex auzi ușa de la intrare trântindu-se și vocea tatălui ei în timp ce vorbea cu menajera, doamna Innes, înainte să vină în sufragerie să-și ia ceva de băut.

— Bună, draga mea, spuse el, sărutând-o scurt pe obraz înainte să se îndrepte spre barul cu băuturi.

Își luă un pahar în care puse gheață, apoi turnă whisky.

— Doamne, ce calde este! exclamă bărbatul. Ai avut o zi bună?

– Minunată, replică ea cu răceală, lăsând cu regret cartea din mână pe pat.

Tocmai ajunsese la partea în care criminalul urma să fie demascată.

Tatăl ei se apropie și se așează pe canapea.

– Ei bine, ce-ai mai făcut? Sper că a fost ceva plăcut!

– De dimineață am fost la coafor, iar după aceea am băut o cafea cu Melissa și am făcut cumpărături împreună. Am fost apoi să luăm masa de prânz și am continuat să facem cumpărături, deoarece voia o haină nouă pentru această seară. Apoi s-a făcut ora potrivită pentru un ceai... După ce m-am despărțit de ea am fost la bibliotecă să schimb cărțile și apoi am venit acasă.

Tânăra zâmbi cu buzele strânse.

– Una peste alta, am avut o zi foarte amuzantă.

– Ești o fată bună, comentă Hugh neatent, ceea ce demonstra că nu fusese deloc atent la ce spusese.

Dacă ar fi făcut-o, i-ar fi fost imposibil să rateze sarcasmul din vocea ei.

Frustrarea o cuprinse din senin.

– Nu mă ascuți, nu-i așa? îi reproșă ea, enervată.

Bărbatul o privi, cu gândul în altă parte, la o problemă pe care o considera prea dificilă pentru ea, fiind doar o fată.

– Ce e în neregulă?

– Nimic nu e în ordine! exclamă ea, sărind în picioare. Sunt plictisită, tată. Nu fac nimic toată ziua, iar asta mă scoate din minți!

Dădu cu pumnul în canapea, făcându-l pe tatăl ei să-și acopere repede paharul cu mâna.

– Am nevoie de ceva de făcut. Am nevoie de o slujbă, suspină ea, întristându-se la vederea expresiei familiare de pe figura lui.

– Ai deja o slujbă, răspunse bărbatul cu calm.

– Ce anume? Să mă duc în câteva dimineți s-o ajut pe mama Melisei la florărie? Asta nu este o slujbă, e mai degrabă o terapie ocupațională pentru cei fără nici un dram de minte!

– Alex, declară el, am mai avut această discuție, iar răspunsul este nu. De ce ai nevoie de o slujbă?

Ai tot ce-ți dorești. Nu ți-am refuzat niciodată ceva, nu-i așa?

Ea clătină din cap, ochii umplându-i-se de lacrimi inutile și fără de speranță. Nu o va asculta, ca de obicei.

– De ce Simon și nu eu?

– Știi de ce. Pentru început, poziția lui Simon în cadrul companiei a fost aranjată de mama lui înainte de moartea ei, iar apoi... Ei bine, nu trebuie să-mi explic deciziile în fața ta, oftă el. Așa cum stau lucrurile în aceste zile, nu trebuie să muncești, ci poți lăsa o slujbă pentru cineva care are cu adevărat nevoie de ea. Alex, nu te înțeleg. Ți-am oferit cea mai bună educație pe care ți-o pot oferi banii...

– Dar care era rostul, din moment ce nu mi se dă voie s-o folosesc? întrebă ea.

El zâmbi șters.

– Dar o folosești, draga mea. Când avem o cină de afaceri și te văd stând de vorbă cu oaspeții cu atâta naturalețe și inteligență, știu că a meritat până la ultimul bănuț.

Alex știa că e o pierdere de timp să mai continue. Aceasta nu era decât o reluare a conversațiilor pe care le avuseseră de la întoarcerea din Franța, unde își încheiase studiile, în urmă cu aproape un an.

Atunci fusese plină de ambiție și nerăbdătoare să-și ia în primire viitorul. O școală de administrarea afacerilor, propusese ea, apoi o poziție în compania tatălui ei. Era încrezătoare că el va fi de acord, fără să știe că avea propriile lui idei pentru viitorul fiicei lui, nici una dintre acestea neincluzând o carieră.

Era adevărat că-i oferea orice își dorea, totul în afară de înțelegere și libertatea să-și trăiască propria viață așa cum crede de cuviință. La început se revoltase, aplicase la slujbe fără știrea lui, fără să-și dea seama cât de departe se întindeau puterea și influența lui în acest oraș. Din clipa în care oamenii își dădeau seama cine era, ușile îi erau închise în față cu politețe, dar fermitate. În cele din urmă, își pierduse încrederea în propriile forțe și încetase să mai caute de lucru.

Chiar și acum, tatăl ei își deschisese portofelul, scosese câteva bancnote pe care i le pusese în mână cu un zâmbet:

– Uite, draga mea, cumpără-ți ceva drăguț și să vedem un zâmbet pe fața ta frumoasă. Cred că știi că e ziua lui Simon și nu se va aștepta la o privire întunecată la întoarcerea acasă.

Alex privi spre bani— erau bancnote de douăzeci de lire, mai mult decât câștiga într-o lună o secretară care lucra pentru tatăl ei. Se întreba din nou dacă nu greșea să se simtă astfel, când putea avea tot ce-și dorea. Reuși să zâmbească slab și spuse:

– Mulțumesc, tată.

Nu știa nici ea prea bine ce simte.

Bărbatul o bătu pe obraz cu un zâmbet satisfăcut.

– E mai bine. Acum, fugi și schimbă-te în ceva frumos pentru această seară. Simon spunea că o să vă ia pe tine și pe Melissa în oraș la cină. Sunt sigur că ar vrea să arăți bine...

Tânăra se îndreptă încet spre ușă. Tatăl ei își deschise servieta și știa că deja o alungase din

minte în clipa în care deschise un dosar și începu să lucreze.

Cu o ezitare scurtă, Eden O'Rorke semnă la finalul contractului, apoi împinse formularul pe birou. Nu simțea regret, ci doar un profund sentiment de ușurare că proprietatea "Cedrii" fusese vândută. Avocatul luă documentul și-l strecură într-un dosar.

– Asta este, spuse el cu satisfacție.

O'Rorke își imagina cu cinism că este foarte încântat, gândindu-se la comisionul lui substanțial. Oricum, orice merita ușurarea de a scăpa de datoriile lui Fitzgerald.

– Cât de repede pot fi rezolvate lucrurile cu banca? întrebă el.

– Hugh Lanford a depus deja banii, ceea ce înseamnă că totul se poate rezolva la începutul

săptămânii viitoare, răspunse avocatul. Ești sigur că vrei să faci asta? Nu trebuie s-o faci, cred că știi. Fitzgerald ți-a lăsat casa fără să aibă ipotecă asupra ei, iar o companie cu răspundere limitată este responsabilă pentru propriile datorii...

– Richard, știu foarte bine toate acestea, declară O'Rorke, vocea lui calmă fiind în contradicție cu răceala ochilor cenușii. Sunt de asemenea conștient că oamenii pe care vărul meu i-a păcălit să investească în afacerea lui sunt cei care nu-și permiteau anumite pierderi și nu vreau să-i am pe conștiință.

În ochii avocatului citea în același timp milă și admirație. Se cunoșteau de ani buni și probabil bărbatul credea că O'Rorke nu era în toate mințile să se despartă de un milion de lire ca să plătească datoriile vărului lui. Poate că avea dreptate, nu știa nici el. Ceea ce știa, era că avea nevoie să se poată privi în oglindă în fiecare dimineață fără să se simtă rușinat. Mândrie, poate aroganță... iar Dumnezeu știe că avea destule de făcut cu banii, dar...

Se ridică în picioare, îndreptându-se spre fereastră, simțind brusc nevoia de aer curat.

Fereastra era deschisă spre strada aglomerată, copleșită de căldură. Putea mirosi gazele de la eșapamentele mașinilor și auzi zgomotul traficului. Își vârî mâinile în buzunar, dorindu-și deschiderea și prospețimea provinciei, simțindu-se închis, limitat de clădiri și de oameni; atât de mulți oameni. Îl privi pe avocat cu uimire. Acest bărbat își petrecea întreaga viață în furnicarul uman.

– Cum poți suporta asta în fiecare zi? Întrebă el.

– Până la urmă, te obișnuiești, râse Richard. Nu suntem cu toții antisociali ca tine, să știi. Când te întorci la Leicestershire?

– Mâine, din fericire.

Nu cred că pot suporta mai mult de două zile această viață dintr-un oraș mare, și să-mi păstrez și mințile intacte.

Mișcă nerăbdător din umerii lați, ca și cum camera se strânsese în jurul lui. Corpul lui zvelt era tensionat, mușchii încordați, dând senzația de

putere abia reținută, ca o panteră într-o cușcă prea mică.

– În plus, trebuie să fiu înapoi înainte de weekend. Sâmbătă concurăm la Kempton.

– O să fie ceva care să merite un pariu? se interesă Richard zâmbind.

– Caii mei merită mereu un pariu, declară O'Rorke cu încredere justificată.

– Te-ai mai gândit dacă îți iei sau nu un asistent?

Bărbatul ridică din umeri.

– Problema mea este să găsesc pe cineva în care să am încredere și cu care să pot lucra. Nu e chiar atât de ușor.

– Nici nu-mi imaginam că va fi ușor să găsești pe cineva care să se ridice la standardele tale de perfecțiune, îl ironiză avocatul.

Celălalt bărbat râse, fără să se simtă jignit, conștient prea bine de propriile defecte. Asta în cazul în care dorința de a deveni cel mai bun antrenor de cai de curse din țară poate fi considerată un defect.

– Oricum, va trebui să găsesc pe cineva, mai ales dacă mă hotărâsc să preiau și caii lui Langford.

– Așadar, te-a contactat?

– Nu personal; de fapt, nu l-am întâlnit niciodată. Am primit un telefon de la unul dintre angajații lui care mă întreba dacă aș vrea să arunc o privire la caii lor. Aparent, Langford nu este mulțumit de rezultatele de acum și dorește o schimbare.

Se opri o clipă, privind cu o expresie de neplăcere traficul aglomerat.

– Nu știu dacă voi prelua sau nu caii lui. S-ar putea să nu aibă rezultate bune, deoarece caii lui nu sunt chiar atât de buni.

– Nu prea cred că asta e problema, clătină din cap Richard. Nu cumpără decât caii cei mai buni. Am auzit că luna trecută a dat mai mult ca un șeic arab pentru un mânz.

O'Rorke râse.

– O să vedem. Uneori, cel mai scump nu este neapărat și cel mai bun, declară el,

îndepărtându-se de fereastră. Ce fel de om este acest Hugh Langford?

– Cred că este genul de om de afaceri care s-a ridicat prin propriile puteri. A început cu aproape nimic, iar acum controlează propria corporație financiară. Oamenii care au făcut afaceri cu el spun că nu este bine să-l superi, dar presupun că era de așteptat. La urma urmei, în afaceri nu evoluează cei foarte manierați.

– E căsătorit? Întrebă O'Rorke.

– A fost, de două ori. Se pare că a divorțat de prima soție tocmai pentru a se căsători cu a doua, o văduvă foarte bogată. Au murit amândouă, dar are o fiică și un fiu vitreg, care îi este partener de afaceri. Din câte știu, pe fiică, Alexandra, o ține mai mult în fundal, deși am văzut-o la câteva petreceri. E foarte frumoasă.

Bărbatul din fața lui își pierduse interesul. Acoperindu-și gura cu mâna ca să-și ascundă un căscat, spuse:

– Ei bine, cred că ți-am răpit destul timp pentru o zi, Richard...

Tonul lui calm, politico, ascundea o dorință copleșitoare de a pleca în această secundă, de a se urca în mașină și a conduce cât mai departe, fără să mai privească înapoi.

– Deloc, replică avocatul. Vii la cină la noi în această seară? M-am gândit că ne putem apoi duce să vedem noul club despre care se vorbește atât de mult. Se numește Car Park.

– Cum?

– Car Park, repetă Richard. O companie foarte întreprinzătoare a avut ideea să transforme un garaj subteran al unei clădiri noi într-un club de noapte. E considerat cea mai mare discotecă din lume.

– Sună minunat, dădu din cap O'Rorke.

Primul lui impuls era să refuze oferta lui Richard, apoi își dădu seama că nu era foarte încântat la gândul petrecerii serii singur, în camera de hotel. Dacă n-ar fi avut a doua zi dimineața o întâlnire cu văduva vărului lui, ar fi plecat din această seară. Orașul îl apăsa, îl făcea să dorească să dea cu pumnii în pereți. Poate că o

seară cu Richard și soția lui în casa lor plăcută o să-l facă să se simtă mai bine, deși nu era prea sigur de acest lucru.

– Mulțumesc, spuse el. Ești sigur însă că Dinah nu se va supăra dacă apari cu un oaspete neașteptat la masă?

Richard zâmbi.

– A fost ideea ei să te invit. Dacă mă duc acasă fără tine, o să mă omoare.

– Nu e minunat aici, Alex? exclamă Melissa, iar ochii ei de culoarea chihlimbarului străluciră de entuziasm.

Alex se strădui să nu caște.

– Grozav, replică ea, știind că sarcasmul n-o va atinge pe prietena ei.

Numai faptul că era ziua lui Simon o făcuse să se lase convinsă să vină la Car Park. Ar fi preferat

mai degrabă să stea acasă, să se uite la noul serial de aventuri. De fapt, orice ar fi mai bine decât să-și petreacă seara într-un garaj care părea o peșteră prost luminată, cu pereții acoperiți cu posterele unor mașini de curse.

Băuse destul de multă șampanie ca să nu mai vadă foarte clar și, după ce se forțase să danseze cu câțiva prieteni de-ai lui Simon și își afundase deliberat tocul subțire în piciorul unuia dintre ei, ale cărui mâini erau prea cercetătoare pentru gustul ei, refuzase cu răceală orice altă invitație. Se așezase la o masă în apropierea ieșirii împreună cu actuala prietenă a lui Simon, dorindu-și ca seara să ia mai repede sfârșit.

Aruncă o privire spre locul în care Simon dansa cu o tânără pe nume Angela, o blondă cu unghii negre și care nu părea în stare să vorbească despre nimic. Alex oftă. Poate că Simon era un adevărat geniu financiar și un vrăjitor al calculatorului, dar gustul lui în materie de femei era îngrozitor.

Asculta flecăreala Melissei cu iritare crescândă. În lume se întâmplau atâtea lucruri interesante,

dar prietena ei putea vorbi la nesfârșit despre haine și coafuri și despre cine este cu cine. Era atât de nerelevant și de plictisitor, încât Alex dorea să țipe: "Și ce dacă?" Dar nu putea s-o facă, desigur. Își păstră figura calmă și de nepătruns, cum o făcea de obicei, continuă să bea șampanie și încercă să se gândească la altceva.

Melissa o prinse de braț.

– Hei, uite cine a intrat acum, chicoti ea. Mai ales cel înalt și brunet. Mă întreb cine este.

Alex aruncă o privire spre ușă, atenția fiindu-i atrasă de cei doi bărbați din cadrul ei. Unul, scund și mai degrabă rotofei, era complet pus în umbră de însoțitorul lui, înalt și părând puternic, cu păr negru și ochi albaștri care păreau să surprindă întreaga atmosferă cu o privire rapidă, neplăcut impresionată. În timp ce privea, își dădu seama că se contraziceau. Părea că bărbatul înalt voia să plece, dar celălalt încerca să-l convingă să mai stea.

Ochii albaștri străbătură camera rapid, nerăbdători, apoi întâlniră privirea ei, trecură mai

departe și reveniră. Alex simți privirea rece ca și cum degete înghețate i-ar fi atins pielea. Se înfioră, incapabilă să-și ia privirea de la el. Bărbatul zâmbi slab și se întoarse însoțitorul lui.

– Dacă tot vorbeam de lup, spuse Richard, făcând un semn din cap spre masa la care stăteau cele două fete. Aceea este Alexandra Langford.

– Care dintre ele? întrebă O'Rorke, privind în jur fără prea mult interes.

Zgomotul era asurzitor, iar atmosfera înăbușitoare, ceea ce însemna că nu va fi în stare să stea prea mult. Ochii lui se îndreptară spre cele două fete, trecând de la prima la cea de-a doua, apoi înapoi.

Văzu un păr lung, ca de mătase, ochi mari mărginiți de gene lungi și o gură mică.

– Care este fiica lui Langford? întrebă el din nou.

– Cea brunetă. Vrei să te prezint?

Replica lui Richard nu era de prea mare ajutor, deoarece ambele fete erau brunete, dar una era drăguță, pe când cealaltă era uluitor de frumoasă.

O'Rorke simți că respirația i se oprește în gât, ca și cum ar fi fost împins spre femeia din fața lui.

– Nu, mulțumesc, o să mă prezint singur, spuse el, făcându-și loc spre masa celor două.

Făcu o mică plecăciune spre ambele, deși nu o vedea decât pe una singură. Presupuse că are în jur de douăzeci de ani, cu piele perfectă de adolescentă, iar rochia ei verde de mătase o făcea să pară de pe altă lume, ca o singură floare sălbatică într-o seră.

– Domnișoara Langford? întrebă el, văzând cum expresia ochilor verzi se schimbă.

Fata dădu din cap spre însoțitoarea ei.

– Aceasta este Alex Langford, spuse ea cu răceală. Spune-i bună ziua domnului, Alex.

Alex acționase din instinct, deși mai târziu nu putea să-și explice nici ea de ce o făcuse. Poate nu era decât o încercare de a însufleți o seară plictisitoare.

O privire feroce spre Melissa o opri să strice farsa. Aceasta chicoti și spuse repede:

– Bună seara. Vă cunoaștem de undeva?

Bărbatul purta un costum negru și, văzut de aproape, părea mai înalt, grațios și sigur pe el. Ochii lui albaștri păreau amuzați când privi spre ele.

– Nu, nu ne cunoaștem, domnișoară Langford, replică el. Numele meu este Eden O'Rorke.

Alex simți că ar fi cazul să recunoască numele, că îl mai auzise undeva, deși nu-și amintea unde.

– Bună seara, domnule O'Rorke, spuse ea, retrăgându-se în starea de răceală cu care se înconjură de fiecare dată când se simțea nesigură sau în pericol.

Nu era surprinsă că n-o recunoscuse; faptele tatălui ei erau prezentate frecvent în presă, dar avusese grijă să-și țină fiica departe de aparatele de fotografiat. Chiar dacă acest bărbat nu părea foarte impresionat de vederea unei celebrități și nici nu avea acea privire cercetătoare a celor avizi de a cunoaște o vedetă.

– Vă deranjează dacă iau loc? întrebă el privind-o în ochi, fără să pară intimidat de răceala ei.

Melissa chicoti din nou, părând foarte amuzată de glumă. Alex ridică din umeri.

– Cum doriți.

El o fixă cu privirea în timp ce trase un scaun în apropiere, iar ea se înfioră din nou, conștientă de apropierea corpului puternic. Se retrase, încercând să lase un spațiu liber între ei doi, în timp ce-l căuta din priviri pe Simon.

– Pot să vă ofer ceva de băut, doamnelor?

– Bacardi și cola, vă rog, spuse Melissa, cu un alt chicotit. Aceste sunete începeau deja s-o irite pe Alex. Îl zări pe Simon care îi făcu un semn de departe, strângându-și prietena în brațe. După câteva secunde, își dădu seama că Eden O'Rorke vorbea cu ea.

– Ce?... Ah, șampanie, vă rog.

Bărbatul făcu un semn unui chelner care trecea prin apropiere cu siguranța unuia obișnuit să fie ascultat imediat. După ce comandă, se întoarse din nou spre ea.

– Bărbatul de acolo, care v-a făcut semn cu mâna, este prietenul dumneavoastră?

– Cine, Simon? râse ea. Nu, e fratele meu. De ce mă întrebați?

– Oh, sunt doar interesat.

Chelnerul aduse băuturile și Alex își dori să nu-l fi invitat pe bărbat să li se alătore, deoarece avea sentimentul că nu va reuși să scape prea ușor de el. Bău încet din pahar, curioasă în ciuda acestor gânduri.

– Eden? E un nume neobișnuit pentru un bărbat.

El făcu o grimasă.

– Din nefericire, e vina mamei mele australiene. Majoritatea cunoscuților îmi spun O'Rorke.

Numele i se potrivea; avea o duritate care se potrivea de minune cu strălucirea aspră din ochii albaștri. Chiar dacă avea în continuare impresia că îi este familiar, nu știa de unde îl cunoaște.

Șampania era caldă și nu mai avea nici un gust, așa că renunță repede la ea. Oricum, băuse deja prea mult în această seară, pentru a scăpa de plictiseală, și știa că mâine va trebui să suporte consecințele.

– Este irlandez? întrebă brusc Melissa. Am avut o dată un prieten care era irlandez. Se pare că plouă foarte mult în Irlanda. N-am fost niciodată acolo, dar am citit despre asta undeva. Știați că obișnuiesc să țină animalele în casă? Cum ar fi să ai o vacă în sufragerie? Îți place aici? Mie mi se pare grozav. Tata nu prea e de acord să vin aici, așadar i-am spus că-mi petrec seara acasă la o prietenă...

Vocea tinerei fu acoperită din nou de chicoteli, iar Alex întâlni privirea rece a lui O'Rorke cu o ridicare din umeri.

– Vrei să dansezi? o întrebă el, deși bănuia că o invitasese în primul rând să scape de trăncăneala fără rost a Melissei, decât de dorința de a urca pe ringul de dans.

Începuse o baladă lentă, iar Alex îl zări pe Simon care se îndrepta spre ei, de data aceasta singur. Se ridică repede în picioare, zâmbind:

– Da, mi-ar face plăcere să dansez, spuse ea, îndreptându-se spre mulțimea de dansatori înaintea lui Simon să ajungă lângă ei și s-o dea de gol.

O'Rorke o cuprinse în brațe cu fermitate, iar senzația trupului lui solid lipit de ea, dându-i senzația că este mai mult goală, o lovi ca un șoc. O palmă mare se fixase pe spatele ei, în timp ce cealaltă își găsisese locul sub părul ei, astfel încât se odihnea pe gâtul ei.

Încercă să se retragă, dar era împiedicată de aglomerația din jurul lor. Putea simți bătăile inimii lui prin rochia subțire, încordarea mușchilor puternici, și brusc avu impresia că nu mai poate să respire. Inima începuse să-i bată mai tare și se prinse de umerii lui, amețită, temându-se de propria reacție ciudată la apropierea lui, precum și de ce ar crede acest bărbat, dacă și-ar da seama de această reacție.

În încăpere era foarte cald și mirosea a fum de țigară și a parfum. Luminile străluceau deasupra capetelor lor, iar melodia lentă fu înlocuită cu ritmuri alerte. Bărbatul privea în jurul lui cu neplăcere.

– Chiar îți place acest loc? întrebă el.

– Nu neapărat, replică ea cu sinceritate.

De fapt, nu-mi place deloc. Am venit doar pentru că Simon voia să vin.

– Și faci întotdeauna ce vrea Simon?

– Nu, desigur, dar azi e ziua lui.

O'Rorke aruncă o privire prin încăpere.

– Pare foarte ocupat cu prietena ta. Crezi că va fi foarte dezamăgit dacă pleci de aici fără el?

Alex zâmbi.

– Nu prea cred că va observa.

Bărbatul îi întinse mâna.

– Haide, să mergem de aici.

– Hei, nu ți se pare că e cam brusc? obiectă ea, rezistând dorinței copleșitoare de a accepta.

Mâna oferită avea degete lungi și puternice și unghii curate, tăiate scurt.

– La urma urmei, nu te cunosc, continuă ea. Ai putea fi oricine.

– Te asigur că nu sunt oricine, replică el cu solemnitate. Și acum, vreau să plec. Vrei sau nu să vii cu mine?

Ochii lui albaștri o subjugaseră. I se părea imposibil să privească în altă parte și acceptă fără

nici un cuvânt mâna întinsă. El o trase după el, ținând-o aproape în vreme ce își croia loc prin mulțime. Aruncă o privire prin jur, zărindu-l pe bărbatul cu care venise, care dădu din cap râzând, apoi își continuă drumul spre ieșire, până când ajunseră în stradă. Cu toate că încă se simțeau gazele de eșapament, aerul de seară era răcoritor după căldura înăbușitoare din interior.

– Așa e mai bine, răsuflă ușurat O'Rorke. Acum putem respira.

Apoi, strecurându-și brațul în jurul umerilor ei, se îndreptă cu hotărâre în direcția râului.

Ca o ciudățenie, Alex nu se simțea deloc temătoare să fie singură cu el, dar știa foarte bine că fusese o prostie să plece cu un bărbat pe care nu-l cunoștea. Era un lucru despre care tatăl ei și Simon nu încetau să-i vorbească. Dar O'Rorke era într-un fel foarte diferit. Se simțea protejată de puterea lui, în timp ce se plimbau pe strada mărginită de copaci.

Se opriă sub lumina unui felinar și se aplecă peste balustradă, privind râul. Suprafața apei

părea întunecată și uleioasă sub lumina lunii, iar tânăra fu străbătută de un fior.

– Ți-e frig? întrebă el imediat, strângând-o mai tare.

– Nu, nu mi-e frig, răspunse ea, plăcându-i căldura prezenței lui.

Îi trecu prin minte că se afla cel mai aproape de un bărbat care nu era tatăl ei, dar prezența lui nu era în nici un fel neliniștitoare.

– Am impresia că trebuie să te cunosc de undeva, spuse ea. Ești faimos?

Bărbatul începu să râdă.

– Mi-e teamă că nu sunt tocmai faimos.

– Oh, îmi pare bine. Adică, ar fi fost neplăcut din partea mea să nu te recunosc, nu crezi? Numai că nu am o memorie prea bună pentru figuri.

Știa că vorbea fără șir, dar nu părea să se poată abține. Să știe că o privea cu atenție o făcea să se fâstâcească, obișnuita ei fațadă rece prăbușindu-se sub privirea scrutătoare a ochilor albaștri.

– Trebuie să te uiți astfel la mine? izbucni ea în cele din urmă.

Mă faci să mă simt de parcă aş fi văzută la microscop.

– Îmi place să mă uit la tine, ridică el din umeri.

Degetul lui îi atinse ușor obrazul, iar ea se înfioră, simțind că această atingere aprinde flăcări de dorință pe pielea ei.

– Ai fost pentru prima oară la Car Park? întrebă ea brusc, încercând cu disperare să umple tăcerea tensionată dintre ei.

El dădu din cap.

– Și pentru ultima oară. Mi se pare imposibil de înțeles că sunt oameni care se simt bine acolo.

– E un loc proiectat să dansezi și să te întâlnești cu oamenii, așadar să te simți bine.

– Nu mi s-a părut că te simțeai foarte bine, replică el cu o sinceritate dezarmantă.

Ea ridică din umeri.

– Nu era petrecerea mea. Am fost prezentă acolo doar ca să se completeze numărul de persoane de la masă.

– Mi se pare greu de crezut. Și, apropo, nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Nu-i așa? râse ea. Nu contează, oricum.

Bărbatul râse.

– Îți păstrezi aura de mister?

– Nu contează cine sunt, nu-i așa? Presupun că nu ne vom mai revedea după această seară.

– Așa credea și Cenușăreasa, și știi prea bine ce a pățit.

– Ah, dar ea a fost neglijentă și a scăpat pantoful pentru prinț, în timp ce eu voi ajunge acasă purtând ambii pantofi și îmi voi aduce aminte de tine ca fiind bărbatul care m-a salvat de o seară plictisitoare.

– Așadar, îți vei aduce aminte de mine? întrebă el.

Privirea lui coborî spre buzele ei, iar Alex începu să respire mai repede. Părea ținută, incapabilă să se miște sub privirea lui hipnotizatoare. Bărbatul coborî încet capul și buzele lui o atinseră ușor. Alex rămase încremenită, neîndrăznind măcar să respire.

Închise ochii, apropiindu-se instinctiv de el, palmele ridicându-i-se singure să atingă părul de

pe ceafa lui. Se relaxă sub atingerea ușoară, respirând adânc.

Brățele lui o cuprinseseră și sărutul se adânci, devenind mai pasional, mai profund și mai seducător. Palmele lui i se mișcă pe spate, trăgând-o mai aproape cu mișcări ademenitoare, făcând-o să se lipească de trupul înalt și puternic.

Brusc, atingându-l atât de intim, Alex tresări și se retrase, cu obraji roșii și picioarele moi.

– Nu, te rog... murmură ea, simțindu-se amețită.

El râse răgușit, fără să creadă reacția ei de retragere, întinzându-se din nou s-o cuprindă în brațe.

– Da, te rog, doamna mea misterioasă.

Părăsind obișnuita ei răceală din cauza reacției neașteptate pe care o avusese la atingerea și la sărutul lui, Alex intră în panică, dându-și seama că făcuse o greșeală foarte gravă. O'Rorke nu era un băiat, pe care să-l respingă cu ușurință cu o replică acidă, ci era un bărbat în adevărata putere a cuvântului și, ca să fie sinceră, îl lăsase să tragă o concluzie greșită. Acum trebuia să scape din

încurcătura în care se vârâse singură, iar asta trebuia s-o facă foarte repede!

Dar el o ținea în brațe, iar dacă o va săruta din nou, totul va fi pierdut, știa foarte bine. Mâna lui alunecă de-a lungul gâtului ei, apoi pe braț, ajungând la palma ei, pe care o ridică spre buze. O sărută fierbinte în centrul palmei, urmărindu-i reacția cu ochi atenți, simțind fiorul care o străbătea.

Aruncă o privire nemulțumită în jurul lui.

– Aici e un loc prea public. Hotelul meu nu e prea departe...

Cuvintele acestea o salvară.

– Nu merg la hotelul tău! exclamă ea indignată. Ce crezi că sunt?

Irațional, era dezamăgită de predictibilitatea comportamentului lui, ca și cum ar fi sperat că acest bărbat era altfel decât ceilalți, când desigur așa ceva era imposibil.

Bărbatul își ascunse repede surpriza la vederea respingerii ei. Privirea lui era dură, când mârâi:

– Nu știi, iubito. Ce ești?

O femeie ieftină, de consumație, care vrea să se simtă bine, sau o fetiță care tocmai și-a dat seama în ce încurcătură s-a vârât? zâmbi el cu ironie. E atât de dificil să-ți dai seama în aceste zile!

În câteva secunde, Alex urma să se facă de râs izbucnind în plâns. Privi disperată în jur, văzând un taxi care tocmai se apropia și alergă spre el cu brațele ridicate, făcându-i semne și strigând șoferului să se oprească. Acesta se opri în scârțâitul zgomotos al frânelor, iar tânăra își dădu seama că probabil credea că fuge de un atacator. Oricum, nu-și mai dorea decât să pună cât mai mult spațiu între ea și Eden O'Rorke.

Își dădu adresa și urcă în taxi, abia respirând. În timp ce mașina începuse să prindă viteză, riscă să arunce o privire în urmă și îl văzu pe bărbatul de care tocmai fugise aplecându-se să ia ceva de pe trotuar. Cu un hohot de râs pe care nu și-l putu reține, își dădu seama că în încercarea ei disperată de a fugi de el își pierduse un pantof.

Îl văzu îndreptându-se cu pantoful în mână și privind după taxi. Râdea când îi făcu un semn cu

mâna, iar Alex se surprinse pe ea însăși murmurând:

– Mult noroc, Făt-Frumos!

Era un pantof atât de mic și atât de sumar, încât nu era de mirare că-l pierduse. O'Rorke îl puse în buzunar și se îndreptă spre hotelul lui. Dintr-un punct de vedere, fusese o seară dezamăgitoare, dar tot se alesese cu un suvenir. Râse din nou, întrebându-se cine fusese misterioasa tânără. Nu că ar fi avut vreo importanță. Cum spusese și ea, probabil nu se vor mai revedea, dar era oricum o femeie uluitoare, frumoasă ca un vis.

Își aminti parfumul ei, senzația trupului suplu și fierbinte pe care îl ținuse în brațe. Dar trebuia să nu se mai gândească la ea, dacă mai voia să doarmă în această noapte. Privi în jur la strada luminată, plină de oameni chiar la această oră târzie, știind cu siguranță că-i va face mare plăcere să se întoarcă acasă.

Dimineata următoare, Alex îl întâlnește pe Simon în timp ce se împleticea încercând cu greu să ajungă la dulapul cu medicamente, dorind să înghită un flacon întreg de aspirină.

– Doamne, arăți îngrozitor, remarcă fratele ei vitreg, deși nu mai era nevoie de o asemenea replică. Ce ți s-a întâmplat? Nu, nu-mi spune, bănuiesc de fapt că ai băut niște apă de râu cu bure care este prezentată drept șampanie.

Alex își cuprinse cu palmele tâmpilele dureroase.

– Chiar trebuie să strigi? Doamne, mă simt de parcă a venit cineva în timp ce dormeam și mi-a smuls toți dinții. Pentru o clipă, mulțumesc cerului că tatăl ei luase micul dejun de ceva vreme și plecase deja să-și admire caii de curse, altfel ar fi fost nevoită să asculte o predică interminabilă pe care era sigură că i-ar fi fost imposibil s-o suporte.

Simon râse.

– Nu te înveți niciodată minte, nu-i așa? Haide, un pahar de suc proaspăt de portocale e cel mai bun remediu.

Tânăra îl privi încruntată. Nu se întorsese de prea multă vreme de la petrecere, era sigură, dar arăta strălucitor, cu ochi limpezi, cu părul pieptănat cu grijă și impecabil în costumul cenușiu.

– Nu crezi că e mai bună o găleată de cafea neagră? murmură ea.

– Suc de portocale, replică el cu fermitate. Cofeina nu va face decât să-ți înrăutățească durerea de cap. Oricum, unde te-ai dus seara trecută? Ultima oară când te-am văzut, ieșeai din club agățată la brațul unui tip, fără măcar să-mi faci un semn de rămas-bun. Melissa mormăia ceva despre un irlandez, dar cu mintea ei, s-ar putea să nu fi însemnat mare lucru.

Simon o conduse spre masa din bucătărie unde lua de obicei micul dejun, apoi umplu un pahar înalt cu suc de portocale rece ca gheața. Doamna Innes aruncă o singură privire la fața ei palidă și clătină din cap dezaprobat.

– Presupun că n-are rost să te mai întreb dacă vrei costița și ouăle pe care ți le-am pregătit pentru micul dejun, mormăi ea cu răceală.

Alex simți că stomacul îi urcă în gât și zâmbi slab.

– Mai degrabă nu, dacă nu vă deranjează.

O altă privire dezaprobatore, iar tânăra se strâmbă când farfuriile fură trântite în chiuvetă.

– E o pierdere de timp să pregătesc masa în această casă, din moment de nimeni nu vrea să mănânce!

– Eu mănânc, declară Simon cu mândrie. Am o poftă nebună să mănânc ouă și costiță.

– Nemernicule! murmură Alex, strâmbându-se la el prin spatele menajerei.

Bău încet sucul și trebui să admită că se simțea ceva mai bine. De fapt, după ce îl termină și se forță să ronțăie o bucată de pâine prăjită, începuse să creadă că va supraviețui.

– Nu știu de ce bei șampanie când știi foarte bine că îți va face rău, declară fratele ei vitreg cu superioritate.

Ar trebui să rămâi la vin alb data viitoare... sau mai bine la suc.

– Dispari! replică ea cu calm.

– Ai de gând să-mi povestești despre irlandezul tău?

Stomacul tinerei se strânse brusc, dar de această dată nu mai avea nici o legătură cu mahmureala. Avea legătură cu Eden O'Rorke, bărbatul care o ținuse în brațe seara trecută.

– Nu era irlandezul meu, spuse ea. De fapt, nici nu sunt sigură că era irlandez. E o idee care i-a venit Melissei cu imaginația ei, din cauza numelui lui.

– Ei bine, care era acest nume? Întrebă bărbatul răbdător.

– O'Rorke... Eden O'Rorke. Simon o privi lung.

– Ești sigură?

– Desigur, replică ea iritată.

Fratele ei vitreg începu să râdă.

– E minunat, chiar minunat. Ce coincidență! Sper că i-ai făcut o impresie bună.

Ea îl privi nedumerită.

– Ce vrei să spui? Cum adică o impresie bună? Dacă vrei să știi, nici măcar nu mi-am spus numele.

Nu avea rost să-i spună cum îl păcălise pe bărbatul acela; nu avea chef de astfel de explicații la o oră matinală.

– Cum adică e o coincidență?

– N-ai auzit de Eden O'Rorke?

– Numele lui mi se pare vag familiar, dar...

– Este antrenor de cai de curse, draga mea.

Acum sună cunoscut și creierașului tău?

– Ar trebui să-mi țin respirația de admirație sau ce? Știi foarte bine că nu mă interesează cursele de cai.

– Da, poate că așa este, numai că acest Eden O'Rorke se întâmplă să fie unul dintre cei mai buni noi antrenori, iar bătrânul vrea neapărat să-l convingă să se ocupe de câțiva dintre caili noștri. M-a pus să-i dau telefon zilele trecute, doar ca să-i facem o primire prietenoasă.

– Credeam că domnul Benson este antrenorul tatei.

Lui Alex nu-i plăcuse deloc acel bărbat, după ce îl văzuse biciuind cu cruzime un ajutor de la grajd pentru o greșeală minoră.

– Așa este, pentru moment, dar este privilegiul unui proprietar de cai să-i poată muta la un alt antrenor, dacă este de părere că vor avea astfel rezultate mai bune.

– Dar caii? Se întreabă cineva dacă ei vor să fie mutați?

Simon râse.

– Copiliță sentimentală, treaba cailor e să alerge și să câștige curse. Nu le pasă unde locuiesc, atâta vreme cât cineva are grijă de ei.

Alex se ridică în picioare, dorind să facă un duș pentru a se recupera în totalitate.

– Ei bine, știi ce părere am despre acest lucru. Sunt în întregime de partea calului.

– Foarte bine, dar să nu începi să faci valuri când o să-l vezi din nou pe domnul O'Rorke. Da, draga mea? O să-l superi pe bătrânul.

– Cum adică? O să-l întâlnesc din nou pe domnul O'Rorke? Dacă mă pot împiedica, n-o să-l mai întâlnesc vreodată!

Numai gândul că va trebui să dea din nou ochii cu figura lui ironică o făcea să înghețe.

– Desigur că o vei face, draga mea, nu ți-am spus?

– Ce să-mi spui? Întrebă ea suspicioasă.

– Duminică o să mergem cu toții în Leicestershire ca să vedem casa de la țară pe care tocmai a cumpărat-o bătrânul. Tânăra se opri brusc, întorcându-se spre fratele ei vitreg.

– Lasă-mă să mă obișnuiesc încetul cu încetul cu noutățile. Ce casă de la țară?

– Nu ți-a spus încă? Ei bine, a cumpărat o casă la țară. Se numește "Cedrii".

– E un nume drăguț și foarte rural, replică Alex cu ironie. E ciudat cum par să fiu persoana care află ultima aceste lucruri. Dar nu contează, acum vreau să știu care este rolul lui O'Rorke în această poveste.

– Bătrânul a cumpărat această casă de la Eden O'Rorke, explică Simon cu răbdare.

Alex respiră adânc.

– Bine, acum am înțeles. Dar trebuie să înțelegi și tu că nu contează ce spune tata, iar eu am planuri pentru duminică.

Nu avea, desigur, dar prefera să petreacă ziua cu Melissa, decât să dea din nou ochii cu Eden O'Rorke.

Simon o privi cu calm.

– Draga mea, nu în această duminică. Acum vei merge în Leicestershire cu noi. Bătrânul a insistat foarte mult.

Ea îl privi uimită.

– Dar de ce? Ce legătură are cu mine?

Bărbatul ridică din umeri.

– Treaba noastră nu este să înțelegem...

– Oh, la naiba! exclamă ea, știind din experiențele trecute că, dacă tatăl ei voia să meargă împreună cu ei duminică în Leicestershire, nu avea ce face.

– Curaj, draga mea, murmură Simon cu blândețe. Nu e sfârșitul lumii. În plus, poate că descoperi că îți place.

Capitolul 2

Hugh Langford se îndreaptă spre Leicestershire duminica viitoare la volanul Rollsului lui albastru. Vremea era bună, iar Alex s-ar fi bucurat de excursie dacă n-ar fi fost îngrozită de gândul că va da ochii cu Eden O'Rorke.

– E o zonă foarte frumoasă, comentă Simon în clipa în care intrară pe un drum îngust care ducea spre satul Loxton.

– Am crescut aici, răspunse Hugh. Îmi place.

Dincolo de satul pe care îl traversară repede, un drum particular trecea printr-un șir masiv de

rododendroni, fiind mărginit de doi stâlpi înalți de cărămidă care susținuseră probabil cândva o poartă mare de metal. Mai departe, drumul continua printre copaci, luând sfârșit în fața unei case mari, de formă dreptunghiulară, construită din piatră cenușie, cu trei etaje și cu ziduri crenelate. Un șir de coșuri înalte se îndreptau spre cer ca niște degete uriașe.

– Aceasta este proprietatea cunoscută sub numele de "Cedrii", spuse Hugh, iar mândria și încântarea răsunau în vocea lui.

Coborâra din mașină, iar tânăra privi clădirea cu uimire.

– Destul de mare, nu-i așa? remarcă Simon. Nu prea mi se pare potrivit să-i spui "casă". Mi se pare cam mare pentru trei persoane.

Hugh îi aruncă o privire iritată, observând:

– Nu e mai mare decât un conac obișnuit.

Netulburat, Simon râse:

– Poți să mai spui o dată. Cât teren ai primit împreună cu această clădire, pentru acea jumătate de milion de lire pe care ai plătit-o?

– Grădinile și parcul din spatele casei, cu toate că unul dintre fermierii din vecinătate are o înțelegere semnată pe termen lung pentru a paște oile în parc, iar eu n-am nici o intenție să calc această înțelegere. Nu vreau să irit comunitatea locală încă de la sosire.

– Pare foarte trist, observă Alex, aruncând o privire spre grădinile copleșite de buruieni.

Amândoi bărbații să întoarseră spre ea.

– Cum adică trist? Întrebă Hugh.

Ea ridică din umeri.

– Ca și cum nimănui nu i-ar păsa.

– Ei bine, acest loc a fost neglijat câțiva ani, dar mă voi ocupa de acest lucru. O să fii surprinsă de diferență după ce voi da un strat proaspăt de vopsea.

Îi conduse pe drumul spre spatele casei, scoțând o legătură mare de chei din buzunar, alegând una și deschizând ușa din spate.

Simon strâmbă din nas când mirosul de mucegai la ajunse la nas.

– Doamne, locul acesta miroase îngrozitor!

Acolo, pe podea, nu sunt urme de șoareci?

– Nu contează, ridică din umeri Hugh. V-am adus aici să aruncați o privire și să faceți câteva sugestii utile în legătură cu renovarea, așadar cred că e mai bine să ignorați șoarecii și să vă concentrați pe asta, da?

Fiul lui se strâmbă din nou.

– Ok, Alex, să mergem. Să începem de la etajul superior și să încheiem la parter, ce părere ai?

O prinse de mână și, lăsându-l pe tatăl lor în pragul bucătăriei de modă veche, de mărimea unei săli mici de bal, alergară împreună pe scări râzând ca niște copii.

– Crezi că sunt fantome? murmură Simon cu voce cavernoasă.

Alex se înfioră. Coridorul pe care se aflau era întunecat și avea pe fiecare parte câteva uși încuiate. Pașii lor răsunau pe podeaua din lemn, iar în colțuri atârnavu pânze de păianjen.

– Nu spune prostii. Nu există fantome! spuse ea, începând să meargă grăbită de-a lungul coridorului, deschizând uși la întâmplare. Uite,

vezi? Nu e nici o fantomă, doar o mulțime de camere murdare care arată ca și cum ar fi fost închise de ani întregi.

Ștergându-și mâneca prăfuită, aruncă o privire pe fereastră, spre grădina care se întindea în spatele casei.

– Mă întreb de ce au lăsat totul să ajungă într-un asemenea hal.

– Probabil pentru că n-au avut bani, ridică Simon din umeri. Acesta pare să fie motivul în zilele noastre. Casele acestea mari se potriveau cu o altă epocă, atunci când oamenii își puteau permite să angajeze atâta personal încât să poată avea grijă de ele. Presupun că e trist, dintr-un anumit punct de vedere. Haide, mai bine coborâm și-l căutăm pe bătrân. O să se aștepte să facem propuneri de renovare.

– Ei bine, ce părere aveți de această casă? răsună vocea lui Hugh în coridorul întunecat, iar Alex se întoarce spre el ridicând din umeri.

– E foarte frumoasă, tată, dar a fost teribil de neglijată.

– Nu-ți place? răsună întrebarea pe un ton acuzator.

Ea zâmbi, știind că va trebui să arate ceva entuziasm, dacă nu vrea ca drumul spre Londra să fie parcurs într-o tăcere apăsătoare. Simon plecase să arunce o privire prin jur, lăsând-o singură să-i dea explicații tatălui lor.

– N-am spus că nu-mi place, nu-i așa? Casa e drăguță, iar terenurile din jur sunt frumoase. Numai că am nevoie de ceva timp să mă obișnuiesc, asta e tot. Mai întâi, e mult mai mare decât apartamentul, nu-i așa? Câte dormitoare sunt? Am pierdut numărul după al cincilea.

– Nouă la primul etaj, și trei săli de baie. Șapte dacă adaugi și depozitul, iar la ultimul etaj mai sunt două băi, declară bărbatul, frecându-și mâinile satisfăcut. E o casă de mărime potrivită cu planurile mele.

– Dar care sunt acestea? întrebă Alex, suspicioasă.

Tatăl ei o privi, displăcându-i fără îndoială vocea ei tăioasă, dar trecând peste ea.

– Am hotărât că este timpul să avem o casă de vacanță. Undeva unde putem invita oamenii să stea, să dăm petreceri și genul acesta de lucruri, spuse el.

– Loxton este un sătuc drăguț, dar e destul de izolat, comentă Alex neconvinsă. N-ar fi fost mai bine să cumperi ceva mai aproape de Londra?

– Am fost crescut în Midlands. Îmi place această parte a țării. În plus, nu e atât de izolată precum pare, cu autostrada la doar douăzeci de minute și câteva aeroporturi la care ai acces cu ușurință. Ai spus întotdeauna că nu-ți face plăcere să locuiești la Londra, continuă el privind-o cu subînțeles. Ei bine, aceasta este șansa ta să te bucuri de o schimbare. O să poți veni aici în weekend, să-ți aduci prietenii. O să ai ceva de făcut.

Alex își spunea că nu cunoaște pe nimeni în cercul de prieteni căruia să-i placă atât de mult încât să vrea să petreacă weekendul împreună, dar dându-și seama că tatăl ei aștepta de la ea susținere în această aventură, hotărî că n-ar fi tocmai potrivit să-i spună acest lucru.

– Dar cum facem cu mobila? întrebă ea în cele din urmă. O să avem nevoie de un adevărat depozit de mobilă ca să umplem o casă atât de mare.

Expresia de pe figura bărbatului era plină de încredere.

– Nu-ți face probleme, acest amănunt este deja rezolvat, declară el, atingând peretele cu tandrețe și adăugând: ca să-ți spun adevărul, pândesc ocazia să pun mâna pe această casă de ani buni. Am văzut-o prima oară când aveam zece ani. Unchiul meu Charlie m-a adus pe dealurile din apropiere de câteva ori, iar eu mi-am spus că, dacă voi avea vreodată destui bani, o să-mi cumpăr un loc exact ca acesta.

Alex știa că tatăl ei se născuse în Leicestershire, dar nu vorbea foarte mult despre copilăria lui.

– N-ai mai vorbit niciodată despre ea.

– N-avea sens. Și nici nu mi-a trecut vreodată prin cap că "Cedrii" va fi vândută la un moment dat. Familia O'Rorke părea să aibă o situație financiară foarte bună.

Păstrându-și vocea cât mai neutră, tânăra întrebă:

– Ce s-a întâmplat cu această familie despre care vorbești?

Hugh ridică din umeri.

– Același lucru care s-a întâmplat cu multe familii vechi. Au fost câteva decese destul de apropiate, iar taxele și impozitele au fost prea greu de susținut de supraviețuitori. Familia O'Rorke deținea cea mai mare parte din zona aceasta. Casa aparținea lui Fitzgerald O'Rorke. A pierdut cea mai mare parte din banii lui, precum și ai altora, în câteva investiții riscante, apoi s-a înecat la o partidă de pescuit în Cornwall, lăsând moștenire casa și toate datoriile vărului lui, Eden O'Rorke.

Bărbatul ridică privirea spre locurile goale de pe pereți, unde fuseseră la un moment dat agățate picturi.

– Cred că a vândut tot ce a putut ca să amâne inevitabilul, dar în cele din urmă a trebuit să renunțe la ea.

Alex se gândi la Eden O'Rorke, la siguranța de sine și la mândria de care părea să dea dovadă.

– Cred că a fost foarte greu pentru el să se despartă de această casă.

Hugh ridică din nou din umeri.

– N-ai de ce să-ți pară rău pentru oameni ca O'Rorke, Alex. Au profitat cum au putut mai bine de banii lor, atunci când îi aveau.

Fără să-i placă satisfacția din vocea tatălui ei, tânăra se întoarse să privească pe fereastră, spre grădina din jurul casei. Aerul care pătrundea în interior era parfumat, datorită multelor flori multicolore. Oftă, întristată. Era foarte greu să-și imagineze cum te simți când ești nevoit să-ți vinzi casa. Aproape că se simțea vinovată, ca și cum ar profita de nefericirea altcuiva.

– Simon mi-a spus că acest Eden O'Rorke antrenează cai de curse, remarcă ea cu voită indiferență.

– Așa este, dădu din cap tatăl ei. Mă gândeam să-i dau în grijă câțiva din caii mei. Ca o favoare acordată unui vecin, dacă mă înțelegi.

– Simon spunea că e destul de bun, insistă Alex.
– Va trebui să aflăm dacă așa stau lucrurile, nu? ridică Hugh bărbia cu mândrie.

Tânăra privi mai departe, dincolo de grădină, spre gardul care separa proprietatea de parc. Cineva călărea pe drumul care străbătea parcul, împrăștiind oile care pășteau în apropiere. Bărbatul avea capul descoperit, și chiar dacă era la o distanță considerabilă, era vizibil că are părul negru. Părea născut în șa, călărind cu ușurință, fiind o adevărată plăcere să-l urmărești. Alex simți că i se strânge inima când îl zări îndreptându-se spre casă.

Vocea tatălui ei îi întrerupse șirul gândurilor.

– La ce te uiți?

Ea arată în direcția bărbatului.

– E cineva care călărește în parc.

Bărbatul se apropie, privind pe fereastră cu o încruntare.

– Oricine ar fi, vine aici. Ar fi mai bine să ieșim și să-l anunțăm că încalcă o proprietate privată.

Alex râse.

– Probabil că știe deja acest lucru. Pare să se simtă ca acasă.

Coborâra la parter și ieșiră în fața casei, așteptând sosirea necunoscutului. Chiar dacă ghicise deja despre cine este vorba, silueta familiară a lui Eden O'Rorke o impresionează prin puterea degajată. Inima începu să-i bată mai tare la vederea ochilor lui pătrunzători.

Calul se opri la primirea unei comenzi cu voce blândă dar fermă, rămânând nemișcat. Bărbatul nu descălecă, ci rămase pe loc, cu o mână odihnindu-se neglijent pe o coapsă și privindu-i cu ochii lui albaștri și reci. Nu părea s-o fi recunoscut, iar Alex începu să se simtă jenată. Parcă era un copil care fusese prins furând mere din livada cuiva.

Ochii bărbatului îi studiau fără prea mult interes.

– Bună dimineata, spuse el cu voce joasă, plină de hotărâre. Presupun că sunteți familia Langford.

– Așa este, replică Hugh.

Alex putea simți neplăcerea tatălui ei, care se simțea înjosit că i se vorbea de pe cal. Fiind un

bărbat înalt, nu era obișnuit să ridice privirea pentru a vorbi cu cineva, iar această poziție părea inconfortabilă.

– Tocmai am cumpărat "Cedrii", declară el cu hotărâre. Și parcul...

O'Rorke zâmbi, iar Alex își spuse că avea un zâmbet plăcut, chiar dacă nu purta nici o urmă de căldură. Nu era de mirare, dacă ținea cont de tonul pe care vorbise tatăl ei.

– Îmi cer scuze că v-am încălcat proprietatea. Obiceiurile vechi mor greu, așa se spune. Sunt Eden O'Rorke.

Hugh Langford zâmbi.

– Îmi pare bine să te cunosc în cele din urmă, O'Rorke, spuse el, apoi adăugă, punând o mână pe brațul ei: aceasta este fiica mea, Alexandra.

Alex se încruntă auzind folosirea pretențioasă a întregului ei nume. Ochii albaștri ai bărbatului o fixară, iar pentru o secundă în adâncimea lor luci o scânteie de interes, dar care se stinse repede. Era clar că nu-i va spune tatălui ei că se cunoșteau deja, iar aceasta era o adevărată ușurare.

Eden O'Rorke dădu din cap.

– Îmi pare bine, domnișoară Langford.

– Și mie, domnule O'Rorke.

Îl fixă cu privirea, fără să se mai simtă jenată, iar bărbatul zâmbi slab. Acum, că îl privea la lumina zilei, putea observa câteva șuvițe de păr alb și riduri fine în jurul ochilor.

Își aduse aminte râsul lui, cum se simțise cuprinsă de acele brațe puternice, dar totul îi dădea impresia de irealitate, de parcă fusese un vis. Nu avea nici o legătură cu acest străin.

– Vă place casa? Întrebă el politicos.

– E foarte frumoasă, răspunse ea. Probabil că regretați că trebuie s-o părăsiți.

El ridică din umeri, aruncând o privire spre intrare ca și cum ar fi văzut-o pentru prima oară.

– N-am locuit niciodată aici, domnișoară Langford. "Cedrii" era casa vărului meu. Ceea ce îmi va lipsi va fi plimbarea ocazională prin parc.

– Nici o problemă, declară Hugh cu un zâmbet larg. Simte-te liber să faci câte plimbări vrei. N-am nici o obiecție.

O'Rorke dădu din cap.

– Mulțumesc.

– Cu plăcere, răspunse tatăl ei, apoi adăugă, fără s-o privească: Alex, du-te să-l găsești pe Simon. Cred că e pe undeva prin casă.

Alex se întoarse să intre în casă. O'Rorke o privi și, pentru prima dată, putea vedea din expresia lui că este amuzat. Brusc, se intimidă sub privirea lui scrutătoare. Părea foarte sigur de el, ca și cum ar face parte din acest loc. Din punctul acesta de vedere, el era acasă, iar ei nu erau decât niște intruși.

Alergă pe scări, iar când intră auzi vocea tatălui ei care spunea:

– Îmi pare bine că ai trecut azi pe aici, am vrut să iau legătura cu tine...

Dar nu mai auzi restul conversației pentru că Simon apăru brusc de sub scări, iar costumul lui cenușiu era acoperit de pânze de păianjen.

– Alex, ar trebui să vezi pivnița! E ca o catacombă, cu tavanul cu arcade și stâlpi de piatră și cu zone speciale în care se depozitau butoaiile

cu vin. De fapt, mai sunt butoaie, continuă el încercând fără succes să-și scuture pantalonii, dar presupun că trebuie curățate.

– Văd și eu, comentă ea. Oricum, n-am nici cea mai mică intenție să mă duc acolo acum, când sunt o mulțime de păianjeni păroși care abia așteaptă să sară pe mine. Oh, Simon, ești un adevărat dezastru. Trebuie să încerci să te cureți, pentru că altfel nu-l văd pe tata primindu-te în mașină cu atâta praf pe haine.

Bărbatul scoase o batistă din buzunar și Alex se strădui să îndepărteze cea mai mare parte din pânzele de păianjen de pe hainele lui.

– Dar ce făceai în pivniță?

– Încercam să văd cât este de rezistentă. Oricum, speram că a mai rămas ceva prin butoaie.

– Ce păcat! Oricum, mă așteptam ca familia O'Rorke să fi băut tot înainte de plecare. Și dacă tot vorbeam despre ei, să știi că tocmai a apărut antrenorul acela de cai de curse. Tata m-a trimis să te găsesc, ceea ce presupun că înseamnă că vrea să te prezinte. A făcut un lucru bun și a ascuns că mă

cunoaște din seara aceea de la club, așadar ai face bine să nu mă dai tu de gol, ai înțeles?

Simon zâmbi larg.

– Desigur, draga mea, doar mă cunoști. Sunt discreția în persoană.

– Tocmai asta e problema, că te cunosc prea bine, ridică Alex din umeri, știind din experiențele trecute că fratele ei vitreg nu făcea decât ce e mai bine pentru el. Acum să mergem, tata te așteaptă.

Afară, Hugh stătea nerăbdător lângă mașină. Simon se grăbi spre el, așteptând să fie prezentat, dar Alex rămase în urmă, privindu-i din susul scărilor. Ochii ei erau la același nivel cu cei ai lui O'Rorke, iar când bărbatul o privi în trecere își dădu foarte bine seama că o recunoștea. Se înfioră.

– Tată, o să mai arunc o privire prin casă, anunță ea.

Toți bărbații se întoarseră spre ea.

– Bine, dar să nu stai prea mult, dădu din cap tatăl ei. Am comandat masa de prânz pentru ora unu.

O'Rorke zâmbi.

– Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnișoară Langford. La revedere, pentru moment.

Brusc, tânăra își pierdu răsuflarea și simți că se îmbujorează.

– La revedere, domnule O'Rorke, răspunse ea, întorcându-se repede pe călcâie și grăbindu-se spre intrare.

Se plimbă încet din cameră în cameră, forțându-se să examineze tapetul deteriorat și vopseaua cojită doar pentru a nu se gândi la ce se petrece afară. Aruncă o privire de la o fereastră înaltă și zări capul bărbatului, auzindu-i în același timp râsul profund.

Se întoarse nemulțumită de la fereastră. La urma urmei, nu este decât un bărbat. Un bărbat atrăgător, foarte masculin dar pe care, pentru propria liniște, ar face mai bine să-l țină la distanță.

Cu aceste gânduri își continuă plimbarea, mergând ceva mai repede, închizându-și mintea la orice altceva în afara lucrărilor care ar trebui făcute în această casă.

Când Alex ieși în cele din urmă, Eden O'Rorke plecase deja; îl putea zări călărind prin parc și, în timp ce privea după el, îl văzu întorcându-se și ridicând mâna în semn de salut.

Tatăl ei își frecă palmele satisfăcut.

– O dimineată foarte productivă, spuse el. O'Rorke ne-a invitat la grajdurile lui după masa de prânz, iar dacă îmi place cum arată, putem pune totul la punct.

– Crezi că va vrea să accepte caii noștri? Întrebă Simon.

– A spus că-i va accepta doar dacă sunt destul de buni, râse Hugh. Tot felul de declarații arogante. De parcă i-aș cere să antreneze un măgar pentru curse. Cred căși va schimba părerea după ce va vedea pe toți caii.

– Lui Benson nu-i va plăcea, clătină din cap Simon cu o expresie gânditoare.

– La naiba cu Benson! Plătesc pentru rezultate, nu pentru scuze!

Alex ascultă discuția lor cu o ureche, continuând să privească silueta bărbatului care se

micșora în depărtare. Undeva în sinea ei, știa că și-ar dori ca O'Rorke să-l refuze pe tatăl ei și să nu aibă nimic de-a face cu caii familiei lor, cu toate că nu știa să explice de ce avea aceste sentimente. Cu excepția faptului în care nu și-ar fi dorit să-l audă pe tatăl ei vorbind despre el cu același dispreț cu care vorbea despre domnul Benson.

Ridicând din umeri, se întoarse cu spatele, dându-și seama că se purta copilărește, mai ales că Eden O'Rorke părea mai mult decât capabil să se descurce cu tatăl ei.

Bărbatul privi înapoi la cei trei care stăteau în fața casei, lângă un Rolls de o culoare albastră uimitoare, dar cu care era obișnuit din culorile purtate de echipajul Langford. Era o ușurare să știe că vânduse casa și scăpase de datoriile lui Fitzgerald, dar descoperi că și-ar fi dorit ca altcineva să fi cumpărat "Cedrii". Hugh Langford îi displăcuse de la prima vedere, iar instinctele îl avertizau să n-aibă nici o legătură cu caii acestuia.

Apoi își permise în cele din urmă să se gândească la fiica lui, Alexandra, iar acest gând îi

aduse zâmbetul pe buze. O recunoscuse din prima clipă, desigur, și fusese destul de greu să nu reacționeze. La prima privire se simțise enervat și-și spusese că nu e decât o fetișcană bogată și răsfățată. Oricum, arăta corespunzător: haine scumpe purtate cu eleganță, păr lung și întunecat, care strălucea ca și cum ar fi fost lustruit și o privire rece, capabilă să înghețe un bărbat pe loc.

Dar la a doua privire descoperise o ușoară nesiguranță, chiar teamă în ochii ei verzi, iar acest lucru îl făcuse să-și schimbe părerea despre ea. Alexandra Langford nu prea se potrivea în rolul de fetiță răsfățată a tatei și, fără să se poată opri, îl copleși curiozitatea, care depăși iritarea la amintirea modului în care încercase să-l facă de râs.

Nu știa nici el prea bine de ce îi invitase la grajdurile lui în această după-amiază. Dumnezeu știe că nu se grăbea deloc să înceapă o legătură de afaceri cu Hugh Langford. Oricât de buni ar fi caii lui, era ceva în legătură cu el care îi provoca fiori, iar o astfel de neplăcere evidentă nu părea să fie o

bază foarte sigură pentru începutul unei relații de afaceri cu acest bărbat, oricum ar fi.

Apoi își aduse aminte de tânăra elegantă, care stătuse în fața lui în pantalonii verzi care se asortau cu bluza de mătase fină.

Își aminti ochii mari, de un verde cenușiu, și de felul în care își dăduse părul la o parte de pe frunte ca să se uite la el, nedorind să recunoască în fața tatălui ei că se întâlniseră deja. De fapt, nu putea s-o învinovățească pentru acest lucru. Fusesse un joc, o glumă care, dacă n-ar fi apărut acel taxi, ar fi luat o altă întorsătură pentru ea, deoarece nu era deloc pregătit să accepte un răspuns negativ.

Spre uimirea lui, era ușurat că plecase în acea seară. Clătinând din cap, își conduse calul pe drumul care străbătea parcul.

– Acest loc este numit "Ferma Ashdown", spuse Hugh, privind prin parbriz în încercarea să descopere semnele de circulație.

Porniseră pe un drum de țară care ieșea din Loxton. Copaci înalți îl mărgineau de ambele părți, întâlnindu-se deasupra capetelor lor ca să formeze un tunel de verdeață.

– Pe acolo trebuie să mergem, spuse Simon, arătând spre un semn scris cu vopsea albă.

Drumul pe care îl indică el se termina cu niște porți înalte, fixate într-un zid înalt de cărămidă. Porțile erau larg deschise, dar puteau zări obiectivul întunecat al unei camere de supraveghere fixată deasupra.

Când pătrunseră pe porți, descoperiră că se aflau într-o curte mare, înconjurată pe trei laturi de grajduri pentru cai, în spatele cărora se puteau zări câteva hambare. Drept în față, drumul ducea spre o casă mare, cu două etaje, construită din piatră cenușie.

Când Hugh Langford coborî din mașină, dintr-un grajd ieși un bărbat care îi veni în

întâmpinare. Era de înălțime medie, suplu și bine proporționat.

– Bună ziua, domnule Langford, spuse acesta, ridicând degetele spre pălăria de pe cap. Sunt Geoff Stevens, primul ajutor al domnului O'Rorke. M-a rugat să vă transmit scuzele lui, dar a fost chemat de urgență pe neașteptate. Mi-a dat instrucțiuni să vă conduc să vedeți grajdurile.

Alex își dădea seama că tatăl ei era supărat că O'Rorke lipsea, chiar dacă își ascundea destul de bine sentimentele. Fără să știe nici ea prea bine de ce, se simțea oarecum dezamăgită că O'Rorke nu stătuse să-i primească, dar probabil că era mai bine așa.

Orice indiciu cât de mic referitor la întâlnirea trecută l-ar face pe tatăl ei să pună întrebări stânjenitoare, mintea lui suspicioasă începând să construiască tot felul de scenarii ciudate, doar pentru că nu spusese nimic despre acest lucru. Fiind în general o persoană directă și sinceră, i se părea foarte greu să suporte o înșelăciune cât de mică.

– Câți cai aveți aici? Întrebă Hugh cu răceală în timp ce treceau pe lângă șirul de grajduri în care se zăreau cai de rasă, cu descendență aristocrată.

– În acest moment, ne ocupăm de patruzeci, anunță Geoff cu mândrie. Apoi, mai sunt câțiva care se odihnesc dintr-un motiv sau altul. Am putea lua mai mulți, avem destul spațiu, dar șeful preferă să se ocupe personal de totul.

Ajunseră la capătul șirului de boxe, dincolo de care se întindea un padoc. Destul de ușor de recunoscut, calul pe care O'Rorke îl călărise de dimineață, păștea liniștit.

– Acesta este calul domnului O'Rorke, Leonides. Poate că vă aduceți aminte de el. A fost un cal foarte bun în zilele lui de glorie. Acum a fost retras.

– Îmi aduc aminte de Leonides, spuse Simon. N-a câștigat cupa în urmă cu câțiva ani?

Geoff strălucea de încântare.

– Așa este. E un cal bun, Leo al nostru.

Îi conduse apoi la hambare, apoi la sala de antrenamente din interior. În ciuda lipsei de

interes, Alex era impresionată. Ajunsesse la concluzia că unele dintre clădiri, mai ales casa, aveau cel puțin o sută de ani vechime, dacă nu mai mult, dar totul strălucea de curățenie. Locul se bucura de asemenea de o liniște și pace care i se păreau foarte atrăgătoare.

Când se întoarseră spre curte, ajunse să pășească în apropierea lui Geoff.

– De când lucrezi pentru domnul O'Rorke, Geoff? îl întrebă ea.

Bărbatul zâmbi larg.

– De când am terminat școala, domnișoară, dar tata a lucrat pentru colonel până la retragere, așadar pot spune că am fost în preajmă cea mai mare parte a vieții mele.

– Colonel? se interesă ea curioasă.

– Bunicul șefului, colonelul Fergus O'Rorke. A locuit în casa cea mare și a crescut ca pentru propria plăcere, mai ales pentru vânatoare. Aveau bani în acele zile, dacă mă înțelegeți.

Alex dădu din cap aprobator.

– Înțeleg.

Rămase o vreme pe gânduri, apoi își aminti de domnul Benson și de felul în care își trata ajutoarele.

– Cum este să lucrezi pentru domnul O'Rorke, Geoff? întrebă ea brusc.

Însoțitorul ei o fixă cu privirea, surprins de întrebarea ei directă.

– N-am de ce să mă plâng, răspunse el grijuliu. Tânăra zâmbi.

– N-am întrebat dacă ai de ce să te plângi, doar cum e să lucrezi pentru el.

– E un om bun, domnișoară, și foarte cinstit, nu ca alții despre care puteți auzi, care îți plătesc o sumă oarecare de bani, dar se așteaptă să lucrezi douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Într-adevăr, așteaptă de la noi să dăm ce e mai bun, iar cine nu e dispus s-o facă, n-are decât să plece.

Dar nu se întâmplă prea des. Oamenii știu prea bine să aprecieze ce le este oferit.

– Îmi place, spuse Alex în clipa în care se îndreptau spre mașină.

– Pare un loc destul de decent, mormăi tatăl ei nemulțumit.

– Haide, tată, e mult mai bun decât grajdul domnului Benson și știi foarte bine acest lucru.

Simon arătă spre camera de supraveghere.

– Și securitatea este alta. Oricum, e mult mai bine decât ușile legate cu lanțuri ale lui Benson.

– Mi-ar fi plăcut mai mult dacă O'Rorke și-ar fi dat osteneala să ne prezinte el grajdul, se răsti Hugh, încheind astfel conversația.

Alex aruncă o privire spre casă și văzu o fetiță ieșind pe ușa principală. Avea cam doisprezece ani și purta o pereche de pantaloni foarte strâmți, astfel încât picioarele ei arătau ca niște bețe. Cămașa neagră era cu câteva numere prea mare. Părul ei ar fi putut fi blond, deși era greu de spus deoarece fusese vopsit în diverse nuanțe de verde și apoi strâns într-o coadă în vârful capului, părând un tufiș cu țepi. Merse încet de-a lungul aleii, privindu-i cu vădită neplăcere, apoi dispăru după colțul casei.

Simon râse.

– Doamne, ce apariție! Credeți că O'Rorke o ține aici să-i sperie pe vizitatorii nedorți?

– Probabil că este fiica unuia dintre angajați, comentă Hugh cu neplăcere. Hai mai repede, vreau să ajung în oraș înainte de miezul nopții!

Întoarse mașina pe drumul spre sat și se îndreptă spre autostradă. După o vreme, începu să vorbească despre casă. Alex asculta doar cu o ureche, gândindu-se la O'Rorke și încercând să facă o legătură între bărbatul pe care îl văzuse în această dimineață și străinul elegant care o sărutase în acea seară pe malul râului.

Apoi, dându-și seama că se gândea prea mult la domnul O'Rorke, se forță să se concentreze pe ce spunea tatăl ei.

Era destul de obosită și, sprijinindu-și capul de fereastră, se gândi cât de diferită devenise viața ei în ultimii cinci ani.

Aruncă o privire spre silueta întunecată a tatălui ei. În urmă cu cinci ani, când mama ei încă trăia, acest bărbat nu fusese decât o umbră întunecată din trecut. Dar trecutul devenise prezent la

înmormântarea mamei ei, când un străin care susținea că este tatăl ei venise s-o ia cu el.

Lui Alex, singură și rănită, i se păruse ca și cum fusese transportată din senin pe o planetă ciudată. O luase de acasă, de lângă prietenii ei, de lângă tot ce-i era drag și familiar, aducând-o să locuiască împreună cu el într-un apartament din Londra, cu un frate vitreg pe care nu-l mai cunoscuse vreodată.

Fusese forțată să schimbe școala în timpul examenelor, dar Hugh considerase acest lucru prea puțin important.

– Fetele n-au de ce să fie istețe, spusese el. Nu trebuie decât să fie frumoase.

Tânăra fusese flatată că o consideră frumoasă și, în ciuda suferinței, se bucurase de hainele noi pe care i le cumpăraseră. Erau mult mai bune decât își permisesese vreodată, pentru că nu avuseseră niciodată suficienți bani.

Dar îi luase destul de mult timp să se obișnuiască, nu numai să locuiască împreună cu tatăl ei, ci și să îndure resentimentul pe care îl

simțea aducându-și aminte cât de mult se străduise mama ei să supraviețuiască.

Se întoarse să-l privească pe Simon, admirând părul lui de un blond strălucitor și ținuta impecabilă. Era foarte legată de el, și-i plăcea să creadă că nu e doar fratele ei vitreg, ci și un bun prieten. Fusesse întotdeauna foarte bun cu ea, și nu avea cum să dea vina pe el că ea și mama ei fuseseră date la o parte de dragul banilor mamei lui.

Nu mai durea chiar atât de tare cum o făcuse. Durerea ascuțită de la început devenise una surdă. Știa foarte bine că n-are nici un sens să se gândească prea mult la trecut. Poate că, dacă se va preocupa mai mult de această casă cumpărată de tatăl ei, se va simți mai puțin inutilă și goală.

Eden O'Rorke dădu telefon chiar în acea seară. Tatăl ei și Simon nu erau acasă, astfel încât Alex fu cea care răspunse la telefon, supărată să constate că inima îi bătea cu putere, supărată pe el, fără să știe nici ea de ce.

– Tata nu e acasă, declară ea cu fermitate.

– Nu contează, veni răspunsul. Am dat telefon doar ca să-mi cer scuze pentru absența din această după-amiază. A fost vorba despre o problemă personală. Sper că înțelegi.

– Desigur. Plăcerea vine înaintea afacerilor, asta obișnuiesc să spun, cu toate că nu cred că tata este de acord cu mine. Se aștepta să fie condus de proprietar și a fost dezamăgit când a trebuit să se mulțumească doar cu domnul Stevens. Nu că n-ar fi fost foarte priceput, desigur, dar cred că știi cum stau lucrurile...

Bărbatul râse.

– Da, desigur. Poate vrei să știi că Geoff a fost foarte impresionat. Chiar și în meseria noastră, nu vezi foarte des un astfel de Rolls. Mai ales de o culoare atât de neobișnuită. Ei, ce părere ai despre grajdurile mele?

Dacă se așteaptă să fie lăudat, ei bine, o să aibă o mare surpriză, își spuse Alex cu ironie.

– Ca și domnul Stevens, par adecvate, replică ea cu răceală, deși tata este cel cu care trebuie să stai de vorbă despre acest lucru.

Cred că o să ia curând legătura cu tine.

– Cred și eu, mai ales că este atât de dornic să-i preiau caii.

– După cum am mai spus, va trebui să vorbești cu el. N-am nimic de-a face cu interesele legate de caii de curse ai tatălui meu.

– Dar ce te interesează pe tine, domnișoară Langford? murmură el. În afară de a juca jocuri periculoase cu bărbații pe care îi agăți în cluburi.

Ea se crispă, șocată.

– Eu niciodată... adică, nu agăț bărbați în cluburi!

– Da? În acest caz, ce era acea mică șaradă din seara în care ne-am cunoscut? O provocare sau ceva la fel de stupid? Oricare ar fi fost jocul, ai avut noroc... nu ți-ai pierdut decât pantoful, chicoti el. Dacă ai fi fost fiica mea, te-aș pus pe genunchi și ți-aș fi dat o bătaie bună, iar în plus te-aș fi pedepsit o lună.

– În acest caz, trebuie să fiu recunoscătoare că nu sunt fiica ta, replică ea netulburată.

El râse din nou.

– O să-ți trimit pantoful prin poștă mâine dimineață, acum că știu la ce adresă trebuie să-l trimit.

– Mulțumesc, ești foarte amabil.

– Nu-i așa? Iar data viitoare, Cenușăreaso, ai mai multă grijă unde îți lași lucrurile.

– Nu l-aș fi scăpat, dacă n-ai fi fost atât de... insistent! se răsti ea.

– Insistent? În nici un caz! replică el cu răceală. Felul în care m-ai sărutat a fost o invitație destul de clară.

– Îmi pare rău că am lăsat o impresie greșită...

Vocea ei se pierdu într-o tăcere jenată, iar tânăra era bucuroasă că nu poate să-i vadă fața roșie de rușine.

– Așadar, noapte bună, domnule O'Rorke. O să-i spun tatei despre acest telefon.

– Te rog. Ah, am observat că are un cal în cursa de la Ascot, săptămâna viitoare.

Vei fi acolo?

– Ți-am spus, nu împărtășesc interesul tatălui meu pentru caii de curse.

Surprinzând reproșul din vocea ei, bărbatul o întrebă:

- Nu ești de acord cu cursele de cai?
- Nu sunt de acord cu orice care se bazează pe exploatarea animalelor pentru bani, iar asta include cursele de cai.

Știa că suna de parcă ținea o predică, dar asta gândea cu adevărat.

El râse.

- Dar este exact scopul pentru care sunt crescuți.

– Presupun că îmi vei spune acum și că le face plăcere.

– Celor mai mulți dintre ei, da, imediat după ce se obișnuiesc.

Ar trebui să faci un efort și să vii la o cursă de cai; ai putea fi plăcut surprinsă.

- Mă îndoiesc. La revedere, domnule O'Rorke.

După două zile, sosi un pachet pentru Alex. Era bucuroasă că Simon și tatăl ei plecaseră la serviciu, și luă repede pachetul în camera ei, departe de privirile curioase ale doamnei Innes.

Într-o cutie mică, înfășurat cu grijă în câteva straturi de hârtie de ambalaj, se afla pantoful ei. Nu era nici o notă, singurul indiciu privind proveniența pachetului fiind ștampila poștei.

Privi o clipă pantoful, apoi îl puse în dulap lângă perechea lui, râsuflând ușurată și sperând că acest incident nu va avea nici un fel de urmări.

Capitolul 3

Soarele de iunie strălucea deasupra mulțimii adunate la Ascot, iar oamenii se tot împingeau și se străduiau să zărească măcar pentru o secundă vreo celebritate.

Alex stătea între tatăl ei și Simon, cu fața protejată de borul larg al pălăriei și ascunsă sub o pereche mare de ochelari de soare. Dacă întorcea capul doar un pic, îl putea zări pe Eden O'Rorke stând de vorbă la marginea padocului cu Harry Wentworth și cu Polly, soția lui, proprietarii mînzului superb pe care îl înscrisese în

următoarea cursă. Familia aceasta făcea parte din grupul de prieteni ai tatălui ei, iar Alex îi cunoștea destul de bine, chiar dacă nu-i plăceau prea tare.

O'Rorke arăta înalt și elegant în haina lui cenușie și cu pălăria pusă într-o parte. Se aplecă ușor și-i spuse ceva la ureche lui Polly Wentworth. Nu-i vorbise încă, deși tatăl ei îl căutase încă din clipa în care ajunseseră la locul cursei. De fapt, în afară de un scurt semn din cap, se purtase de parcă ar fi fost invizibilă, ceea ce o deranja cu adevărat. La urma urmei, venise în această după-amiază doar la sugestia lui, chiar dacă mai degrabă ar fi murit decât să recunoască acest lucru. Mai mult decât atât, pentru el alesese acest costum galben pal, în care știa că arată foarte bine.

– Se pare că Moonflower se joacă din nou, comentă Simon.

Alex îi simți mâna pe talie, conducând-o spre locurile lor, în timp ce iapa pe care o introduseseră în concurs apăruse în arenă, dând din cap cu violență, de parcă ar fi vrut să smulgă frâiele din mâna celui care o conducea.

– În mod clar, e plină de ea însăși, spuse și domnul Benson, deși afirmația lui era inutilă.

– Să sperăm că nu-și epuizează toată energia înainte de cursă, mormăi Hugh, cu o figură încruntată.

Alex aruncă o privire spre grupul din jurul lui O'Rorke. Părea foarte încrezător, în vreme ce mânzul stătea perfect nemișcat în timp ce jocheul urcă în șa, în contrast cu mișcările iepei lor, care părea hotărâtă să-și dea jos călărețul.

În cele din urmă, jocheul urcă în șa și Moonflower fu condusă spre locul de unde se lua startul. Alex își ținu respirația urmărind mișcările ei laterale, fluturarea nervoasă a cozii și spuma care o acoperea deja.

– Nu-mi place cum arată, comentă Simon, luând brațul lui Alex și conducând-o mai aproape de balustradă, ca să poată vedea mai bine.

Domnul Benson se târî în urma lor, părând nemulțumit.

Tatăl ei fusese plăcut surprins când Alex îl anunțase că vrea să vină cu ei.

– Grozav, spusese el. Poți să accepți trofeul când Moonflower va câștiga cursa. O să arate foarte bine în ziare.

Alex se îndoia că iapa avea vreo șansă să câștige ceva, dar preferă să păstreze această convingere pentru sine. Tatăl ei părea destul de supărat, iar tinerei i se făcu milă de domnul Benson, dar și mai multă milă pentru animalul obligat să ia parte la ceva care era evident că nu-i face nici o plăcere.

Atmosfera era încărcată de încântare și entuziasm, în timp ce caii se îndreptară spre standuri. Alex aruncă o privire spre O'Rorke, simțind că i se strânge stomacul când întâlnește privirea lui albastră. Bărbatul zâmbi scurt, apoi se întoarse cu spatele, lăsând-o să se simtă amețită, de parcă sub picioarele ei s-ar fi deschis un abis.

Cred că e din cauza căldurii, își spuse ea, apoi uită de O'Rorke la auzul vocii furioase a tatălui ei:

– Oh, doamne, refuză să intre! exclamă el, cu degetele încordate pe binoclu. O să fie descalificată! Nu-mi vine să cred, a fost descalificată!

Înjură cu violență, iar Alex se simți rușinată când privirile celor din jur se întoarseră spre ei.

Domnul Benson părea că vrea să intre în pământ, când Hugh se întoarse spre el:

– Am terminat cu tine, Benson! strigă el. Mi-ai spus că iapa e pregătită pentru cursă și privește la ea! Numai uită-te la ea!

Aproape că se aștepta ca mânzul antrenat de O'Rorke să câștige cursa. Polly Wentworth acceptă trofeul, iar Alex îl auzi pe tatăl ei felicitându-l pe Harry cu o voce tensionată, de parcă abia reușea să-și țină temperamentul în frâu.

– Sunt sigur că-i vine să moară că trebuie să zâmbească în fața lui Harry, murmură Simon la urechea ei, coborând apoi să stea de vorbă cu un cunoscut.

Simon cunoștea atât de multă lume, încât îi era aproape imposibil să și-i amintească pe toți.

Tânăra întâlnește privirea lui Eden O'Rorke. Era singurul care nu părea afectat de toată agitația, în timp ce verifica starea animalului înainte să fie condus la grajduri.

Se îndreaptă apoi spre ea și făcu un semn politicos din cap.

– Ce drăguț să te văd totuși aici, domnișoară Langford, spuse el.

Privirile lui se plimbară de-a lungul siluetei ei, dar singura sclipire vizibilă era cea de amuzament.

– Și, dacă îmi permiți să adaug, arătând răpitor. Ea zâmbi slab.

– Îți permit și îți mulțumesc, domnule O'Rorke. Presupun că trebuie să te felicit pentru succes. Nu știu ce se spune în aceste ocazii, dar știu că trebuie să te fi descurcat de minune.

Bărbatul zâmbi ușor.

– Calul trebuie felicitat, domnișoară Langford, dar o să-i transmit cele mai bune urări data viitoare când îl văd, ce părere ai? Presupun că tatăl tău nu este foarte încântat de performanța lui Moonflower, nu-i așa?

– Dacă ai fi în locul lui, ai fi încântat? Cred că umilirea în public e ce detestă cel mai mult, mai ales după ce a spus tuturor că va câștiga azi cu siguranță.

– Se mai întâmplă, cu toții avem și zile mai proaste, mai ales când este vorba despre o iapă tânără, zâmbi el larg. La fel ca femeile, femelele sunt mai greu de antrenat decât masculii.

Alex se îmbujoră, fără să știe nici ea de ce.

– Presupun că știi mai multe decât mine despre acest lucru, domnule O'Rorke, replică ea cu răceală. Mie îmi pare rău de cal. N-avea nici un sens să-i spună că neliniștea din ochii animalului o făcuse aproape să plângă. Tatăl ei spunea că e prea sentimentală și prea sensibilă cu animalele și poate că avea dreptate, dar nu-i păsa.

– E foarte încăpățânată și mai are nevoie de ceva antrenament ca să dea ce e mai bun din ea. Sper că tatăl tău știe acest lucru.

Alex se încruntă.

– Tatăl meu e preocupat doar de câștigători, domnule O'Rorke. Presupun că o va vinde imediat ce va găsi un cumpărător.

– Ar trebui s-o păstreze, are clasă. Aș spune că, dacă ar fi antrenată așa cum trebuie, ar fi o potențială câștigătoare a cursei Oaks.

– Un antrenament așa cum trebuie este cel pe care îl oferi?

El ridică din umeri.

– Dacă vrei să consideri asta...

– Prefer oamenii modești, replică ea cu răceală.

– O să încerc să rețin acest lucru, domnișoară Langford, zâmbi el.

– De ce să te ostenești? Nu prea cred că ne vom mai întâlni, declară ea.

– Oh, sunt sigur că ne vom mai întâlni. La urma urmei, vom fi vecini, nu?

Tânăra îl privi lung.

– Nu văd ce importanță are. Oricum, vom folosi casa doar în timpul weekendurilor.

– Ce irosire pentru o casă bună, comentă bărbatul. Dar chiar și așa, tot o să dăm unul peste altul, mai ales într-o comunitate restrânsă. Locuiesc doar la câteva mile de "Cedri" și am în continuare permisiunea să călăresc în parc, îți aduci aminte?

Alex simți că stomacul i se strânge, dar se strădui să păstreze o expresie netulburată.

– Și? Tot nu cred că vom da unul peste altul, domnule O'Rorke.

– După cum spuneam, Loxton este o comunitate foarte restrânsă, îi aminti el cu încredere, privind-o cu ochii lui albaștri și pătrunzători, insistând o clipă pe buzele ei, ca și cum ar fi vrut să-i aducă aminte cu totul altceva. Ah, dacă tot vrei să schimbăm subiectul, ai primit pachetul pe care ți l-am trimis?

Alex își blestemă din nou tenul deschis la culoare, care se îmbujora atât de repede.

– Da, mulțumesc. A fost drăguț din partea ta că mi l-ai trimis.

– Orice pentru mulțumirea unei doamne. O să-mi spui acum de ce ai făcut-o?

– Ce anume? De ce mi-am pierdut pantoful? Ți-am spus, mi-a căzut când am alergat spre taxi, iar dacă n-ai fi fost atât de... Ei bine, știi la ce mă refer.

– Cred că da, deși nu-mi dau seama de ce să fie doar vina mea, ținând cont de faptul că nici tu nu păreai virgina înfricoșată. Dar nu vorbeam despre

asta, ci despre farsa aceea, când ai pretins că ești altcineva.

– Oh, aceea! Ei bine, mă plictiseam și mi s-a părut un mod plăcut de a petrece timpul.

– Să-mi dai de știre când te mai plictisești, sunt curios ce mai ești în stare să faci.

– Crede-mă, domnule O'Rorke, n-o voi mai face, spuse ea cu fermitate.

– Alex, draga mea, îmi cer scuze că întrerup această conversație fascinantă, dar tata e nerăbdător să plece. Și cred că acolo se află un domn care vrea să-i ia un interviu domnului O'Rorke pentru televiziune.

Alex simți mâna lui Simon pe brațul ei și se întoarse, zâmbind dulce.

– Simon, trebuie să-l feliciți pe domnul O'Rorke pentru victorie.

Calul n-ar fi făcut-o fără ajutorul lui, știi foarte bine.

Zâmbetul politicoș al lui Eden O'Rorke deveni tensionat.

– Cred că este o exagerare, dar dacă insiști...

– Să nu pui sare pe rană, Alex, o avertiză fratele ei vitreg cu o privire furișă spre tatăl lor. E furios din cauza lui Moonflower.

Bietul Benson a fost trimis să-și facă bagajele cu coada între picioare.

Simon se întoarce spre bărbatul de lângă ei.

– Crezi că ai destul loc pentru întreaga noastră herghelie? zâmbi el larg.

– Am destul loc, dar e o cu totul altă problemă dacă vreau sau nu să sfârșesc precum bietul Benson.

– Înțeleg ce vrei să spui, dădu Simon din cap, adăugând: o să vii în seara asta la petrecerea de sărbătorire de la familia Wentworth?

– Mă îndoiesc, răspunse O'Rorke cu o ridicare din umeri. Am socializat destul pentru o zi.

Alex se apropie de el și-i puse mâna pe braț:

– Oh, dar domnule O'Rorke, trebuie să vii, ești antrenorul care a adus victoria, trebuie să vii. Petrecerea n-ar mai fi la fel fără tine!

Bărbatul se încruntă și-i dădu mâna la o parte, ca și cum atingerea ei l-ar fi ars.

– Promit că mă voi gândi la asta, domnișoară Langford, spuse el cu politețe. Acum îmi este teamă că trebuie să vă rog să mă scuzați.

Cu un semn scurt din cap, se întoarse pe călcâie și-i lăsă singuri.

– Ce a fost cu rolul ăsta de fetiță răsfățată? întrebă Simon amuzat. Nu-ți place tipul?

– Cum de ți-ai dat seama? replică ea cu ironie, urmărindu-l din priviri pe bărbatul care se îndepărta împreună cu Harry Wentworth și ziaristul care voia să-i ia interviu.

Figura lui Simon exprima amuzamentul.

– O să-mi spui ce se petrece între voi doi?

– Nimic, ridică ea din umeri. Doar că nu-mi place, așa că putem s-o lăsăm?

Fratele ei vitreg o privi scurtător.

– Îmi pare bine că te aud spunând asta, draga mea, pentru că nu prea cred că vei fi în stare să-l faci pe domnul O'Rorke să-ți facă pe plac.

– Nu-ți e niciodată greu să descoperi unde este tatăl tău, nu-i așa Alex, draga mea? Doar trebuie să descoperi unde sunt adunate o mulțime de femei atrăgătoare, iar acolo îl vei găsi și pe el, făcându-le curte.

Alex zâmbi femeii de lângă ea, privind-o cu ochii ei verzi și reci.

– Tu ar trebui să știi mai bine, Polly dragă, spuse ea.

Putea să-l vadă pe tatăl ei în capătul opus al sălii și trebuia să admită că Polly avea dreptate. Se afla întotdeauna în mijlocul unui grup de femei. Una dintre ele, o blondă micuță, se agățase de brațul lui și-l privea cu adorație.

Femeile pe care le prefera tatăl ei erau la fel: blonde, mignone, gata să se agațe de el și, inevitabil, fără prea mult creier. Nu era nici o surpriză că gustul lui în materie de femei reflecta foarte bine părerea lui despre ele în general.

Fața fardată cu grijă a lui Polly se coloră ușor.

– Cu toții învățăm din experiențe, draga mea, așa cum sunt sigură că vei descoperi singură. Îmi

place rochia asta, și cred că ți se potrivește de minune. Albul este... foarte virginal.

Reușise să facă remarca să sune ca o insultă, dar Alex o ignoră, obișnuită cu stilul ei.

Polly Wentworth își răsuci gâtul privind în jurul ei, arătând ca o broască țestoasă.

– Oare acolo lângă ușă îl văd pe Eden O'Rorke? Cred că da. L-am implorat să vină în seara asta, dar nu visam că o va face. Nu vine niciodată la petreceri.

– Se pare că la asta a venit, comentă Alex cu răceală, ignorând brusca accelerare a bățăilor inimii. Poate că puterea ta de convingere a fost prea mult pentru el, draga mea Polly.

Fără să observe ironia din vocea însoțitoarei ei, gazda zâmbi fericită.

– Poate că nu mi-am pierdut talentul. Te rog să mă scuzi, draga mea, dar trebuie să mă duc neapărat să-l salut.

Alex o urmări îndepărtându-se, dorindu-și din toată inima s-o poată plăcea măcar puțin. Dar Polly putea să fie atât de rea, încât îi fusese

imposibil să se poată apropia prea tare de ea. Nici faptul că știa că avusese o relație cu tatăl ei nu era de ajutor, ci era mai degrabă neplăcut.

Femeia ajunsese deja în cealaltă parte a camerei și se ridicase pe vârfuri să-l sărute pe obraz pe invitatul nou-sosit. Bărbatul începu să privească repede în jur, cu o expresie de persoană vânată. Alex nu era surprinsă. Polly avea de obicei acest efect asupra oamenilor.

O'Rorke privi în jurul lui, iar ochii lui albaștri o zăriră. În clipa în care privirile li se intersectară, stomacul tinerei se strânse.

Cu toate acestea, după ce dădu scurt din cap, în semn de salut, el se întoarse cu spatele, părând neinteresat.

Ticălosul! își spuse ea, zâmbind larg grupului de bărbați din jurul ei. Majoritatea erau prieteni de-ai lui Simon, care păreau să se afle mereu în preajma ei la diversele petreceri, în ciuda răcelii ei. În clipa în care unul dintre ei propuse să se îndrepte spre casa de vară a familiei Wentworth în care fusese improvizat un ring de dans pentru cei

tineri, fu imediat de acord, hotărâtă să-l ignore pe Eden O'Rorke.

Sala era aglomerată de tineri care dansau. Rămase o vreme în mijlocul lor, dansând, dar apoi pretextă că este obosită și, descoperind o fereastră deschisă, se așază în cadrul ei, bucurându-se de aerul curat.

Își dădu părul pe spate, aruncând o privire spre fețele înroșite de căldură. Tinerii râdeau, cântau sau stăteau de vorbă. Alex se simți deodată ca o străină, separată de această mulțime printr-o barieră invizibilă. Luă un pahar de vin alb de la un chelner care trecea prin apropiere și bău încet din el, dorindu-și să nu se mai simtă atât de îndepărtată de acești oameni care ar trebui să fie prietenii ei.

Oftă, simțind că nu mai suportă aerul închis și că are nevoie de o gură de aer proaspăt. Ieși pe terasă respirând adânc, purtând în continuare paharul de vin în mână, ridicându-și ușor poalele rochiei cu cealaltă. Se îndreptă cu pași lenți spre micul lac ornamental, care strălucea ca o bijuterie

sub lumina lunii. Putea să se vadă reflectată în întuneric, rochia albă lucind ca argintul.

– N-o face, viața nu poate fi chiar atât de grea, răsună o voce din spatele ei.

Tresări și ar fi căzut în apă, dacă un braț puternic n-ar fi prins-o. Se întoarse spre necunoscut, cu inima bătându-i cu putere de teamă, care se transformă în șoc la vederea lui Eden O'Rorke care o strângea cu putere de braț.

– Doamne, m-ai speriat! murmură ea. Chiar trebuie să te furișezi astfel în spatele oamenilor?

El ridică nepăsător din umeri.

– Am fost aici primul.

– Ei bine, ai fi putut spune ceva înainte să mă sperii într-un asemenea hal.

Oricum, ce făceai aici?

– Cred că același lucru ca și tine: respiram aerul curat al nopții. Sau ai aranjat să te întâlnești cu cineva? zâmbi el cu răceală. Dacă e așa, pot să dispar cu discreție...

Alex își puse paharul cu vin pe marginea balustradei.

– Nu, nu vreau să întâlnesc pe nimeni, replică ea.

Oftă adânc, aplecându-se peste balustradă, fără să-i pese că umezeala îi putea păta rochia.

– Nu fac astfel de aranjamente, completă tânăra cu voce blândă.

El râse.

– Preferi excitarea unei aventuri cu un străin, cineva care nu va mai apărea în viața ta să te facă să te simți jenată?

Ea clătină din cap, deranjată să constate că un singur act necugetat o condamnase pentru vecie în ochii lui Eden O'Rorke. Mai ales, era surprinsă că îi păsa de acest lucru.

– Chiar este nevoie să aduci mereu aminte de asta? întrebă ea. Recunosc, a fost o prostie, dar n-ai făcut niciodată o prostie în toată viața ta?

– Frecvent, recunosc el. Oricum, continui să fac, de unde se poate vedea că uneori nu înveți din experiență.

Se apropie de ea, iar umbrele lor se reflectară pe suprafața apei. Tânăra se simțea mică în

preajma lui, simțind puterea și fermitatea lui. Își aminti cum arătase în șa, cum părea să se fi născut acolo, cu briza ușoară răvășindu-i părul întunecat.

Era atât de diferit de bărbații fini cu care era obișnuită: prietenii lui Simon, acoliții tatălui ei, mereu atenți și mereu servili. Să fii cu unul dintre ei era plictisitor și dulceag, pe când bărbatul din fața ei era dur și puternic.

Umărul lui se lovi de al ei; parfumul lui masculin îi ajunse la nări, îmbătând-o și făcând-o să se înfioare.

– Așadar, în cele din urmă te-ai hotărât să vii, comentă ea. El ridică din umeri.

– Am avut o seară liberă pe neașteptate și m-am gândit că petrecerea aceasta îngrozitoare poate fi mai bună decât nimic.

– Să n-o lași pe Polly să audă că ai spus așa ceva, îl avertiză Alex râzând ușor.

– Știu... Are impresia că toată lumea e dornică să vină la petrecerile ei. Într-un fel, presupun că are dreptate, multă lume își dorește acest lucru, genul ei de oameni... Poate genul tău de oameni...

– Hei, nu mă judeca atât de repede, obiectă Alex cu aprindere. Nu sunt un gen de om, sunt o persoană... eu.

Bărbatul zâmbi larg.

– Îmi cer scuze, domnișoară Langford. Cum am putut să uit cât ești de diferită?

– Ai hotărât ce vrei să faci? Accepți sau nu să preiei caii noștri?

Întrebase primul lucru care îi venise în cap, orice numai să rupă tăcerea care se lăsase între ei.

– Cred că știi că tata și-a pus multe speranțe în tine.

O'Rorke zâmbi ușor.

– Sunt sigur că a făcut-o. I-am spus că voi arunca o privire la ei și să evaluez ce potențial au, în vederea concursurilor de anul viitor. O voi face, dar rămâne de văzut dacă sunt sau nu potriviți pentru asta.

Tonul lui o enerva. Era atât de sigur de el, atât de hotărât în privința cailor lor superbi și, pentru prima oară în viața ei, se alie cu tatăl ei împotriva aroganței acestui bărbat.

– Vrei să sugerezi cumva că animalele noastre sunt mediocre, domnule O'Rorke?

El ridică din umeri cu nepăsare.

– Nu voi ști decât în clipa în care le voi vedea la treabă, dar pot să-ți spun de acum că nu iau decât ce este mai bun, declară el, privind-o lung. Cel mai bun în toate.

Tânăra se înfioră din nou, de parcă degete înghețate i-ar fi atins spatele. În plus, se simțea speriată, dar și provocată. Zâmbi cu răceală.

– Acesta este privilegiul tău, desigur. Ești norocos că-ți poți permite să fii atât de pretențios. Alți antrenori ar fi fericiți să preia caii noștri.

– Eu nu sunt alt antrenor. Am lucrat din greu să-mi construiesc reputația și succesul, domnișoară Langford. Nu sunt pregătit să arunc totul din cauza unui proprietar plin de entuziasm, fără să conteze cât este dispus să plătească. Am descoperit pe propria piele că proprietarii tind să supraestimeze capacitățile propriilor cai. Îmi aduc niște cai mediocri și așteaptă minuni, apoi dau vina pe mine când asta nu se întâmplă.

Nu prea cred că tatăl tău este altfel, în ciuda banilor lui.

Alex era furioasă.

– Ai foarte mult tupeu să vorbești astfel despre tatăl meu, domnule O'Rorke!

– Nu spun decât adevărul, domnișoară Langford. Mama spunea că trebuie să fii sincer. Viața e mai puțin complicată astfel, după cum ar trebui să știi deja.

Ignorând ultima împunsătură, ea întrebă:

– Sinceritatea cu prețul bunelor maniere?

– Dacă preferi, fu el de acord. Nu-ți place prea mult această idee?

– Nu cred că da, eu...

– Ah, preferi să înjunghii pe la spate, cu un zâmbet prietenesc? Ar fi trebuit să-mi dau seama. Pare să se potrivească.

Atitudinea lui atotștiutoare o irita dincolo de limite, iar impulsul ei era să-i arunce paharul cu vin în față. În loc de asta, zâmbi cu răceală și spuse:

– Voiam să spun că depinde de circumstanțe.

Sunt situații în care este foarte dureros să spui adevărul.

– Sunt de acord, dar uneori e bine să fii crud ca să fii bun, sau așa se spune. Pot? întrebă el, luând paharul cu vin de pe parapet.

– Te rog, nu-mi place deloc.

– Nu mai bei șampanie?

– Am hotărât să nu mai beau; mi se suie la cap.

– Ei bine, cred că e ceva demn de a fi văzut, râse el. Domnișoara Langford cea sigură pe ea, amețită din cauza băuturii. Dar presupun că e o scuză la fel de bună ca oricare.

Ea îl privi cu răceală.

– De ce ai spus că pare să se potrivească?

– Ce anume? râse el. Oh, știi foarte bine: hainele elegante, părul moale și lucios, zâmbetul înghețat...

Se opri o clipă, privind-o ca și cum i-ar fi atins pielea cu degete nevăzute.

– Acest parfum special, înșelător... Un bărbat se poate îmbăta doar mirosindu-te. Mătasea albă de acum, vrea să însemne inocență? murmură el.

Poate că e un lucru bun că nu mă las păcălit de inocență.

Tânăra se retrase un pas, dorindu-și ca rochia ei să nu se lipească atât de seducător de trupul ei, să nu se simtă aproape goală sub privirile lui arzătoare.

Mâna lui îi atinse brațul gol și Alex tresări. Degetele se plimbară ușor pe braț, iar ea se retrase mai mult.

– Nu pleca, șopti el, continuând s-o atingă, degetele lui mângâindu-i umărul înainte să urce spre părul ei, fixându-se pe ceafa ei și trăgând-o mai aproape. Ești o femeie frumoasă, domnișoară Langford, și poți să mă faci repede să uit...

Privirea lui coborî spre gâtul ei, iar capul i se aplecă ușor, învăluind-o cu respirația parfumată.

Lumea se dizolvă în fragmente, rămânând conștientă doar de atingerea buzelor lui. Se prinse de umerii lui ca să găsească un sprijin, iar căldura corpului lui o ardea prin rochia subțire.

– Nu mă pot hotărî în privința ta, murmură el încet. Ai corpul unui înger și nu e de mirare că toți

acei băieți roiesc în jurul tău ca albinele la miere, dar simt o indiferență în tine, de parcă lumea ar dispărea pentru tine. Ești o enigmă, domnișoară Langford, știai acest lucru?

Chiar dacă sângele îi vuia nebunește în urechi, Alex se auzi râzând ușor.

– Misterul este secretul succesului meu, nu știai? Să-i ții mereu în întuneric și lucruri de genul ăsta...

Vocea ei era ascuțită, trădându-i agitația, iar ea își dădu foarte bine seama că nu-l putea păcăli așa ușor.

Degetele lui îi mângâiară obrazul.

– Alex, nu mă confunda cu alții, spuse el. Nu sunt atât de ușor de tulburat.

Îl privi lung, având impresia că este pe marginea unei prăpăstii, ținându-se cu degetele de o stâncă, temându-se de el și de suferința pe care i-o putea produce.

Știa din instinct că putea s-o rănească foarte ușor, dacă îi dădea ocazia.

– Ce vrei? întrebă ea.

– Asta este o întrebare și jumătate, murmură el, cuprinzându-i fața. Nu cred că am destul timp să răspund în această seară, dar cred că este suficient pentru început.

O sărută din nou, de această dată cu pasiune, aproape cu brutalitate, lăsând-o istovită și fără suflare, cu inima bătând să-i spargă pieptul.

Zâmbi apoi spre ea, sigur de el și de propria dominare. Fără să încerce cu adevărat, îi doborâse toate barierele de apărare și descoperise cele mai ascunse secrete ale inimii ei, iar Alex simțea că îl urăște din această cauză.

– Cum îndrăznești să-mi faci așa ceva? exclamă ea.

El ridică din umeri, continuând să zâmbească.

– E doar un sărut, un joc între două persoane. Și tu ești bună la jocuri, Alex...

De undeva din apropiere răsunară voci, iar cineva o strigă pe nume. O'Rorke îi dădu drumul din brațe cu o exclamare de neplăcere, în timp ce Simon și câțiva dintre prietenii lui se îndreptară spre ei.

Alex se uită lung la grupul de bărbați, uitând pentru o clipă unde se află, ținându-se de balustradă cu degete încleștate, conștientă de prezența bărbatului atât de aproape de ea.

Simon se uita de la unul la altul cu o expresie ciudată, aproape ostilă în ochii lui de un verde pal.

– Tata întreabă de tine, spuse el scurt, apoi îl privi pe O'Rorke, făcând un semn scurt din cap. Haide, Alex, știi că nu-i place să aștepte.

Tânăra îl privi pe O'Rorke, dându-și la o parte părul de pe fața înroșită, căutând din priviri un semn că și el era la fel de copleșit ca și ea.

Dar el zâmbi slab și dădu din cap.

– Fugi, Alex, tata te așteaptă.

Se întoarse cu spatele, fără să mai aștepte să-l vadă pe Simon prinzând-o de braț și conducând-o prin iarbă spre casa de vară.

Se opriră o clipă înainte de intrare, iar Alex se strâmbă la auzul muzicii zgomotoase, care părea deranjantă după tăcerea binecuvântată din grădină. Simon continua s-o țină de mână, iar

degetele lui erau fierbinți. O cuprinse cu brațul în timp ce intrau în încăpere, iar ea se retrase.

Bărbatul se întoarse spre ea, cu figura lipsită de emoție. Se întinse spre ea și-i dădu pe spate părul răvășit, apoi îi atinse buzele înroșite cu un deget.

– Ar fi mai bine să te duci să te aranjezi înainte să apari în fața lui Hugh, spuse el cu un zâmbet. Arăți de parcă tocmai ai fi fost sărutată cu pasiune.

Ea se întoarse cu spatele, mormăind:

– Vezi-ți de treburile tale!

Simon izbucni în râs, dar descoperind o cunoștință, se îndepărtă, lăsând-o singură.

O'Rorke rămase privind apele întunecate, cu degetele strângând cu putere marginea balustradei, respirând adânc în încercarea de a-și calma bătaile sălbatice ale inimii.

Se întoarse la timp s-o vadă pe Alex împreună cu escorta ei de tineri intrând în casă, văzând mâna posesivă a lui Simon pe talia ei. Apoi zări pantofii ei, încă pe marginea lacului, unde îi lăsase. Începu să râdă.

Se aplecă și-i ridică, examinându-i cu atenție.

Erau mici, din mătase albă, asortați cu rochia pe care o purta, dar acum erau uzi și pătați din cauza ierbii. Era foarte neglijentă cu lucrurile ei, dar de ce n-ar fi când avea atât de mulți bani? Oftă adânc și, cu pantofii în mână, ca și cum ar fi purtat niște fructe ciudate, se îndreptă spre casă.

Discuția care se purta în jurul ei era despre cai, curse de cai și rase performante, precum și despre meritele unui antrenor în comparație cu altul.

– Alex, sper că-ți aduci aminte de domnul O'Rorke.

Vocea tatălui ei care răsună din apropiere o smulse din gânduri. Își compuse repede o expresie de politețe detașată și se întoarse cu un zâmbet rece, întinzând mâna spre bărbatul de lângă tatăl ei, fără să se uite cu adevărat la el. Nu îndrăznește de fapt să-l privească.

– Bună din nou, domnule O'Rorke, spuse ea ascultătoare.

Bărbatul dădu din cap.

– Domnișoară Langford, cred că aceștia vă aparțin. Cineva i-a găsit în grădină.

Alex aruncă o privire la pantofi, apoi la picioarele ei goale și începu să râdă.

– Oh, ce prostie din partea mea să-i uit! Mulțumesc, domnule O'Rorke, sunteți foarte amabil.

Se încălță repede, evitând privirea tatălui ei.

– Plăcerea e de partea mea, replică bărbatul.

– O'Rorke a fost de acord să antreneze patru din caii noștri de doi ani pentru întrecerile de anul viitor, spuse tatăl ei.

Alex dădu din cap cu politețe.

– Foarte interesant. Ești sigur că este pregătit pentru așa ceva? Adică, nu vreau să repetăm dezastrul cu Moonflower.

Știa că era incredibil de nepoliticoasă, dar dacă spera că-l va tulbura în vreun fel pe O'Rorke, era o mare dezamăgire pentru ea. El zâmbi tolerant, ca și cum ar fi fost un copil care nu știe să se comporte, spunând:

– Oh, cred că știi care este problema iepei, domnișoară Langford. Nu e foarte greu să-ți dai seama, atunci când știi ce cauți.

- Iar dumneavoastră știți, desigur?
- E nevoie de experiență, domnișoară. Acum, vă rog să mă scuzați...

Îi întoarse spatele și Alex, simțindu-se ca un copil, fu nevoită să aștepte în vreme ce stabilea împreună cu tatăl ei să se întâlnească la o dată viitoare. Pentru prima oară, îl privi pe tatăl ei cu obiectivitate, fără să mai simtă animozitatea obișnuită.

Era la fel de înalt ca O'Rorke și arătos; poate chiar mai arătos decât el, fiind mai puțin dur. Mereu îmbrăcat imaculat, purta hainele elegante cu lejeritate. Pe de altă parte, bărbatul de lângă el trăgea impacientat de cravată ca și cum l-ar fi sufocat, chiar dacă hainele i se potriveau ca turnate.

Alex rămase pe loc, simțindu-se în plus între cei doi bărbați. Chiar dacă aceștia păreau să discute prietenește, îl cunoștea prea bine pe tatăl ei să știe că încerca să judece cât de bine se potrivea acest bărbat cu ce avea în gând. Acum părea să se poarte prietenește, dar dacă nu-i va face pe plac,

nu va ezita să-l distrugă. N-ar fi fost prima oară, iar un sentiment neclar o făcu să vrea să-l avertizeze pe acest bărbat.

Dar nu putea spune nimic fără să pară că-și trădează tatăl și oricum avea sentimentul că O'Rorke era capabil să aibă și singur grijă de el însuși. Oricum, dacă era un antrenor atât de bun pe cât se lăuda, nu avea de ce să-și facă probleme.

Cu siguranță, era diferit de bărbații pe care îi cunoscuse. Îl privea pe tatăl ei în față, nefiind intimidat așa cum se întâmpla de obicei cu cei care lucrau pentru el. Impresia pe care o lăsa era că nu-i pasă foarte mult dacă se ocupă sau nu de caii lui Hugh Langford, ceea ce însemna fie că era foarte bogat, fie foarte sărac. Alex nu-și dădea prea bine seama care era varianta corectă.

– Noapte bună, domnișoară Langford, spuse bărbatul când își luă rămas-bun.

Îi trimise un zâmbet înghețat și răspunse:

– Noapte bună, domnule O'Rorke.

– Eden, dragule, răsună din apropiere vocea lui Polly Wentworth, sper că nu ne părăsești atât de

repede. Pot să te rog să-mi acorzi o secundă înainte de plecare? Mulțumesc, ești un înger.

Tânăra urmări amuzată schimbul de priviri, văzând cum expresia bărbatului devine cea a unui animal prins în cursă. O merită din plin, își spuse ea satisfăcută.

Bărbatul o privi pe Polly Wentworth, ascunzându-și cu greu neplăcerea. Era vizibil că începea să-și arate vârsta. Din punctul lui de vedere, Alex Langford era prototipul de frumusețe clasică. Figura ei va fi mereu una frumoasă. Poate că va fi chiar mai frumoasă la o vârstă medie decât e acum...

Se smulse din gândurile care îl absorbiseră, dându-și seama că Polly vorbea cu el.

– Așadar, ai întâlnit-o pe mica noastră Alex, spuse ea cu o privire amuzată. Un copil atât de dulce!

O'Rorke râse.

– Nu mi se pare tocmai un copil.

Femeia îi întinse un pahar de whisky.

– Ești cumva interesat? Ai grijă, dragule.

Hugh Langford și-a făcut deja planuri pentru mielușica lui prețioasă și n-ar vrea să le vadă stricate.

Bărbatul ridică din umeri.

– Să cuceresc virgine nu este aria mea, Polly. Nu sunt chiar atât de disperat.

– Dar e frumoasă, murmură ea gânditoare. Harry, dragul de el, e îndrăgostit până peste urechi de ea.

Atâta tinerețe și inocență îl scoate din minți, mai ales la o vârstă dificilă ca a lui.

O'Rorke aruncă o privire spre colțul camerei în care soțul femeii de lângă el se străduia să se îmbete cât mai repede. Ce ticălos! Dar își putea imagina cum e să fii îndrăgostit de Alex Langford.

– Ei bine, ce părere ai despre el? o întreabă tatăl ei când erau în mașină.

Simon plecase să petreacă weekendul împreună cu niște prieteni, ceea ce însemna că erau singuri.

– Despre ultimul antrenor de cai de senzație? replică ea cu voce plictisită. Dragul Eden al lui Polly Wentworth?

În spațiul închis al mașinii, putea simți o urmă de parfum ieftin, ceea ce însemna că tatăl ei petrecuse cea mai mare parte a serii într-o cameră din casa lui Polly împreună cu prietena lui blondă. Pentru că nu voia să-l privească, începu să urmărească peisajul.

– Desigur. Despre cine altcineva te puteam întreba? se enervă Hugh. După cum spune Harry, este minunat și scoate ce e mai bun și dintr-un animal mediocru.

– Harry Wentworth ar trebui să știe cel mai bine, mai ales pentru că majoritatea cailor lui sunt mediocri.

Tatăl ei o privi lung.

– Nu fi nesuferită, Alex. Știu că nu-ți place Harry, dar e mai bine să păstrezi asta pentru tine. Îmi este folositor.

Alex se simți enervată pe propria persoană pentru că își pierduse controlul. Îl ura pe Harry Wentworth. Părea o broască hrănită prea mult, iar tatăl ei nu văzuse niciodată cum o dezbrăca din priviri și încerca s-o atingă cu degetele lui fierbinți

și transpirate de fiecare dată când avea ocazia. Dar oare i-ar păsa, mai ales dacă Harry îi era de folos? se întrebă ea cu amărăciune.

Oftă încet.

– Am avut impresia că are o părere prea bună despre el însuși, dar cred că e mai bine să așteptăm să vedem de ce e în stare. De ce nu i-o dai pe Moonflower? Ar fi un test foarte bun pentru abilitățile lui de antrenor. Tatăl ei o privi gânditor.

– Aveam intenția s-o vând, după dezastrul de azi.

– Domnul O'Rorke crede că, dacă este antrenată așa cum trebuie, poate să alerge anul viitor la Oaks.

– Asta crede? râse Hugh. Ei bine, dacă asta crede, poate că e cazul să-l lăsăm s-o facă.

Deoarece obișnuia să conducă destul de repede, ajunseră în apartament în aproape o jumătate de oră. În hol, Alex își lăsa haina pe un scaun și se întinse. Pentru prima oară, își dori ca menajera să fie acasă și să-i facă o ciocolată fierbinte, dar era seara ei liberă.

Îl urmări cu privirea pe tatăl ei, în timp ce se dezbrăca.

– Vrei să bei ceva înainte de culcare?

El clătină din cap.

– Cred că ar fi bine să ne vârm cât mai repede în pat. A fost o zi lungă.

Se aplecă spre ea, sărutând-o pe obraz.

– Noapte bună, draga mea.

Alex încercă din răputeri să se relaxeze și să nu se simtă ciudat la atingerea lui, dar i se părea imposibil. Imposibil să nu se gândească la femeile lui și la lacrimile mamei ei, chiar după atâta timp.

Era tatăl ei și presupunea că o iubea în felul lui, dar oricât de mult ar fi încercat, nu se simțea confortabil în preajma lui.

– Noapte bună, tată, murmură ea, îndreptându-se spre propriul dormitor.

Hugh făcuse ce crezuse că e mai bine pentru ea. Camera era frumoasă, cu tapetul cu boboci roz de trandafir și dantele albe, cu covoare și draperii albe și aurii. Dulapurile erau pline de haine scumpe și care, de-a lungul anilor, îi păruseră

doar un vis. Dacă voia să fie sinceră, casa pe care o împărțise cu mama ei fusese mică, întunecată și rece, dar acolo se simțise într-adevăr fericită.

Se schimbă repede și se așează în pat. Închise ochii dar, cu toate că era epuizată, somnul refuza să vină. Încercă din răputeri să nu se gândească la O'Rorke, dar știa că era prea târziu. Locuia deja în mintea ei, râzând ironic de încercările de a-l ignora, făcându-i corpul să ardă la amintirea îmbrățișărilor pasionale.

Respiră adânc, încercând să înțeleagă ce era atât de special în atingerea lui. La urma urmei, mai fusese sărutată.

Dar știa că nu se simțise niciodată atât de copleșită, atât de dezvelită în fața privirilor lui care păreau să-i citească direct în suflet. Nici măcar nu știa cu siguranță dacă îl place sau nu.

Se rostogoli în pat, strângându-se singură în brațe, închizând ochii strâns în încercarea de a uita de el...

Capitolul 4

Alex străbătu holul cu pași măsurați, trecând pe lângă Simon care se certa cu doamna Innes în legătură cu locul cel mai potrivit pentru așezarea unui scaun.

– Nu știu de ce vă mai obosiți, oricum tata va fi cel care va decide unde va sta, ridică ea din umeri.

Hugh știa foarte bine cum vrea să arate casa lui și de aceea nu voia să asculte sugestiile nimănui. Spre disperarea ei, în curând casa urma să arate mai degrabă ca un muzeu, decât ca o locuință.

Ieși pe una din ușile laterale, rămânând o vreme să privească grădina, inspirând cu nesaț aerul parfumat de tufele de trandafir. Oamenii angajați de tatăl ei să se ocupe de grădină păreau să-și facă foarte bine treaba.

Balustrada de piatră care conducea spre terasă era acoperită de iederă, iar urnele de piatră conțineau tufe colorate de flori. Spre grădină coborau câteva scări, mărginite de câteva statui de bronz.

Tânăra oftă, mulțumită de liniștea și tăcerea din jur, dacă reușea să ignore zgomotele care veneau dinspre casă.

Ferestrele de la etaj erau deschise și se auzeau destul de clar strigătele tatălui ei. Continuase să strige de la prima oră de dimineață, când părăsiseră Londra împreună cu un camion încărcat de antichități.

Din fericire, nu se mută prea des. Altfel, ar fi în stare să facă un atac de cord din cauza agitației.

Se plimbă puțin prin grădină, traversând o mică pădure situată între grădină și parc, bucurându-se

de spațiul liber și de liniștea care îi lipsea atât de mult la Londra. Își întinse brațele, respirând adânc.

Se urcă pe marginea zidului și îmbrățișă cu privirea peisajul, până la satul Loxton, care se zărea în depărtare.

Fără să-și dea seama, gândurile ei se îndreptară automat spre Eden O'Rorke. Era mereu în mintea ei, bântuind-o ca o fantomă încăpățânată, chiar dacă trecuseră patru săptămâni de la petrecerea lui Polly Wentworth. O eternitate în care retrăise la nesfârșit acea seară, încercând să minimalizeze efectul devastator pe care îl avusese asupra emoțiilor ei.

Își spunea că reușise. Merseseră de câteva ori la Loxton în ultimul timp, dorind să urmărească progresele echipei care se ocupa de renovare, iar Alex ajunsese să nu mai caute imediat din priviri silueta lui. Trebuie să fie o îmbunătățire. Dacă ar putea să înceteze să se mai gândească la el...

Se așază pentru o vreme pe marginea gardului, bucurându-se de liniște, nedorind să se întoarcă în

casa în care toată lumea alerga în toate părțile cu diverse cutii în brațe. Până și temperamentul imperturbabil al lui Simon părea să se fi molipsit de iritabilitatea tatălui lui.

– Toată agitația asta doar ca să creeze un cămin stabil, mormăise acesta. Dar e nevoie de mai mult decât două, trei statui, dacă vrei să convingi pe cineva că ești aici de mai multă vreme decât de două zile!

– Nu e frumos din partea ta, Simon, îl avertizase ea.

– Ei bine, cunoșteam un designer care ar fi terminat totul în câteva ore, fără nici un pic de agitație.

– Simon! strigase tatăl lui de la etaj. Unde e lampa aia blestemată?

Bărbatul se strâmbase.

– Oh, doamne, iar începe să plesnească din bici! Și nu m-am oferit decât să-l ajut cu sfaturi legate de decorare!

Dacă știam că mă va pune să mut mobila, m-aș fi îmbrăcat corespunzător.

Tânăra zâmbi, aducându-și aminte de expresia de pe figura fratelui ei vitreg.

Brusc, din apropiere răsunară sunete nefamiliare: crengi rupte, foșnetul frunzelor uscate. Speriată, se întoarse la timp să-l descopere pe Eden O'Rorke care pășea încet pe cărare, conducându-și calul. Ignorând tresărirea aproape dureroasă a inimii la vederea lui, îl întrebă:

– Iară încalci proprietatea, O'Rorke?

– Bună ziua și ție, replică el zâmbind. E o zi foarte plăcută, nu crezi? Și nu încalc proprietatea, pentru că am primit permisiune, nu-ți aduci aminte?

– Ai permisiunea să călărești în parc. Asta este grădina noastră.

– De obicei utilizez o scurtătură prin aceste tufișuri și sper că tatăl tău nu va fi deranjat, ridică el din umeri, dând drumul frâielor și așezându-se lângă ea. Mi s-a părut mie, sau au venit deja o duzină de camioane cu mobilă? Tatăl tău nu face lucrurile pe jumătate, nu-i așa?

– Au fost doar trei, declară ea.

Brațul ei se lipi de al lui, iar fiorii familiari i se răspândiră până în degete. Așadar, fusese doar impresia ei că se simțea mai detașată.

– Dacă localnicii tot trebuie să bârfească, măcar să spună adevărul.

– Bârfa nu are nici o legătură cu adevărul, credeam că știi deja. Iar în ceea ce privește noii locuitori ai "Cedrilor", e firesc să fie atâția oameni curioși.

– Acum se numește "Reședința Langford", îl corectă ea.

El o privi cu ochi mari.

– Ce?

– Casa... tata i-a spus "Reședința Langford".

– Chiar așa? Oh, doamne!

Ochii lui albaștri erau plini de amuzament, iar Alex se simți deranjată.

– Da, a făcut-o, declară ea cu răceală. Oricum, nu știu de ce i se spunea "Cedrii". Nu e nici un singur cedru în tot ținutul, am căutat.

– Ai făcut-o? Cât de interesant din partea ta, comentă el cu ironie.

Dar nu va face nici o diferență, sper că știi.

– Ce anume?

– Schimbarea numelui. Casa aceasta s-a numit "Cedrii" de când se știe și nu prea cred că tatăl tău poate altera memoria locuitorilor.

– Dar poate să încerce, replică ea cu dulceață. La urma urmei, acum este casa noastră. Sunt sigură că putem să-i spunem cum vrem.

El ridică din umeri.

– Atâta vreme cât tatăl tău nu încearcă să se declare lord al proprietății. Am mai întâlnit genul acesta de oameni care au ajuns prin puterile proprii la putere, iar acum cred că banii pot cumpăra orice.

Dar o să aibă surprize neplăcute dacă va dori să trateze locuitorii din Loxton ca pe o mulțime de țărani ignoranți.

Alex îl privi uimită, fără să-i vină să creadă că era atât de nepoliticos în legătură cu un bărbat pe care abia îl cunoscuse. Că ghicise destul de bine adevărul nu avea nici o importanță.

– Cum îndrăznești să vorbești astfel despre tata?

Doar pentru că familia ta a trăit în această casă de la potop...

– De fapt, nu chiar de atunci, râse el.

– Oricum, acum nu mai are nici o importanță. Lucrurile se schimbă.

– Presupun că ai dreptate. Cum merge mutatul?

– Nu mă întreba, se înfioră ea. S-a dezlănțuit iadul când Simon a scăpat o cutie cu argintărie pe scările din spate. Tata e într-o dispoziție groaznică de atunci.

– Bietul Simon. Au fost stricăciuni mari?

– Numai una dintre tăvi a fost îndoită. Oricum, nu era în totalitate vina lui Simon. S-a împiedicat de o măsuță de cafea lăsată de cineva în drum, iar el oricum nu se aștepta să fie nevoit să mute mobila.

– Poate că nu, dădu din cap bărbatul. Nu pare construit pentru așa ceva, așa că nu înțeleg de ce o face. Ea îl privi cu compătimire.

– Tu de ce iei caii noștri?

– Hei, nu mă compara cu blegul acela! protestă el, indignat.

– Și tu să nu-i spui fratelui meu vitreg bleg! Are studii aprofundate de economie!

– Mare lucru! Oricum, încă n-am acceptat să iau caii tatălui tău.

– Nu, dar o vei face.

El râse amuzat.

– Nu fi atât de sigură, domnișoară. Dacă m-ai cunoaște mai bine, ai ști că n-am nevoie de ajutor în ce privește deciziile, mai ales când este vorba despre cai.

Alex râse și ea.

– Bine, o să-mi păstrez comentariile pentru când te voi cunoaște mai bine.

– În acest caz, plănuiești să mă cunoști mai bine? Zâmbetul lui era prietenos și amuzat.

Chiar dacă ar fi vrut să se împotrivească, se simți cucerită.

– Ți se pare că am de ales? La urma urmei, avem atât de multe în comun. Pentru început, niște cai care valorează o avere.

Aproape de el, îi putea mirosi parfumul bărbătesc, ceea ce era oarecum tulburător. Purta

haine lejere, care i se potriveau chiar mai bine ca hainele formale de la petrecere.

Bărbatul se încruntă.

– Nu-mi place să mă refer la valoarea monetară a unui cal, iar din câte te cunosc, cred că nici ție.

Ea clătină din cap și-și feri privirea.

– Nu, nu-mi place. Îmi pare rău...

Își dăduse seama că trata la fel orice cal pe care îl antrena, indiferent de valoarea lui. Era acest gen de om.

– În plus, sper că putem să fim prieteni, cu sau fără cai, încheie el.

Părea foarte tânără în această dimineață, își spuse el, urmărind expresia de pe figura ei. O adevărată copiliță, cu părul legat cu o panglică și fața curată, fără urmă de machiaj. Nu părea să aibă mai mult de optsprezece ani; o copilă inocentă și vulnerabilă.

– Nu am prieteni, declară ea brusc. Am doar cunoștințe.

Nostalgia din vocea ei era aproape dureroasă, deși era în stare să creadă ce spunea.

Cu Hugh Langford ca tată, majoritatea celor din jur o priveau doar ca o fată de bani gata, iar nemernicul nu părea să fi făcut prea multe s-o facă să-și recapete încrederea în propriile forțe. Chiar dacă nu era treaba lui, simți că-l urăște pe acest bărbat pentru asta.

Calul se apropie de ei, privind-o plin de curiozitate.

Alex întinse mâna cu timiditate și-l atinse pe botul catifelat.

– Ce băiat bun ești tu, Leo, murmură ea, apoi se întoarce spre O'Rorke: de ce vrei să-mi fii prieten?

Își aminti cum se simțise în brațele lui, cum sărutările lui o făcuseră aproape să-și piardă mințile. Înțelegea foarte bine dorința sexuală, dar nu vedea de ce ar dori o prietenie, fără nici un fel de legătură și obligație.

El sări de pe zid și rămase o vreme în fața ei, sprijinindu-se cu ambele mâini de zid.

– Trebuie să existe un motiv? Întrebă el.

– În general, descopăr că oamenii vor ceva în schimbul prieteniei, râse ea cu amărăciune. Dacă

ar ști că sunt ultima persoană din lume care are vreun pic de influență asupra tatălui meu.

O'Rorke îi întâlnește privirea calmă, urându-l pe tatăl ei pentru că o făcuse să devină atât de cinică.

– Dar mama ta?

Ea își feră privirea.

– E moartă. A murit în urmă cu cinci ani, când aveam cincisprezece ani.

– Îmi pare rău.

Privindu-l din nou, descoperă că era sincer, ceea ce i se păru uimitor. La urma urmei, de ce să-i pese?

– Așadar, ce vrei să faci cu viața ta?

– Să fac? Te referi la carieră, muncă sau ceva asemănător?

– Cam așa ceva.

Râsul ei era amar.

– O ajut pe mama Melisei la florăria ei, de două ori pe săptămână.

– Cine este Melissa?

Tânăra se îmbujoră.

– Era fata cu care am fost la club...

Bărbatul începu să râdă.

– Îmi aduc aminte... E vorba despre experta în viața irlandezilor.

Alex chicoti amuzată.

– Este și prietena lui Simon.

– Ce noroc pe el, comentă el cu răceală. Și ce altceva mai faci?

Ascunzându-și frustrarea sub o mască de indiferență, ea ridică din umeri.

– Nimic, dacă nu pui în calcul și dățile în care joc rolul gazdei, împreună cu tatăl meu.

– Depinde cât de mult îți place ce faci.

– Satisfacția în legătură cu munca nu intră în discuție. Când mama a murit, tata m-a luat în grija lui, cum obișnuiește să spună. M-a trimis la cele mai bune școli pe care ți le pot oferi banii, iar acum trebuie să-și recupereze investiția, nu crezi?

Privirea ei era sfidătoare, ca și cum l-ar fi provocat s-o contrazică.

El îndrăzni, fără nici o teamă.

– Da, dacă te privești ca o marfă care poate fi vândută și cumpărată.

Ea ridică nepăsătoare din umeri.

– Nu prea contează cum mă privesc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, ești o femeie care dispune de propria judecată! exclamă el enervat. Vrei să-ți petreci toată viața fiind la dispoziția tatălui tău?

– De ce ți-ar păsa? Dacă tot am ajuns aici, de ce este treaba ta ce fac cu viața mea?

Bărbatul zâmbi cu răceală.

– Nici n-am spus că ar fi. Îmi pare rău dacă te-am deranjat.

Nu părea să-i pară rău, ci părea mai degrabă enervat. Alex nu înțelegea de ce era supărat, iar supărarea lui o rănea. Dintr-un motiv misterios, voia să aibă încredere în el.

Dar nu putea, desigur. O să creadă că este slabă pentru că nu se împotrivește dorințelor tatălui ei.

– Care este locul lui Simon în această poveste? întrebă el.

– După divorțul părinților mei, tata s-a însurat cu mama lui, ridică ea din umeri. N-am cunoscut-o.

- Niciodată?
- Nu l-am văzut pe tata vreme de zece ani, de la divorț până la moartea mamei.
- Doamne, toți acești ani te-a ignorat? exclamă el, fără să-i vină să creadă. Cum poți să-i fii loială în aceste condiții?
- Nu înțelegi. Mama a fost cea care n-a vrut să-l mai vedem, din cauza noii lui soții. Iar el a încercat să se revanșeze.
- Și asta ar trebui să repare tot?
- Ea ridică din umeri.
- Ce mai contează acum? Prezentul are importanță, nu trecutul.
- E un punct de vedere foarte înțelept din partea cuiva atât de tânăr, remarcă bărbatul.
- E doar punctul de vedere pe care îl am față de un lucru pe care e prea târziu să-l mai schimb, murmură ea, apoi, dându-și seama că spusese prea multe despre ea, schimbă subiectul: o să vii la petrecerea de caritate pe care o va da Polly săptămâna viitoare? Sper că va fi plăcut.
- Nu cred că voi veni, sosi răspunsul.

Din punctul meu de vedere, ar putea găsi cauze mai nobile, iar apoi, cred că voi fi foarte ocupat. Ca să-ți spun adevărul, chiar dacă antrenez doi cai ai lui Harry, prefer s-o văd pe draga de Polly cât mai rar. A fost mai degrabă prietena soției mele, nu a mea...

Era căsătorit. Chiar dacă părea evident să fie. Alex bănuia că avea în jur de treizeci și cinci de ani și, simțind că îngheață, declară:

– Ar trebui să o aduci și pe ea în vizită la un moment dat. Sunt sigură că ar fi interesată de schimbările pe care le facem...

El o privi uimit.

– Soția mea a murit. Nu știai?

Alex ar fi vrut ca pământul să se deschidă și s-o înghită.

– Oh, nu... Nu știam, îmi pare rău, se bâlbâi ea. Se pare că am făcut o gafă, nu-i așa?

O'Rorke ridică din umeri.

– Nu-ți face probleme. S-a întâmplat de foarte mult timp.

– Oricum, am făcut o prostie.

– N-ai știut, zâmbi el. Să uităm de asta și nu-ți mai cere scuze, da?

Bărbatul era foarte aproape de ea, brațele lui ținând-o prizonieră, și nu părea că vrea să se miște. Putea să-i vadă părul cu fire albe și ridurile fine de pe față. Presupunea că râdea destul de des. Mâinile lui erau bronzate și puternice, umerii largi și bine clădiți.

– Călărești? întrebă el brusc.

Ea dădu din cap aprobator.

– Da, obișnuiam s-o fac. Noi– mama și cu mine– locuiam aproape de o școală de călărie. Obișnuiam să petrec cea mai mare parte a timpului liber acolo. De ce m-ai întrebat?

– Mă întrebam dacă n-ai vrea să călărești cu noi câtă vreme ești aici?

Nu avea nici cea mai mică idee de ce făcuse această invitație, dar era prea târziu s-o mai retragă. Când văzu bucuria de pe figura ei, știu că era prea târziu.

– Chiar vrei?

– Desigur. O să afli și alte lucruri despre mine.

Nu spun niciodată ceva ce nu cred cu adevărat. Crezi că tatăl tău poate avea obiecții?

– De ce ar face-o? Oricum, el și Simon vor pleca la New York poimâine, pentru o conferință. O să am o întreagă săptămână să fac tot ce vreau, și-i voi spune tatei că mi-ar plăcea să stau aici, nu la Londra.

Cred că va fi de acord, mai ales că menajera noastră va sta aici să angajeze personal.

– Minunat. Azi e vineri, așadar putem stabili o întâlnire pentru miercuri dimineată, la șapte și jumătate?

Ea zâmbi.

– Voi fi aici.

Leo alese acest moment să se vâre între ei, iar Alex simți că începe să alunece. Apoi mâinile lui o prinseră cu fermitate de brațe, coborând apoi în jurul taliei ca s-o ajute să coboare de pe zid. Corpul ei se lipi de al lui pentru o clipă, iar ochii ei mari se ridicară spre el.

Îi dădu drumul imediat, ca și cum l-ar fi ars, iar dezamăgirea ei era de netăgăduit. Îi plăcuse să fie

ținută în brațe, îi plăcea interesul din ochii lui, chiar dacă avea destulă minte să nu-l creadă.

Briza îi lipea cămașa subțire de sâni, scoțându-i în evidență feminitatea. Părul i se desprinsese din panglică și încercă să-l prindă din nou. Poziția ei arcuită era provocatoare, chiar dacă nu părea conștientă de acest lucru.

O'Rorke simți că începe să respire cu greutate, amintindu-și seara petrecută pe podul din grădina lui Polly Wentworth.

Alex își dorea din toată inima să fie în brațele lui, dar un sentiment de nesiguranță o făcu să se retragă.

– Trebuie să plec, șopti ea fără suflare. O să se întrebe unde am dispărut.

El se întinse s-o prindă în brațe, brusc încordat.

– Lasă-i să se întrebe. Stai...

Dar ea scăpă din strânsoarea lui, râzând.

– Nu, trebuie să plec.

Alergă cu pași ușori pe alee, cu părul în vânt.

– Ne vedem miercuri, strigă în urma ei, dispărând printre copaci.

Bărbatul o privi lung, încruntându-se și strângând pumnii. Apoi urcă în șa și se îndreptă spre sat.

Spre seară, tatăl ei se mai calmase. Armata de bărbați care aduseseră mobila dispăruse. Mutarea era aproape încheiată, fără prea multe nenorociri, iar Alex trecu satisfăcută din cameră în cameră.

Casa era mobilată cu gust, mobila și antichitățile costând o adevărată avere. Chiar dacă ea fusese de părere că e mai bine să păstreze podeaua de lemn neacoperită, punctul ei de vedere nu fusese luat în seamă, ca de obicei.

– Arată minunat, nu crezi? întrebă Hugh, cerându-i aprobarea.

– Da, într-adevăr, fu ea de acord, evitând privirea lui Simon.

Casa arăta într-adevăr foarte bine, chiar dacă dădea o impresie oarecum impersonală. Unele dintre mobile aveau patină și fuseseră cumpărate să creeze impresia de continuitate, așa cum observase cu ironie și fratele ei vitreg.

Tânăra respiră adânc.

– Tată, este în regulă dacă stau aici cu doamna Innes câte vreme sunteți la New York? Nu vreau să stau singură în apartament.

Hugh zâmbi.

– Desigur, draga mea. Voiam să sugerez acest lucru. Mai sunt câteva lucruri de făcut, și cred că o poți ajuta pe doamna Innes să aleagă angajații. O să-ți fie de folos mai târziu, când o vei face singură.

Nu era sigură ce voia să spună cu aceste cuvinte, dar era prea încântată că planul ei reușise ca să se mai întrebe ce voia să spună.

– Mulțumesc, tată, spuse ea fericită, întinzându-se să-l sărute pe obraz.

Simon o urmări pe scări spre camera ei, care se afla la primul etaj. Era foarte frumoasă, cu mobilă franțuzească, și draperii vapoaze.

– Îți place camera ta? o întrebă el, ducându-se să arunce o privire pe fereastră.

– Da, e foarte frumoasă, spuse ea, fără să se mai obosească să spună că ar fi preferat să aleagă singură mobila. Îmi place patul, e foarte romantic.

A cui a fost ideea?

– De fapt, a fost a mea. Hugh alesese unul masiv, cu multe sculpturi, dar i-am spus că-ți va provoca vise urâte, zâmbi el. De ce ești atât de dornică să stai s-o ajuți pe doamna Innes? Presupun că n-are nici o legătură cu Eden O'Rorke, nu?

– Nu, cu siguranță, declară ea cu fermitate, întorcându-se să examineze unul dintre dulapuri.

– E ciudat, dar am avut impresia că-l zăresc în această dimineață călărind prin parc.

Alex ridică din umeri.

– Poate că l-ai văzut. Tata i-a dat voie să folosească parcul. Doamne, aici e nevoie de niște naftalină. Nu îndrăznesc să pun nimic în el înainte.

Simon râse ușor.

– Nu mă păcălești, Alex, te știu prea bine. Și te-am văzut în acea seară la petrecerea lui Polly, dacă îți aduci aminte.

– Și ce dacă m-ai văzut? Un sărut, nimic mai mult. Oamenii obișnuiesc să se sărute.

– Poate că da, dar nu tu. N-ai fost niciodată persoana legăturilor de o seară, și de aceea trebuie să spun că sunt cam îngrijorat din cauza acestui bărbat. E prea bărbat pentru tine, draga mea.

– Oh, Simon, crezi că sunt idioată? Nu mă pot lansa într-o relație serioasă cu un străin.

– Orice fel de relație cu Eden O'Rorke este periculoasă pentru tine, Alex.

Tânăra era enervată.

– De când ți-ai asumat rolul de îngerul meu păzitor?

El o privi pe sub sprâcene, îmbujorându-se ușor.

– Îmi pasă ce se întâmplă cu tine și nu vreau să fii rănită.

Ea oftă.

– Uite, Simon, nu sunt un copil. Am douăzeci de ani și sunt destul de mare să gândesc și singură. Îți promit că nu mă voi lăsa rănită.

– A fost căsătorit, să știi. Din ceea ce am auzit, n-a fost tocmai un succes.

– Pentru numele lui Dumnezeu, încetezi să mai vorbești despre Eden O'Rorke? exclamă ea.

– Bine, bine, calmează-te. Numai să-ți aduci aminte ce ți-am spus.

– Simon, dacă nu taci din gură, o să arunc după tine cu ceva! râse ea. Acum, să vedem dacă e ceva de mâncare în bucătărie. Mor de foame!

Alex se întoarse la Londra cu tatăl ei și cu Simon, lăsând-o pe doamna Innes la Loxton. Fratele ei nu mai spusese nimic despre Eden O'Rorke, deși îl surprinse privind-o gânditor de câteva ori, în timp ce-și făcea bagajul pentru întoarcerea la "Reședința Langford".

– De ce ieși asta cu tine? o întreabă în clipa în care o văzu punând în valiză pălăria de călărie.

– Oh, nu se știe niciodată, poate am șansa să călăresc.

Nu vreau să stau toată ziua în picioarele doamnei Innes.

– Numai să ai grijă, Alex, este tot ce-ți cer.

Interpretând intenționat greșit, replică:

– Voi avea grijă, desigur. Chiar dacă sunt o călăreață foarte bună...

El oftă exasperat.

– Bine, fie cum vrei. Acum, ai văzut pe undeva cămașa mea cea galbenă? Nu dau deloc de ea.

– Ai nevoie de o soție care să știe mereu unde îți sunt hainele, mormăi Alex, îndreptându-se spre camera lui și scotocind prin dulap, ca s-o găsească în spatele altora.

Simon râse.

– Cred că glumești. Mai degrabă cumpăr o altă cămașă; e mai ușor pentru nervii mei.

– Ascultă vocea experienței, îl certă Alex, clătinând din cap. Să transmit această informație Melisei?

Bărbatul o urmă în camera ei și, după ce bagajul fu terminat, se refugiară în sufragerie, pentru o băutură meritată din plin.

– Dacă vrei, n-ai decât. Am terminat cu ea din clipa în care mi-a spus că vrea un copil.

– Ce? Oamenii n-ar trebui să se căsătorească mai întâi?

– Tocmai asta e problema. Mama ei planifică deja nunta. Vrei niște sherry?

– Da, te rog.

Poate că ar fi mai bine să stai în State până când își va pierde interesul. Numai în cazul în care nu te gândești cum ți-ar sta pe treptele bisericii, îmbrăcat în haine de gală?

– Singurul mod în care pot scăpa de Melissa e să mă însor cu altă femeie, declară el, întinzându-i paharul.

– Și ce faci, cauți voluntari? glumi ea, fără să fie prea atentă, dându-și seama că nu-și pusese în bagaj rochia verde de mătase, care era favorita ei. Nu prea credea că avea nevoie de ea, dar nu se știe niciodată...

El nu mai zâmbi, ci o privi lung, cu solemnitate.

– Mi-ar plăcea să te întreb pe tine, Alex, murmură el.

Tânăra era pe punctul să părăsească încăperea, dar se opri brusc. Se întoarse spre el și-l privi lung, simțind că inima începe să-i bată cu putere.

– Ce-ai spus?

El respiră adânc.

– Am spus că mi-ar plăcea să te cer în căsătorie.

– Dar e ridicol! exclamă ea, fără să-și creadă urechilor.

Cum ajunseseră în această situație? Cu câteva secunde în urmă râdeau și glumeau, iar acum...

– Nu poți să mă ceri în căsătorie, pentru numele lui Dumnezeu! Suntem frați! Ar fi un soi de incest!

– Nu, nu este adevărat. De fapt, nu suntem rudă în nici un fel. Putem să ne căsătorim legal.

– Nu e vorba dacă putem sau nu s-o facem din punct de vedere legal.

E mai important cum ne simțim, iar eu simt că îmi ești frate.

– Păcat, ridică el din umeri, pentru că sentimentele mele pentru tine n-au nici o legătură cu dragostea frățească.

– Oh, Simon, murmură ea, încercând să-și revină din șoc, îmi pare rău... N-am știut... Dar cum aș fi putut să știu?

Ridică privirea spre el, văzându-l pentru prima oară nu ca Simon, fratele ei vitreg, ci ca pe un tânăr înalt și blond, cu ochi cenușii. Era spiritual și fermecător, întotdeauna bine îmbrăcat. Probabil că era considerat un bărbat frumos, dacă era să țină cont de numărul admiratoarelor lui.

Dar nu se gândise niciodată la el ca la un bărbat, așa că nu putea să aprecieze. Își aminti toate dățile în care se plimbase prin apartament în lenjerie de corp, fără măcar să-l observe.

– N-am știut, ridică ea din umeri, neajutorată.

Ce putea spune altceva?

El clătină din cap.

– Doar pentru că nu spun ceea ce simt, asta nu înseamnă că n-o fac, Alex. Te iubesc. Te-am iubit din prima zi în care Hugh te-a adus acasă, după înmormântarea mamei tale. Îți aduci aminte?

Ea dădu din cap aprobator.

– Ai fost atât de bun cu mine în acea zi!

M-ai lăsat singură să plâng, apoi mi-ai adus ceai și sandvișuri și nenumărate pachete de șervețele.

El zâmbi.

– Ai plâns atât de mult, încât îmi era teamă că o să te dizolvi.

După aceea, se străduise s-o facă să se simtă mai bine și să uite.

– Oh, doamne, e ciudat. Nu știu ce să spun, murmură ea.

– Nu spune nimic acum. Numai să te gândești la ce ți-am spus câtă vreme sunt plecat, iar când ne întoarcem, putem să stăm de vorbă și cu Hugh.

– De ce? Doar n-am fost de acord!

Simon se întoarse cu spatele, făcând câțiva pași spre fereastră. Când o privi din nou, părea că vrea să vadă prin ea.

– Dar el n-ar fi de acord, nu crezi?

Simon zâmbi larg.

– Tu ce crezi, Alex? Îl cunoști destul de bine. Nu crezi că va fi foarte încântat să mă aibă ca ginere?

– Nu te cred, clătină ea din cap. E doar imaginația ta. E un soi de glumă bolnavă.

Brusc, bărbatul străbătu distanța care îi separa și o prinse de brațe.

– Nu e nici o glumă, Alex. Dacă nu mă crezi, de ce nu-l întrebi pe tata?

Înainte să se poată retrage, Simon o sărută cu violență, buzele lui fiind calde și umede, iar strânsoarea puternică. O împinse cu corpul lui spre canapeaua din apropiere.

Teama îi dădu puterea să reacționeze. Frica se amesteca oarecum cu repulsia, iar mirosul de aftershave o făcea să i se facă rău. Îl împinse cu putere, lovindu-l până când bărbatul se retrase gemând.

Făcu un pas înapoi, ștergându-și buzele cu dosul mâinii, cu ochii măriți de uimire.

– Să nu mă mai atingi vreodată, ai înțeles? se răsti ea. Niciodată!

– Îmi pare rău, Alex, își ceru el scuze. Îmi pare foarte rău.

Ea clătină din cap.

– Nu-mi vine să cred. Oh, Simon, de ce a trebuit să faci așa ceva? Acum ai stricat tot.

– Nu mă iubești deloc? murmură el.

Văzând disperarea din privirea lui, se mai calmă. Momentul de rătăcire trecuse și nu credea că va încerca din nou s-o atingă.

– Desigur că te iubesc, dar nu în acel mod, spuse ea, întorcându-se să plece. Și nu cred că o voi face vreodată.

– Dar nu te-a deranjat să te țină în brațe antrenorul acela de cai, se răsti el, prinzând-o de braț și trăgând-o cu violență spre el. Pe el l-ai lăsat să te sărute, pe mine de ce nu m-ai lăsa?

Tremurând de teamă, Alex se smulse din strânsoarea lui și luă o statueta de pe masă.

– Pari un copil răsfățat care vrea să se facă doar voia lui, dar dacă te mai apropii o dată de mine, o să te lovesc! Sunt cât se poate de hotărâtă, Simon!

El se opri și întinse brațele, neajutorat.

– Bine, bine, îmi pare rău. Nu te mai ating.

Tânăra îl privi o clipă, apoi clătină din cap.

– Nu mai spune că-ți pare rău. Nu are nici un sens, dacă nu crezi asta cu adevărat.

Se întoarse pe călcâie și ieși din cameră.

Ajunsă în camera ei, luă valiza de pe pat, haina și cheile de la mașină. Nu mai avea nici o importanță dacă uita ceva.

Simon apăru în cadrul ușii.

– Unde pleci?

– Plec la Loxton chiar în această clipă, murmură ea cu hotărâre.

Trecu pe lângă el, străduindu-se să nu-l atingă.

– Dă-te la o parte din drum.

– Nu poți să pleci acum. Ce o să-i spun lui Hugh?

– Sunt sigură că vei găsi tu ceva. La revedere, Simon!

Doamna Innes era surprinsă s-o vadă atât de repede.

– Ar fi trebuit să dai un telefon, spuse ea. Aș fi plecat de azi să fac niște cumpărături. Îmi e teamă că nu prea avem mâncare.

– Nici o problemă, zâmbi Alex. Sunt sigură că ne vom descurca. Și pot să fac eu cumpărăturile, dacă tot sunt aici.

– O să fii un ajutor prețios.

Am destul de multe de făcut, fără să încerc să mă descurc într-un magazin străin.

Tânăra urcă la etaj să despacheteze, liniștită de tihna și calmul casei, un adevărat balsam pentru nervii ei zdruncinați.

Se simțea ca un hamster într-o cușcă, alergând mereu în jurul roții, prinsă în interiorul acestei iluzii de libertate. Dacă stătea să se gândească, nu-i venea greu să-și dea seama că tatăl ei și Simon hotărâseră deja pentru ea, chiar dacă i se părea că fratele ei vitreg se lăsase dus de val.

S-ar potrivi de minune cu firea lui Hugh să pună așa ceva la cale fără s-o consulte, dar nu avea nici cea mai mică intenție să fie soția fratelui ei vitreg.

Se învârti înfuriată prin cameră, cuprinsă de furie, până când absurditatea situației o copleși și începu să râdă.

Cel puțin, avea la dispoziție o săptămână să se gândească la o soluție, iar între timp ar fi mai bine să nu se gândească.

Capitolul 5

La Loxton, Alex începu încetul cu încetul să se relaxeze. O ajută pe doamna Innes la treburile casei și descoperi că munca fizică o calma.

Tatăl ei îi dădu telefon duminică seara, ca să-i spună rămas-bun înainte de plecarea spre aeroport.

Nu spuse nimic despre hotărârea ei bruscă de a se întoarce la Loxton, iar asta însemna că Simon găsisse o explicație satisfăcătoare.

Nu că i-ar fi păsat foarte mult. Uneori reușea chiar să se convingă că fratele ei juca una dintre

cunoscutele lui farse, iar data viitoare când se vor vedea se va comporta din nou normal.

Apoi își amintea privirea lui, senzația buzelor umede și fierbinți, simțindu-se cuprinsă de greață.

Luni dimineață, câteva femei din sat se prezentară pentru interviu.

– Trebuie să ai mare grijă, o avertiză doamna Innes înainte de sosirea lor. Câteva sunt cu adevărat interesate, dar unele vin doar din curiozitate. Apoi, trebuie să te asiguri că sunt persoane de încredere. Nu putem angaja pe cineva care să plece acasă cu argintăria.

– Dar cum ne vom da seama?

– Trebuie să le urmărești privirile, dădu menajera din cap cu înțelepciune. Poți să-ți dai seama după ochii lor.

Lui Alex i se părea destul de greu, lăsând această treabă în grija menajerei, în timp ce ea le prezenta femeilor casa.

Din cele șase persoane care veniseră, doamna Innes se declară mulțumită de două dintre ele, pe care le și angajară.

Vremea era bună, iar după amiezile lui Alex fură folosite pentru explorarea ținutului și a satului din apropiere. Uitase cât de mult îi lipsise traiul la țară și se bucură de plimbările lungi prin pădure.

Ziua de marți veni foarte repede. Știind că ziua următoare va urma să călătorească la Ashdown, era cuprinsă de entuziasm. Se simțea de parcă urma să primească un dar prețios. După amiază lucră în grădină, tăind crengile uscate de trandafiri, îmbătată de parfumul florilor.

Undeva în apropiere se auzea o mașină de tuns iarba. Brusc, avu sentimentul că este privită. Când ridică privirea, văzu tufișurile din marginea păduricii mișcându-se ușor.

Chiar dacă senzația era puternică, o ignoră și continuă să lucreze. Apoi, după ce termină, se îndreaptă spre tufișuri. Câteva crengi uscate răsunară sub picioarele cuiva care se retrăgea rapid.

– Hei, cine ești? Așteaptă!

Dar intrusul o ignoră. Lăsa uneltele din mână și se avântă în urmărirea lui, fără să-i pese de

crengile pline de spini. Curând, zări o fetiță care alerga prin pădure spre zid. O prinse în clipa în care era pe punctul să urce pe zid și o strânse în brațe, chiar dacă se zbătea cu putere.

– Stai liniștită, nu vrei?

În cele din urmă, dându-și seama că e inutil să se mai lupte să scape, copila se liniști și o privi cu ochii ei albaștri plini de mânie.

– Nu făceam nimic rău! declară ea. Doar mă uitam!

Era foarte slabă, cu brațe și picioare subțiri. Purta pantaloni rupți în genunchi, iar părul ei blond avea șuvițe colorate în albastru. Alex o recunoscuse imediat ca fiind copila din curtea lui O'Rorke.

– Cine ești? o întreabă ea cu blândețe.

– Vezi-ți de treaba ta, replică fata cu agresivitate.

– Nu crezi că e treaba mea? La urma urmei, erai în grădina mea.

– Nu e grădina ta! E grădina mea, suspină fetița, iar lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

E grădina mea secretă!

Alex simți fragilitatea copilului și zâmbi cu blândețe.

– Îmi pare rău. Ți-ar plăcea să vii cu mine în casă pentru un pahar de suc de portocale, apoi să-mi povestești despre ce e vorba?

Copilul ezită o clipă, apoi dădu din cap aprobator. Se întoarseră împreună spre casă.

Din fericire, doamna Innes era ocupată la etaj. Alex scoase o sticlă cu suc de portocale din frigider și o cutie de biscuiți cu ciocolată. Copilul nu spuse nimic, ci doar privi cu ochi mari aparatele noi din bucătărie.

– Îți place? o întrebă Alex.

– Era mai bine înainte, veni răspunsul mormăit. Era mai prietenos.

Alex își aduse aminte de cuptorul mare și de dulapurile din lemn.

– Da, poate că ai dreptate. Acum arată ca o sală de operație. Vrei să ieșim pe terasă?

Copilul dădu din cap.

– Dacă vrei...

Afară, aruncă o privire la grădina din spatele casei, apoi se așeză cu grijă pe marginea unui scaun. Bău repede paharul cu suc, dar refuză biscuiții cu ciocolată.

– Nu pot să mănânc ciocolată, spuse ea. Bunica spune că-ți provoacă pistrui.

Alex își ascunse un zâmbet. Copila avea o piele albă, fără urmă de pată.

– Nu cred că este cazul să-ți faci probleme din acest motiv. Câți ani ai?

– Doisprezece și patru luni. Bunica spune că sunt mică pentru vârsta mea.

– Oamenii cresc cu viteze diferite, spuse Alex cu înțelepciune. Eram mai mică decât tine când aveam doisprezece ani.

Privirile fetei erau interesate, ceea ce arăta că era preocupată de înălțimea ei.

– Chiar așa? Crezi că voi ajunge la fel de înaltă ca tine?

– Depinde de înălțimea părinților tăi. Ai putea să ajungi chiar mai înaltă.

Copilul dădu din cap cu satisfacție.

– Mi-ar plăcea. Oamenii nu te tratează de sus când ești înalt.

Tânăra își amintea destul de ușor glumele care se făceau pe seama înălțimii ei și se simți cuprinsă de compasiune.

– Numele meu este Alex Langford, se prezentă ea. O să-mi spui numele tău?

Fetița oftă.

– Presupun că trebuie să-l spun, pentru că îl vei afla oricum. Sunt Erin O'Rorke.

Alex rămase uimită, străduindu-se să reziste șocului.

– În acest caz, Eden O'Rorke este tatăl tău?

Erin dădu din cap aprobator.

– Da... și îl urăsc. Mi-a vândut casa.

Veninul din vocea copilului o șocă.

– Poți să-mi spui de ce îl urăști?

– Ți-am spus, pentru că mi-a vândut casa.

– Vrei să spui această casă? "Cedrii"?

– Da, desigur. Unchiul Fitzgerald spunea că va fi casa mea, după moartea lui. Mi-a promis, dar apoi i-a lăsat-o tatei, iar el a vândut-o.

Știa cât de mult o iubeam, dar a vândut-o. Îl urăsc.

Oh, Doamne, clătină tânăra din cap.

– Erin, uneori oamenii trebuie să facă și lucruri neplăcute. Unchiul tău Fitzgerald datora foarte mulți bani, iar la moartea lui, tatăl tău a fost nevoit s-o vândă ca să plătească aceste datorii.

– Știu, mi-a spus acest lucru, dar ar fi putut vinde în schimb Ashdown.

– Nu e chiar atât de simplu. Tatăl tău are nevoie de Ashdown pentru afacerile lui.

– Căi aceia idioți.

Urăsc animalele astea. Oricum, ar fi putut să se ocupe de ei și aici. Chiar mai bine, pentru că e mai mult spațiu.

– Poate că el iubește Ashdown la fel de mult cum iubești tu această casă, observă Alex.

Aceasta era o idee la care Erin nu voia să se gândească, deoarece își termină sucul și se ridică să plece.

– Mulțumesc pentru suc, mormăi ea.

– Cu plăcere.

Și poți să vii în grădină ori de câte ori vrei, adăugă tânăra, fără să se întrebe ce părere ar avea tatăl ei despre acest lucru.

Fata ridică din umeri cu tristețe.

– Nu pot... Tata mi-a spus să nu vin. S-ar supăra dacă ar afla că am venit. Nu-i vei spune, nu?

Alex clătină din cap.

– Nu, nu-i voi spune.

Recompensa ei fu un zâmbet care semăna cu al tatălui fetei, înainte ca aceasta să se întoarcă pe călcâie și să dispară în pădure.

Alex o urmări gânditoare cu privirea. Se întreba ce alte lucruri surprinzătoare va mai descoperi despre Eden O'Rorke.

Miercuri dimineață se trezi devreme și luă un mic dejun format din fulgi de cereale și cafea, înainte să se îmbrace în echipamentul de călărie.

Doamna Innes o privi uimită.

– Te duci să călărești?

– Da, la grajdurile domnului O'Rorke. M-a invitat în dimineața asta să-l ajut la antrenamentul cailor.

– Nu știam că te pasionează, remarcă menajera, turnându-și o ceașcă de ceai. Domnul Langford n-a spus niciodată.

Înghițindu-și neplăcerea, tânăra zâmbi.

– Nu cred că știe. Nu i-am spus.

– Ei bine, ai grijă de tine. Caii pot să se comporte ciudat, să știi. Să te dea jos din șa din senin.

– O să fiu în regulă, o asigură Alex. O să mă întorc pe la unsprezece. La revedere!

Scoase mașina din garaj și se îndreptă spre Loxton, simțindu-se delicios de liberă. Era surprinsă să vadă cât de mulți oameni erau deja la lucru, atât de devreme. O urmăreau cu toții cu privirea, iar ea zâmbi, dorind din senin să facă parte din această comunitate. Când ajunse la grajdurile lui O'Rorke, era opt fără douăzeci și cinci. Câțiva cai așteptau deja. În clipa în care coborî din mașină, toate privirile se întoarseră spre ea. Nu avu timp decât să dea politicos din cap, înainte ca proprietarul grajdului să se îndrepte spre ea.

Purta blugi, o haină de tweed și un zâmbet posomorât.

– Bună dimineața. Sper că n-am întârziat prea mult...

– Bună dimineața, domnișoară Langford. Numai cinci minute. Începem?

Era surprinsă de răceala din vocea lui. Chiar dacă erau înconjurați de ajutoarele lui, nu i-ar face nici un rău dacă ar fi ceva mai politicoș, își spuse ea supărată. La urma urmei, fusese invitația lui.

Privirea lui se plimbă de-a lungul corpului ei.

– Unde este pălăria? Sper că ai una, nu-i așa?

Tânăra se aplecă și-și luă pălăria de pe scaunul pasagerului, punând-o pe cap cu o încruntare.

El zâmbi și se apropie de ea, legând cureaua pălăriei sub bărbie.

– Poftim! Nu vrem să-ți cadă, nu-i așa?

Pentru câteva secunde, degetele lui rămaseră pe pielea fină a gâtului ei, producându-i fiori. Se înfioră, simțind cum i se strânge stomacul.

Bărbatul aruncă o privire spre padoc, unde unul dintre ajutoarele lui ținea o iapă tânără.

– Poți s-o iei pe Melisande. E blândă din fire și nu va fugi cu tine.

Alex nu era foarte încântată de presupunerea lui că nu era capabilă să controleze un cal mai focos decât Melisande, care părea de-a dreptul adormită. Dar nu putea protesta fără să pară încăpățânată, așa că-i aruncă bărbatului un zâmbet dulce și-i permise s-o ajute să urce în șa.

Imediat, întregul grup porni la galop, iar Alex fu nevoită să acorde întreaga atenție calului ei, care nu era atât de docil precum părea. Poate că simțise că nu mai călărise de ceva vreme, dar în cele din urmă reuși s-o controleze fără dificultate. Primul ajutor al lui O'Rorke, Geoff, care călărea lângă ea, dădu aprobator din cap.

Tânăra zâmbi.

– Până acum pare să fie bine.

– Da, domnișoară, dar nu vă lăsați păcălită. Melly poate fi o adevărat pacoste, când este în toane rele.

Alex râse.

– Nu mi se pare prea reconfortant.

Crezi că mă va arunca din șa?

El zâmbi larg.

– Nu cred, domnișoară.

Își dădu seama că replica lui era de fapt un compliment și se simți copleșită de fericire, cum nu se mai simțise de foarte multă vreme. Aici măcar, lumea o vedea prin prisma capacității de a conduce un cal, și nu prin cea a averii tatălui ei.

O'Rorke era în capul coloanei în mașina lui, dând tuturor instrucțiunile și formând perechi pe care le trimise în direcții diferite. Când rămăseseră doar ei doi și Geoff, bărbatul se întoarse spre ea, cu o expresie indescifrabilă.

– Domnișoară Langford, urmărește-i pe ceilalți. Încearcă să nu faci nimic prea ambițios, preciză el, întorcându-se apoi spre ajutorul lui. Geoff, stai lângă ea! Geoff dădu din cap cu respect.

– Sigur, șefule.

– Acum, puteți pleca și Domnul să aibă grijă de noi de toți!

Alex îl privi cu răceală, pornind în urma celorlalți, împreună cu Geoff. Dar uită repede

supărarea, bucurându-se de libertate și de aerul curat. Fără să-și dea seama, începu să râdă plină de încântare, grăbindu-și calul. Melisande răspunse imediat la îndemnul ei și-l depășiră la galop pe Geoff, zărind pentru o clipă figura lui speriată. Dar trecură de el, și nu auzi strigătul de avertizare.

Era minunat, ca și cum ar fi zburat. Ajunseră la ceilalți cai, iar tânăra zâmbi triumfător, descoperind spre surprinderea ei că bărbații o priveau cu îngrijorare.

Geoff o ajunse din urmă și clătină din cap.

– Nu cred că șeful va fi foarte încântat de asta, domnișoară. Ține foarte mult la respectarea ordinelor date.

Alex aduse iapa la pas, iar aceasta nu părea deloc deranjată de ruperea ritmului. Din spate auzi pe cineva exclamând:

– Uite-l că vine! Toată lumea, feriți-vă!

Land Roverul se îndrepta în viteză spre ei. Bărbații din jurul ei se împrăștiară, lăsând-o singură cu Geoff, în așteptarea lui O'Rorke.

Era mânios. Era vizibil după modul în care trânti portiera și după paloarea feței când se îndreptă spre ei. Se simți cuprinsă de teamă, dar își îndreptă spatele sfidător, hotărâtă să nu se lase intimidată. La urma urmei, nu făcuse nici un rău, nu-i așa?

– Geoff, tu poți să te întorci, declară el iritat, cu ochii cenușii sclipind. Am irosit deja prea mult timp în această dimineață!

Geoff se retrase repede, iar Alex se simți abandonată și teribil de singură în fața lui. Bărbatul înaintă și prinse frâiele calului.

– Jos! se răsti el. Acum!

Făcu așa cum i se ceruse și urmări umilită cum bărbatul examinează cu grijă picioarele subțiri ale calului.

– Nu i-am făcut nici un rău, protestă ea.

El o privi urât.

– De unde naiba știi? mârâi bărbatul, continuându-și inspectia. Ai avut noroc, domnișoară Langford, declară el în cele din urmă. Dacă i-ai fi făcut vreun rău, ți-aș fi rupt gâtul!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu... murmură ea.

– Bine, replică el, cu mâinile în șolduri, de ce crezi că ți-am spus să-i urmezi pe restul?

– Pentru că nu știai cât de bine pot călări.

– Așadar, ca să-mi demonstrezi ceva, ai încălcat ordinele date și ai pus un cal valoros în pericol. Mai ales, calul altcuiva. Nu e o mișcare prea inteligentă, deși se presupune că e vina mea că mi-am imaginat că ai jumătate de creier în capul tău drăguț!

– Te rog să nu-mi vorbești pe acest ton, protestă ea indignată. Nu lucrez pentru tine!

– Sper că nu. Nu-mi plac decât oamenii care știu să-mi asculte ordinele.

– Nu-ți face griji, n-aș munci pentru tine nici dacă aş muri de foame!

El râse amar.

– Nu prea sunt șanse să se întâmple așa ceva, n-am dreptate, domnișoară Langford? După ce vei termina să fraternizezi cu țăranii, o să te întorci la oraș, împreună cu restul paraziților!

Nu e decât un joc pentru tine, nu-i așa?

Enervată la culme, încercă să-l pălmuiască, dar reflexele lui erau mai rapide. O prinse de încheietură și o ținu nemișcată, cu fața aproape de a ei, privind-o înfuriat.

Alex se simțea înspăimântată, dar expresia lui se schimbă brusc și teama o părăsi. Strânsoarea se strânse, dar ea nu făcu nici o încercare să se miște. Rămase nemișcată, privind cu ochi mari degetele lui care se ridicară să-i mângâie fața. Apoi, bărbatul coborî capul și o sărută cu blândețe.

Un fior o străbătu, lăsând-o neajutorată în brațele lui, ca o pasăre mică și speriată. Încetul cu încetul, spaima care îl cuprinsese la vederea galopului ei nebun se retrase.

– Copiliță nebună, murmură el, ai fi putut să mori.

– Sunt o călăreață destul de pricepută, să știi.

Simțea căldura respirației lui pe față și nu-și dorea decât să simtă brațele lui puternice în jurul corpului ei. Cămașa lui era deschisă, iar dorința de a-și lipi buzele de pielea gâtului era aproape de

neîndurat. Închise ochii o clipă, amestită de dorință.

– Dacă aș fi știut cât de pricepută ești de la început, nu m-aș fi speriat atât de tare, clătină el din cap, cu o expresie mohorâtă.

Ea începu să râdă.

– Ai fost îngrijorat?

– Numai pentru cal, zâmbi el larg, sărutând-o din nou.

– Oh, desigur, mi-am dat seama.

Se strădui să reziste tentației de a se lipi de el, încercând să se retragă. El îi dădu drumul din brațe cu un zâmbet ironic, ca și cum ar fi știut la ce se gândea.

O'Rorke se întoarse și dezlegă frâul iepei. Simțea că inima începuse să-i bată mai tare, de aceea i se părea mai înțelept să se îndepărteze de ea, înainte să se facă de râs.

– Haide, spuse el, e mai bine să ne întoarcem. Chiar dacă tu n-ai nimic de făcut, pe mine mă așteaptă destul de multă muncă.

O ajută să urce în șa, apoi se așeză la volan.

– De data asta, îmi ascuți sfatul, da? Vreau să mergi la trap.

Ea făcu un semn de salut.

– Orice spui, șefule.

Alex rămase gânditoare, privind în urma lui. Își aminti cât de bine se simțea în brațele lui, O sărutase, dar știa foarte bine că nu însemna mare lucru pentru el. Poate că era doar o scuză că-și pierduse calmul. Avea o bănuială că un bărbat ca el nu își cerea prea ușor scuze, iar un sărut era mai bun decât nimic.

Dar în interiorul ei crescuse un sentiment vag de neliniște care o cuprindea de fiecare dată când era în preajma lui. Avea senzația că, deși o ținea în brațe și o săruta, o parte din el rămânea ascunsă.

Ridică din umeri și lovi ușor gâtul iepei.

– Să mergem, Melly, sau o să se plângă de data asta că suntem prea leneșe.

Avu nevoie de aproape douăzeci de minute să ajungă înapoi la grajduri, unde O'Rorke și ajutoarele lui lucrau deja. Când descălecă, bărbatul o strigă:

- Vrei să intri în casă pentru o cafea?
- Mulțumesc, răspunse ea. Sunt iertată?
- O privi pe sub sprâncene.
- O să mă mai gândesc.

Zâmbea, în timp ce-i dădea frâiele Melisandei lui Geoff. Se îndreptară apoi împreună spre casă.

Intrară pe ușa din spate, străbătând un culoar întunecat pentru a ajunge la o bucătărie confortabilă. Părea într-adevăr o bucătărie de modă veche, cu o pisică portocalie încolăcită pe pervazul ferestrei și un labrador întins pe un covor în fața șemineului. Alex se gândi cât era de diferită de bucătăria antiseptică din noua lor casă.

– Ia loc, spuse bărbatul, pornind filtrul de cafea.

Alex își dădu jos pălăria și părul îi căzu pe umeri. Se așeză pe un fotoliu confortabil, aproape de câinele care ridică botul spre ea s-o miroasă, apoi se întoarse la somnul lui liniștit.

– Cum îl cheamă? întrebă ea, atingându-i blana lucioasă.

- Este Kelly, dar acum a cam îmbătrânit.

Nu mai vede dincolo de castronul cu mâncare. Poate că aveți nevoie de un câine, pentru mai multă siguranță.

Ea ridică din umeri.

– Mi-ar plăcea foarte mult, dar ți-am spus că vom veni doar în weekenduri. Ce va face când nu va fi nimeni acasă? Nu putem ține un câine în apartament, iar tata n-ar fi în nici un caz de acord. Nu prea iubește animalele, adăugă ea nemulțumită.

– Doar caii de curse foarte scumpi, nu? Întrebă bărbatul cu sprâncenele ridicate.

– Caii de curse sunt pentru el mai mult o afacere, decât o pasiune, de aceea ține atât de mult să câștige. Crezi că poți să-l ajuți? Este foarte important pentru el.

– O să fac tot ce pot mai bine, dar nu poți promite nimic în această afacere. Ar trebui să știe acest lucru. Nu e nimic mai imprevizibil decât un cal de rasă. Poți crede că are potențial strălucit, dar să fie o dezamăgire. E ca un joc de noroc.

Alex se gândi la Melisande.

Dacă iapa ar fi cedat în timpul galopului? Nu și-ar fi iertat-o niciodată; mai rău, O'Rorke n-ar fi iertat-o niciodată. Îl privi cu un zâmbet timid:

– Îmi pare rău, îmi dau seama că n-ar fi trebui s-o forțez pe iapă...

El îi întinse o ceașcă de cafea.

– Știu, nu te obosi să explici. Oricum, nu s-a întâmplat nici un dezastru. Găsești zahăr și lapte pe masă.

– Mulțumesc, dădu ea din cap, întâlnindu-i privirea caldă și simțind un răspuns interior. E foarte frumos aici... foarte confortabil.

Bărbatul râse.

– Soacra mea se plânge tot timpul că nu e mai multă ordine, răspunse el, încruntându-se brusc în clipa în care de undeva răsună o melodie agitată și zgomotoasă. Presupun că trebuie să explic: toată această gălăgie e provocată de fiica mea, Erin. Era un copil atât de dulce...

Gazda părăsi camera și Alex îl auzi strigând. Muzica încetă, urmată de zgomotul unor pași grăbiți pe scări.

O'Rorke se întoarse, urmat de fiica lui, care purta o pereche de blugi negri cu găuri în genunchi, acoperiți de un tricou mult prea mare. Părul blond era împletit în codițe vopsite în culori vii. Zâmbetul lui Alex păli în fața ostilității din privirile fetei.

– Ea este Erin, o prezintă tatăl ei. Spune-i "bună ziua" domnișoarei Langford, Erin.

Erin ridică ochii spre tavan și oftă adânc.

– Bună ziua, domnișoară Langford, murmură ea, ca și cum ar fi fost complet străine.

– Bună, Erin, răspunse Alex cu un zâmbet. Mi s-a părut mie, sau ascultai Whitesnake? Parcă am recunoscut o melodie.

Privirea fetei părea să-și fi pierdut din ostilitate.

– Da, era ultimul LP, răspunse ea, apoi îi aruncă o privire veninoasă tatălui ei: pot să plec acum, te rog? Încerc să repet pentru examene.

Tânăra putea vedea că răbdarea lui era greu încercată.

– Da, draga mea, dar dă muzica mai încet, o să sperii caii.

După un alt oftat profund, fata îi părăsi și, chiar dacă muzica reîncepu imediat, părea să fie dată puțin mai încet.

O'Rorke ridică din umeri, aproape neajutorat.

– Avem cu toții problemele noastre, oftă el. Sunt sigur că va crește și-și va reveni.

– Probabil, zâmbi Alex. Chiar dacă nu este nimic rău în a asculta rock și a experimenta coafuri mai ciudate. E o parte din procesul de creștere.

El râse.

– De partea cui ești?

– Nu se pune problema a lua sau nu partea cuiva. Îmi aduc aminte de vremea când aveam aceeași vârstă, între copilărie și adolescență. Poate fi foarte greu, uneori. Ai tendința să ajungi la purtări extreme, doar ca să observe cei din jurul tău că existi.

– O observ, n-am cum să n-o fac, mai ales când arată ca un semafor. Și gălăgia aceea despre care spuneți că e muzică! Doamne, ar trebui să fie un avertisment de la ministerul sănătății pe toate albumele.

Alex chicoti amuzată.

– Ești de modă veche. Ce fel de muzică asculți?

– Jazz, răspunse el.

– Am avut dreptate, ridică ea din umeri. Cred că prefer alegerea lui Erin.

– Cel puțin eu nu impun gusturile mele muzicale unei jumătăți din populația satului.

Tânăra știa foarte bine că problemele dintre cei doi mergeau mult mai departe decât doar o simplă nepotrivire de gusturi muzicale.

Nu avea cum să spună acest lucru, fără să trădeze încrederea fetei.

– Cum se descurcă la școală? preferă să întrebe. Are mulți prieteni?

Bărbatul ridică din umeri.

– Nu se descurca prea bine la școala locală, iar soacra mea a venit cu propunerea s-o ducem la o școală din apropiere de Northampton. Abia după aceea am descoperit că inovațiile acestei școli sunt organizarea de jocuri diverse și foarte puțină disciplină. Plătesc o mulțime de bani să-mi văd copilul transformat într-un monstru, iar problema

este că-i place foarte mult acolo și se descurcă destul de bine. Așadar, ce-mi rămâne de făcut?

– Să strângi din dinți? sugeră tânăra cu un zâmbet, spunându-și în gând că Erin e norocoasă pentru că tatăl ei era atât de răbdător.

Îi era imposibil să-și imagineze cum ar fi reacționat tatăl ei dacă ar fi văzut-o cu părul vopsit în verde. Oricum, n-ar fi îndrăznit niciodată s-o facă.

O'Rorke se sprijinea de marginea unui dulap, părând foarte puternic și masculin, dar în același timp singuratic. I se părea ciudat să știe că are un copil de doisprezece ani. Oare cum arătase soția lui? O iubise mult?

Fără să vrea, începu să se gândească la momentele fierbinți pe care le petrecuseră împreună. Simți că i se face cald. Se ridică repede în picioare, recuperându-și pălăria.

– Cred c-ar fi mai bine să plec... Mulțumesc pentru cafea.

– Cu plăcere. Vei mai putea veni?

– Nu știu... poate.

Bărbatul se îndreptă spre ușă, așteptând-o să treacă prima. Când trecu pe lângă el, corpurile se atinseră, iar tânăra se înfioră. Știa că, dacă s-ar fi întins s-o prindă în brațe, ar fi fost pierdută.

Fu salvată de sosirea unei femei blonde, scunde și îndesate, care purta un coș de cumpărături. Purta o rochie albastră și o privea cu curiozitate. Alex ajunsese în pragul ușii, dar O'Rorke nu se putea zări.

– Pot să vă ajut cu ceva? întrebă femeia cu răceală.

El păși repede afară.

– E în ordine, Meryl. Este domnișoara Langford. Femeia zâmbi larg.

– Îmi pare bine, domnișoară Langford. Sunt Meryl Harper, soacra lui Eden. Îmi pare rău că nu era atât de ordine, dar nu știam că veniți, declară ea, întorcându-se apoi spre ginerele ei. Aș vrea să știu când avem musafiri. Aș fi putut ieși mai târziu la cumpărături.

Alex era jenată de tonul arțăgos al femeii.

– E în ordine, nu vă faceți probleme.

Tocmai plecam, spuse ea repede.

– Da? Ce păcat! Ei bine, data viitoare când mai veniți, dați un telefon înainte și o să vă primim cum se cuvine.

Zâmbetul ei era nesincer, privirea rece și neprimitoare. O'Rorke o prinse pe invitata lui de braț și o conduse afară.

– Erin e sus, o anunță el pe femeie. Ar trebui s-o duc la dentist după masă, și ți-aș fi recunoscător dacă vei reuși s-o faci să-și spele mâzga din păr înainte de plecare.

– Oh, nu te mai agita atâta, Eden, ridică femeia din umeri, întorcându-se spre Alex: știți cum sunt fetele în zilele noastre. Continuu să-i spui că va trece peste acest moment. La urma urmei, n-ai doisprezece ani decât o dată în viață.

– Oh, Doamne! Ce rost are să explic? Ai grijă doar să se spele, se răsti bărbatul, aproape târând-o pe Alex spre curtea în care își lăsase mașina. Îmi pare rău, se scuză el.

– Nici o problemă. O să dau un telefon înainte de următoarea vizită.

– Nu e nevoie. E casa mea.

– Dar soacra ta...?

– Vine să stea cu Erin în timpul vacanțelor. Nu avem nevoie de ea, dar preferă să vină și nu prea are sens să încerc s-o opresc. Problema e că Erin e de două ori mai ciudată în prezența ei. Dar n-ai venit aici să ascuți problemele mele, clătină el din cap.

O șuviță de păr căzu pe obrazul ei, iar el o dădu la o parte, mângâind-o ușor.

– O să mai vii?

– Dacă vrei să mai vin... murmură ea fără suflare.

El oftă.

– Oh, vreau foarte mult, domnișoară Langford.

– Mă cheamă Alex, îi aminti ea, urcând în mașină.

– Bine, Alex, zâmbi el, făcând un pas înapoi. Vineri, la șapte și jumătate. Să nu întârzii.

O'Rorke o urmări întorcând și ieșind din curte. Era conștient de privirile admirative ale angajaților lui.

– Uite ce mizerie e în curtea asta! exclamă el, întorcându-se spre ei.

Cu pași mari, se îndreaptă apoi spre casă.

Meryl Harper spăla ceștile de cafea, vădit enervată.

– Ce idee s-o inviți aici, când totul arată într-un asemenea hal!

– Încetează, Meryl, o întrerupse el. Măcar o dată în viață, folosește-ți creierul înainte să spui ceva pe care apoi l-ai regreta.

Femeia îl privi lung, apoi dădu din cap.

– Aha, așadar din direcția asta bate vântul? Ei bine, am auzit câte ceva despre marele domn Langford.

El se întoarse brusc spre ea, cu pumnii încleștați.

– Taci din gură! Nu vreau să aud nimic, ai înțeles? Ea ridică din umeri.

– Bine, dar cei mai orbi sunt cei care nu vor să vadă.

O'Rorke o privi cu neplăcere, apoi se întoarse spre ușă.

– Am treabă!

Slavă Domnului că nu trebuie să vorbești cu caii, iar aceștia să poată să-ți răspundă! își spuse el enervat.

Capitolul 6

Când Alex ajunse la "Reședința Langford", descoperi că Polly Wentworth o aștepta.

– Bună, Polly, spuse ea, ascunzându-și cu greu neplăcerea. E o surpriză foarte plăcută.

– Bună, draga mea.

Sunt în drum spre bunica mea, unde voi rămâne câteva zile. E una dintre acele vizite plictisitoare, știi și tu foarte bine. Draga de ea are nouăzeci de ani și e destul de senilă, dar trebuie să fac un efort, mai ales pentru că amenință că va lăsa toți banii pisicii ei.

Râsul ascuțit al vizitatoarei o călca pe nervi, dar se strădui să zâmbească.

– Și e foarte aproape de aici, continuă Polly, mi-am spus să trec pe aici să văd ce a făcut Hugh cu această casă drăguță și, dacă tot sunt aici, să mănânc și ceva bun. Bucătăreasa bunicii e îngrozitoare. Cred că a lucrat mai întâi pentru niște muncitori, după cum gătește. Arăți îmbujorată și foarte frumoasă astăzi, continuă femeia, după ce se opriase câteva secunde să-și tragă respirația. Doamna Innes mi-a spus că te duci să călărești. Alex dădu din cap.

– Da, am fost la grajdurile domnului O'Rorke, răspunse ea, păstrându-și vocea egală.

– Ah, înțeleg, zâmbi Polly larg. Ce crezi despre fermecătorul Eden?

– E în regulă, ridică tânăra din umeri.

Femeia râse.

– Ai grijă, Alex. Trecutul lui e presărat cu inimi sfărâmate.

– Haide, Polly, nu fac decât să călăresc pe caii lui.

– N-ai decât să nu mă crezi, dar amintește-ți că îl cunosc de multă vreme. Barbara, soția lui, mi-a fost prietenă.

– Cum era?

– Cine, Barbara? ridică din umeri interlocutoarea ei. Drăguță, blondă... Nu ne-am dat seama de ce s-a căsătorit cu Eden, deoarece nu suporta caii, iar el nu avea prea mulți bani în acele zile. Nu avea decât ferma dărăpănată moștenită de la bunicul lui, precum și câțiva cai de mână a doua pe care îi antrena.

– Poate că erau îndrăgostiți, sugeră Alex.

Cealaltă femeie râse.

– Dacă au fost, n-a durat prea mult. Barbara își petrecea cea mai mare parte a timpului la Londra, cu mama ei. S-a spus chiar că fetița nu este a lui Eden, iar toate acestea te fac să te întrebi ce s-a întâmplat de fapt. Ai cunoscut-o pe soacra lui? O femeie oarecare. Cred că Eden este un înger, suportând-o în ciuda a tot.

– Am cunoscut-o în această dimineață.

– În acest caz, știi ce vreau să spun.

Alex nu voia să comenteze. O cunoștea destul de bine pe Polly să știe că e o bârfitoare renumită.

– Vrei să vezi casa?

– Credeam că nu mai propui. Mor de curiozitate să văd ce a făcut Hugh cu această casă. Era o văgăună oarecare în vremea lui Fitzgerald O'Rorke. Nu știu dacă știi, dar și-a pierdut toți banii cu niște investiții dezastruoase și nu prea mai avea ce face.

Continuă să vorbească fără șir, în timp ce făcură turul casei. Ca de obicei, Alex reuși să ignore cea mai mare parte a cuvintelor ei, iar după aceea doamna Innes le servi masa pe terasă.

– E încântător de rural, spuse Polly. Cum a reacționat doamna Innes la această schimbare? I-am spus că, dacă se satură de atât aer curat, n-are decât să-mi dea un telefon. Aș angaja-o pe loc, numai pentru sufleurile ei delicioase.

Alex râse.

– Nici o șansă. Adoră locul ăsta.

– Dar are atât de multe de făcut! Cum se descurcă?

– Am angajat două femei din sat care vor veni în fiecare zi să aibă grijă de casă. Cred că se vor descurca foarte bine, mai ales că nu vom veni decât în weekenduri. Doamna Innes spune că n-o deranjează să facă acest drum între Londra și aici.

– E cam devreme să știți sigur, o avertiză femeia, luându-și mănușile și poșeta. Ei bine, oricât de mult mi-ar plăcea să mai stau, trebuie să plec. Spune-i lui Hugh să-mi dea un telefon când se întoarce și te rog să fii drăguță cu Harry data viitoare când îl vezi. Suferă destul de mult, prostuțul. Cred că aș fi geloasă, dacă n-aș ști că nu e decât în mintea lui.

O sărută repede pe obraz și se grăbi spre mașină. În timp ce se îndrepta spre bucătărie, Alex era gânditoare. Știa foarte bine că Polly, în ciuda obiceiurilor ei, era obiectivă. Bârfea despre toată lumea și, oricât de rele ar fi fost lucrurile pe care le spunea, conțineau de obicei un grăunte de adevăr.

Se întrebă cât de mare era acest grăunte de adevăr în ceea ce-l privea pe Eden O'Rorke și

anume insinuarea că soția acestuia fusese necredincioasă. Nu-și putea imagina că o femeie care îl avea pe Eden O'Rorke ar mai putea privi în altă parte.

Își aminti senzația mâinilor lui pe pielea fierbinte, buzele cercetătoare și sărutul pasional, înfiorându-se. Cum ar putea o femeie să fie atât de proastă încât să caute altceva?

Tatăl ei îi dădu telefon de la New York chiar în acea seară.

– Totul e în regulă? întrebă el, fără nici o introducere.

– Da, sigur, nici o problemă.

– Cu ce te-ai mai ocupat?

– Polly a venit la masă, iar azi dimineață am fost la Ashdown și am călărit.

Își ținu respirația, în timp ce aștepta reacția lui.

– Ai călărit la grajdurile lui O'Rorke? Nu știam că poți să călărești.

– Nu m-ai întrebat, răspunse ea.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Dacă vrei un cal, îți voi cumpăra.

Presupun că O'Rorke ar putea avea grijă de el în timpul săptămânii.

– Tată, nu vreau un cal.

– O să vedem, dar nu sunt sigur că-mi place ideea că te duci acolo să călărești. Ai angajat personal nou?

Străduindu-se să-și ascundă dezamăgirea, ea spuse:

– Da, două femei din sat. Doamna Innes pare să creadă că sunt în regulă.

– Ar fi bine să fie așa. Aș vrea să dau o petrecere de casă nouă într-o lună, așadar spune-i doamnei Innes să se ocupe de organizare. Dacă poți s-o ajuți, vor fi cam două sute de oaspeți, dar o să-ți dau lista când vin acasă.

– Bine, tată, răspunse ea, ascultând doar cu o ureche.

Detesta petrecerile tatălui ei, unde oamenii râdeau prea zgomotos și beau prea mult, iar bărbați ca Harry Wentworth încercau s-o atingă.

– Când te întorci acasă?

– Probabil pe la jumătatea săptămânii viitoare.

Simon îți transmite toată dragostea lui, adăugă bărbatul, după o pauză.

Oare în vocea lui era și altceva, în afară de un simplu comentariu? Alex nu era sigură, iar acest lucru era deranjant.

– Oh, da, murmură ea. Ne vedem când vă întoarceți. La revedere, tată.

– La revedere, draga mea. Să fii cuminte!

Lăsă receptorul în furcă simțindu-se oarecum frustrată, știind că atunci când tatăl ei spunea că nu-i place ideea de a face un anumit lucru, însemna că nu mai trebuie să-l mai facă. Presupunea că e mai bine să-l anunțe pe O'Rorke cum stau lucrurile, că nu va mai ajunge vineri dimineață la grajdurile lui. Cu această idee în minte, căută numărul lui de telefon.

Formă numărul și receptorul fu ridicat aproape imediat. O voce neplăcută de femeie spuse:

– Da, cine este?

Din fundal, răsună sunetul televizorului sau al radioului.

– Sunt Alex Longford, răspunse ea.

Aș putea, vă rog, să-i vorbesc domnului O'Rorke?

– Nu, nu se poate, pentru că nu este acasă, răspunse vocea care presupunea că aparținea soacrei lui. Vreți să-i lăsați un mesaj?

– Da, vă rog. Ați putea să-i spuneți că nu voi reuși să ajung vineri dimineată?

– Presupun că da. La revedere.

Receptorul fu trântit aproape imediat în furcă.

Alex rămase o vreme privind telefonul. E fermecătoare, își spuse ea cu ironie, și nu cred că asta îl ajută prea mult la afaceri pe ginerele ei.

Bărbatul sună înapoi după-amiază.

– Am primit mesajul că nu poți veni mâine, spuse el abrupt.

– Nu, îmi pare rău, voi fi ocupată.

– La șapte și jumătate dimineată?

N-o credea, și nu putea să-l învinovătească. La urma urmei, era o scuză lamentabilă.

– Știi cum este... murmură ea.

– Bine... Fără îndoială, ne vom vedea la un moment dat.

– Da, cred că da...

– Sau putem lua cina împreună în această seară... Asta dacă nu ai altceva de făcut.

– Nu, nu am... Mi-ar face plăcere, mulțumesc.

– Bine, spuse el. O să vin să te iau pe la opt.

Alex nu era sigură că fusese o decizie foarte înțeleaptă să accepte invitația. Dacă tatăl ei nu era de acord să călătorească împreună cu acest bărbat, nu prea credea că va fi foarte fericit să afle că voia să se ducă la cină cu el.

Dar tatăl ei era la New York, și nu spusese că este interzis să-l vadă pe domnul O'Rorke.

Își dădu seama că sentimentele ei pentru acest bărbat erau destul de neliniștitoare. Până acum, nu fusese greu să rămână detașată de fiecare dată când un bărbat se arăta interesat de ea. De data asta era altfel, iar acest lucru o neliniștea.

Era atât de obișnuită să fie folosită de bărbați pentru a ajunge la tatăl ei, încât îi era foarte greu să creadă că nu este vorba despre aceeași intenție. La urma urmei, se părea că prezența cailor familiei Langford în grajdurile lui se va dovedi foarte

profitabilă pentru O'Rorke. Poate că acesta era motivul pentru care încerca să aibă o relație cu ea.

Clătină din cap, nemulțumită. N-are cum să fie asta. Nu era genul lui, nu-i așa? Dar care era stilul lui? Omul acesta nu este decât un străin, despre care nu știa mare lucru și, mai ales, n-avea nici cea mai mică idee cât este de ambițios. N-ar fi trebuit să accepte invitația lui.

Cu toate acestea, își petrecu întreaga după-amiază întrebându-se cu ce să se îmbrace. Adusese trei rochii care se potriveau cu ocazia, iar în cele din urmă alegea una din voal diafan, galben deschis, la care avea pantofi și poșetă asortate. Părul îl ridică deasupra capului, într-un coc lejer. Machiajul fu redus la minimum, iar ca bijuterie nu purta decât un lăntișor simplu de aur. Mulțumită de imaginea din oglindă, coborî la parter în așteptarea lui O'Rorke.

Acesta ajunsese la opt fix. Alex îl privea de la fereastra înaltă de pe hol și-l văzu când coborî din mașină și rămase o vreme nemișcat, privind casa din fața lui. Era înalt și elegant, într-un costum

negru impecabil, deși părul îi era oarecum răvășit. Tânăra zâmbi când îl văzu trăgând nerăbdător de cravată. Apoi bărbatul ridică din umeri și urcă scările.

Ea deschise ușa și fu mulțumită la vederea admirației din privirea lui. Bărbatul o luă de mână, zâmbindu-i și spunând:

– Arăți minunat.

Spre surprinderea ei, îi ridică mâna spre buze.

– Mulțumesc, răspunse ea râzând. Nici tu nu arăți prea rău.

– Mi-am spus că e cazul să fac un efort și să-mi calc costumul, replică el în glumă, lăsându-i mâna. Îl plus, nu te lasă să intri dacă nu ai o cravată.

– Acum înțeleg. E un loc drăguț?

– Cât de drăguț poate fi un local în aceste locuri. Sunt sigur însă că vei fi destul de plăcut surprinsă.

Privirea lui lungă o făcu să se înfioare. Incapabilă să privească în altă parte, tânăra răspunse:

– Sunt sigură că voi fi.

Ce conversație plictisitoare, își spuse ea în gând, conștientă de starea de tensiune care se instalase între ei.

El privea în jur, fără nici o reacție la vederea pereților proaspăt pictați și a covoarelor moi.

– Restul arată la fel? Întrebă bărbatul în cele din urmă.

– Îmi e teamă că da. Ce părere ai?

– Nu vrei să știi cu adevărat ce părere am, nu-i așa? râse el. Cu toate acestea, îmi place cufărul de zestre. Nu știu prea multe despre antichități. E veritabil?

– Desigur, ridică ea din umeri. Totul din această casă este veritabil.

– Mi-e teamă că nu sunt de acord cu afirmația.

– Acum ești snob, obiectă ea.

– Nu-i așa? Poate e mai bine să plecăm înainte să ne enervăm și să te răzgândești.

Se îndreptară spre mașina lui fără să se atingă. Aproape îi era teamă să se apropie de el, dar pielea i se înfiora fără să vrea, ca și cum ar fi fost uniți printr-un fir invizibil, care se întindea peste

spațiul dintre ei. Mașina lui, un Jaguar negru, era bine întreținută și părea potrivită cu personalitatea lui. Alex rămase cu privirea fixată pe mâinile de pe volan, admirând forța pe care o degajau și dorindu-și să-i simtă degetele pe obraz.

– Polly Wentworth mi-a făcut ieri o vizită, declară ea, dornică să umple tăcerea.

O'Rorke făcu o grimasă.

– Ce noroc pe tine! Ce făcea atât de departe de civilizație?

– Își vizita bunica, răspunse Alex, privindu-l. Mi-a spus să am grijă cu tine, că trecutul tău e presărat de inimi rănite.

Bărbatul râse.

– Poate că ar trebui să mă simt flatat, chiar dacă e mai mult decât o simplă exagerare. Și ai crezut-o?

– Prefer să judec singură.

– O fată cu capul pe umeri. Cred că ți-a vorbit și despre Barbara, nu?

– Soția ta? Nu, nu mi-a vorbit despre ea.

El o privi neîncrezător.

– Nu-mi spune că a lăsat să treacă ocazia unei bârfe savuroase.

Tonul pe care vorbea era amar, iar tânăra se simțea jenată.

– Nu mi-a spus nimic, declară ea, dorindu-și să nu fi adus vorba despre acea femeie.

– În regulă, nu te agita. Oricum, e o poveste foarte veche.

– Dar cum poți vorbi cu atâta lejeritate despre acest lucru?

Alex murmurase întrebarea, ca un copil temător.

– S-a întâmplat în urmă cu zece ani. Ce sugerezi că ar trebui să fac? Să țin doliu și să-mi pun în fiecare zi cenușă în cap? Întrebă el, oprind mașina și întorcându-se s-o privească. Nu asculta bârfele. Adevărul este că Barbara a murit într-un accident de mașină în timp ce era în Franța împreună cu amantul ei.

Alex ascultă aceste cuvinte spuse cu voce măsurată și rece și se înfioră, privind în ochii albaștri și înghețați.

– Îmi pare rău, murmură ea, deși părea o replică total nepotrivită cu situația.

Dar ce ai putea să-i spui unui bărbat care declara așa ceva?

El oftă.

– Și mie mi-a părut rău în acel moment. Dar viața merge înainte, cum se spune, și o am pe Erin, zâmbi bărbatul, bătând-o ușor pe mână. Hei, nu mă privi atât de trist. După cum am spus, e o poveste veche.

Vocea lui era calmă, dar putea vedea umbra din spatele ochilor lui. Știa că încă îl doare, poate nu la fel de tare, dar suficient de mult ca să nu fie liniștit.

Bărbatul o privi, uimit de bogăția expresiilor care se citeau pe figura ei, de la neîncredere la mânie și la compasiune. N-avea nici cea mai mică idee de ce îi spusese despre Barbara, poate doar pentru a pune lucrurile la punct, o dată pentru totdeauna.

Slavă Domnului, se speculase destul pe această temă, mai ales când era vorba de Polly Wentworth.

Poate că era o greșeală să vorbească despre fosta lui soție după atâția ani, dar voia ca Alex să știe adevărul, sau cel puțin partea de adevăr pe care era pregătit s-o spună. Era singura persoană căreia îi spusese, singura care știa ce se întâmplase cu adevărat, în afară de soacra lui, care avea tot interesul să-și țină gura.

Alex privea afară cu o expresie atât de tristă, încât îi păru rău că-i pusese pe umeri povara acestui adevăr. Se aplecă spre ea și-i prinse bărbia, întorcând-o spre ea și șoptind:

– Hei, nu te întrista, îți garantez că am trecut peste asta.

Se adânci în ochii verzi, apoi îi văzu buzele tremurând și ochii închizându-se în clipa în care se apropie mai mult de el. Se aplecă și o sărută cu blândețe pe buze, bucurându-se de căldura și de moliciunea lor, cu simțurile ameteite de parfumul ei învăluitoare.

Bărbatul simți cum brațele ei se întind spre el, cum degetele îi ating ceafa mângâietor. Nu se retrăgea, dimpotrivă, se apropia de el, dornică

să-i simtă atingerea. O strânse mai tare în brațe, trăgând-o mai aproape.

Brusc, tânăra încremeni și se retrase. Îl privi cu ochi mari și surprinși. El zâmbi întrebător, cu sprâncenele ridicate. Putea simți gustul ei pe buze, și numai cu un efort considerabil se abținea să n-o prindă din nou în brațe.

Alex privi în jos.

– Schimbătorul de viteză... spuse ea. M-am lovit de el...

O'Rorke izbucni în râs.

– Foarte romantic, nu crezi?

Tânăra râse și ea, simțind că se relaxează.

– Mă duci la cină sau nu? Mor de foame.

– Heronsgate era o casă de țară, până în urmă cu vreo doi ani, începu să povestească Eden. A fost cumpărată de un mare lanț hotelier și transformată...

Alex ridică privirea spre copacii care mărgineau aleea pietruită pe care intraseră. Clădirea din fața lor semăna destul de mult cu "Reședința Langford", cu camere cu ferestre înalte și grădini pline de flori pe lateral. Grădina din față fusese îndepărtată în cea mai mare parte, pentru a oferi mai mult loc de parcare. Totul era luminat cu felinare mari.

– Nu arată teribil? întrebă bărbatul, amuzat. Dar mâncarea este bună, acesta fiind singurul motiv pentru care vin aici.

Masa lor era așezată într-un colț discret al sălii mari, cu covoare roșii și cu mese acoperite cu fețe de masă imaculate.

Erau deja câțiva consumatori la mese, iar Alex le simți privirile curioase în clipa în care traversa sala.

– Lumea se uită la noi, murmură ea.

– Ești fiica lui Hugh Langford, ar trebui să fii obișnuită, replică bărbatul cu un zâmbet.

– E ceva cu care n-am reușit să mă obișnuiesc. Prefer să fiu anonimă.

– Bogăția și anonimatul nu stau niciodată împreună. Oamenii ca mine sunt fascinați de cei ca tine.

– Ce vrei să spui cu asta?

El zâmbi larg.

– Nu-ți pierde calmul, iubito. Nu trebuie să-ți ceri scuze că ești bogată. Ia loc și încearcă să te simți bine, gândește-te că ești norocoasă că nu ești ca noi.

Alex zâmbi ironic.

– E și asta o formă de snobism, replică ea.

– Ai dreptate. Din întâmplare, i-ai spus tatălui tău că am călărit împreună ieri?

– Da. Mi-a dat telefon aseară. Mi-a spus că, dacă vreau să călăresc, o să-mi cumpere un cal.

– Ce drăguț! Poate îți vei alege unul la vânzările de vară. N-ar trebui să dai prea mult pe el, mai ales dacă nu vei avea nevoie de el decât în weekend. Fără îndoială, tatăl tău se va aștepta să am grijă de el atâta vreme cât veți fi la Londra, dar ce mai contează încă un cal?

Tânăra îl privi lung.

– Nu prea îți place tatăl meu, nu-i așa?
– Draga mea, nu e o persoană prea plăcută.
Genul lui nu prea este.

– Îți place foarte mult să categorisești oamenii, O'Rorke?

– Am descoperit că se încadrează în câteva categorii de bază și foarte puțini sunt cu adevărat companii plăcute.

– Îmi pare rău pentru tine. Trebuie să fie îngrozitor să vezi viața astfel, murmură tânăra cu răceală, rănită de indiferența lui.

El zâmbi.

– Sunt realist, Alex. Oricum, rămân optimist. Într-o bună zi, voi găsi pe cineva care să-mi schimbe punctul de vedere. Acum, să încercăm mielul, sau preferi pui?

Mâncară aproape în tăcere. O'Rorke părea să se bucure de mâncarea lui, în timp ce Alex învârtea prin farfurie bucățelele de pui, dorindu-și să fie la un milion de mile distanță. Fusesse o greșeală să vină în această seară. Acest bărbat avea ceva neliniștitor. Ceva care trecea dincolo de bariera pe

care o ridicase împotriva emoțiilor și care o atingea profund.

Își aminti sărutul lui din mașină și se înfioră. Avea puterea s-o facă să simtă, iar asta era periculos mai ales pentru că bănuia că, după ce s-a hotărât într-o privință, nu acceptă un răspuns negativ.

Chelnerul luă farfuriile din fața lor și le prezintă oferta pentru desert. Ea clătină din cap, dar însoțitorul ei alege o prăjitură delicioasă cu frișcă și fructe.

– Ar trebui să încerci și tu, e delicioasă.

Alex clătină din cap.

– Nu, mulțumesc. Nu mănânc niciodată astfel de lucruri.

– Treaba ta, dar nu știi ce pierzi. Sper că nu te preocupă silueta, nu? Întrebă el, privind-o de sus în jos, de parcă ar fi mângâiat-o cu privirea. Nu trebuie să-ți faci probleme, arăți perfect.

Vorbea cu naturalețe, de parcă s-ar fi referit la prăjitura din fața lui. Poate că asta era pentru el, un fel de obiect senzual, care trebuie savurat. Nu

era nimic neobișnuit pentru ea, deoarece mai fusese tratată astfel.

Zâmbi cu răceală.

– Mulțumesc, domnule O'Rorke.

– Cu plăcere, deși sunt sigur că știi că e o remarcă evidentă. Îmi imaginez că ești obișnuită cu complimentele.

– Sunt obișnuită cu oamenii care mă flatează, ca să ajungă la ceva ce doresc. Mă întreb doar ce ai putea dori de la mine, domnule O'Rorke?

Eden zâmbi.

– Toate la timpul lor, draga mea. Și nu putem renunța măcar pentru o vreme la adresarea asta pompoasă? Te-am sărutat deja de câteva ori și cred că ar cam fi timpul să-mi spui pe numele mic.

Privirea lui părea amuzată și oarecum ironică, dar dincolo de ea putea ghici că e ceva mai mult.

– Presupun că ai dreptate.

Bărbatul se aplecă în față.

– Vreau să te aud spunându-mi numele. Hai, spune-l!

– Eden, murmură ea.

El izbucni în râs.

– Vezi că nu e chiar atât de greu?

Goli sticla de vin în pahare, apoi îl ridică pe al lui:

– Pentru o mai bună înțelegere între prieteni.

– Aș putea fi de acord, dacă aș ști la ce te referi, ridică Alex din umeri.

Ochii lui străluceau de amuzament.

– Sunt sigur că nu mă bănuiești că am și alte motive ascunse, nu?

– Am învățat din experiență că e mai bine să fii suspicios în ceea ce privește motivele oamenilor, deoarece pot varia foarte mult. Nu cred că ești altfel.

Bărbatul ridică din umeri.

– Numai timpul ne poate spune, Alex. Într-o zi, o să-ți aduci aminte de această conversație și o să te întrebi cum ai putut avea astfel de gânduri neplăcute despre mine.

– Chiar crezi asta?

Privirea lui era directă.

– Știu sigur.

– Uneori e greșit să fii atât de încrezător, îl avertiză ea zâmbind.

Însoțitorul ei își termină vinul din pahar și-l așeză cu grijă pe masă.

– O să vedem.

Chelnerul îndepărtă farfuria goală și aduse cafeaua. Chiar dacă tocmai mâncase o prăjitură, Eden bău cafeaua fără zahăr și chiar ridică din sprâncene când o văzu că pune frișcă.

– Spune-mi, întrebă el după plecarea chelnerului, unde ai învățat să călărești atât de bine? Ar trebui să-ți spun că i-ai impresionat pe băieți. Tocmai mă întrebau când vei călări în prima ta cursă.

Conversația alunecase pe un teritoriu sigur, fără capcane, iar Alex se relaxă din nou.

– Credeam că ți-am spus. Când eram mai tânără, eram ajutor la o școală de călărie din vecinătate ca plată pentru lecții. Femeia care conducea această școală era de părere că sunt destul de bună.

– Trebuia să ajuți ca să-ți plătești lecțiile? întrebă el uimit. Tatăl tău nu ți-a...?

– Mama nu voia să ia bani de la el. Cred că era o formă de mândrie, voia să-i demonstreze că poate să se descurce și fără ajutorul lui financiar.

– Așadar, ai fost singură cu mama ta toți acei ani?

– Da, doar noi două. Dar eram fericite, în cea mai mare parte din timp. Cel puțin eu eram, nu știu sigur ce simțea mama. Îmi aduc aminte că, la început, plângea destul de mult. O auzeam noaptea, când credea că dorm, dar când o întrebam ce s-a întâmplat răspundea că e de vină imaginația mea. Nu știam prea multe atunci și o credeam.

– Ce anume nu știai?

Alex clătină din cap.

– Nimic... nu contează.

Eden nu insistă.

– Apoi, după moartea ei, ai venit să locuiești împreună cu tatăl tău?

– Da, a fost foarte diferit. Brusc, puteam avea tot ce-mi doream. Problema era că eram nefericită fără ea. Aveam resentimente la gândul că fusese

nevoită să se chinuie atâția ani, când tata i-ar fi putut face viața mult mai ușoară.

– Cu toate acestea, ai rămas cu el. Mai mult decât atât, și acum ești cu el.

– Trebuie s-o fac, nu am altă soluție.

– Haide, cu toții avem soluții. Câți ani ai, nouăsprezece? Douăzeci?

– Douăzeci... dar nu înțelegi...

Cum ar putea înțelege cineva cât de posesiv poate fi Hugh Langford, ca și cum ar fi pus-o să plătească pentru respingerea mamei ei? Reușise s-o convingă că nu va putea scăpa niciodată, dacă nu-i dă el drumul. Apoi se gândi la Simon și își dădu seama că tatăl ei și fratele ei vitreg adăugau chiar în această clipă noi verigi la lanțul care o ținea prizonieră.

– Ar fi greu să trăiești fără confortul cu care te-ai obișnuit, după toți acești ani, nu-i așa?

Îl privi lung, detestând ironia din vocea lui.

– N-are legătură cu asta!

– Bine, bine, calmează-te, ridică el din umeri. Îmi pare rău, n-am vrut să te jignesc. Nu vrei să

facem o plimbare prin grădină și să ne uităm la lac? Trebuie să faci neapărat această plimbare cândiei cina la Heronsgate.

Alex nu-l crezu, dar se gândi că o plimbare la aer curat va fi plăcută. Era o seară caldă, iar luminile din grădină dădeau impresia de liniște și pace.

Coborâra pe o alee largă spre lac. Pe marginea lui fuseseră așezate bănci, la intervale egale. Eden părea să cunoască foarte bine locurile, iar Alex se întrebă câte femei adusese aici. Era un loc romantic, mai ales în lumina roșietică a apusului. Bărbatul mergea cu mâinile în buzunare, părând cufundat în gânduri, dar tânăra nu voia să se lase păcălită. N-avea încredere în el.

– Nu e nici un pod, declară ea dezamăgită. Toate lacurile ar trebui să aibă un pod.

– Sunt de acord, dădu el din cap.

Alex respiră adânc, bucurându-se de mirosul de pământ și de frunze și încercând să se calmeze, deși părea imposibil. Era foarte conștientă de apropierea lui și se înfioră când umărul lui o atinse.

Ajunseră la marginea apei, iar tânăra vru să se întoarcă. Strânsoarea blândă o opri.

Eden se întoarse cu fața spre ea, dar trăsăturile îi erau ascunse de întuneric.

– Ce e în neregulă? Ești nervoasă ca o pisică speriată. Nu o să te atac, să știi. Nu voi face nimic din ceea ce nu vrei să fac.

Vocea lui era mângâietoare, iar palmele îi mângâiau pielea fină a umerilor. Ea rămase nemișcată, privind spre el cu ochi mari, simțind cum i se strânge stomacul. De ce o afecta în acest mod? Era suficient s-o atingă și se topea. Închise ochii, simțind până în adâncul inimii atingerea caldă a palmelor lui pe obraz.

Buzele lui o atinseră ușor, cu delicatețe. Alex se apropie mai mult de el, atingându-i umerii cu palmele și mângâindu-i cu degetele tremurătoare. Eden începu să-i sărute obrații, apoi bărbia, urcând din nou la buze și la ochi. Părea să nu se sature să savureze fiecare porțiune de piele.

Tânăra își alunecă brațele în jurul gâtului lui, strecurându-și degetele în părul des.

Bărbatul o împinse spre un copac, al cărui sprijin era binevenit, deoarece picioarele ei tremurânde erau pe punctul să cedeze. Se prinse de el, gemând încet, căutându-i flămândă sărutările și apropierea.

– Frumoasa Alex, murmură el, în timp ce mâinile lui îi explorau corpul, încercând să-și întipărească în minte fiecare trăsătură.

Ea era caldă și ascultătoare, reacționând la fiecare atingere și cerere senzuală. Eden se concentrează pe explorarea acestei neașteptate disponibilități, trecând peste faptul că nu intenționase să ajungă aici.

Nu-și putea permite să ajungă prea aproape de Alex Langford.

Era fiica unuia dintre clienții lui, iar bărbatul își făcuse de multă vreme o regulă: să nu se apropie prea mult de clienții lui.

Dar era ceva în felul de-a fi al lui Alex care îl atrăgea; o inocență în ochii mari și verzi care îl fascina, chiar dacă știa că trebuie să fie fals. Fiica lui Langford nu poate fi atât de inocentă sau de

vulnerabilă, deoarece tot ce atingea acel om trebuia să fie contaminat de corupția lui.

Dar, dacă așa stau lucrurile, de ce n-o lua pe Alex într-un loc mai retras, unde să poată face dragoste cu ea? Îl dorea. Putea simți dorința ei, la fel de mare ca a lui, și poate că ar fi foarte plăcut...

Totuși, nu voia să descopere că inocența nu era decât o iluzie, iar Alex nu era decât la fel ca femeile din cercul tatălui ei, ca Polly Wentworth, care folosea bărbații ca pe batiste.

Auzi oameni râzând în apropiere și-și dădu seama că intimitatea lor urma să fie invadată. Îi dădu drumul cu greu, în același timp regretând, dar și ușurat. Se întoarseră spre restaurant ținându-se de mână.

Ajunseră apoi la mașină și urcară. Farurile puternice luminau copacii care păreau că trec pe lângă ei. Eden conducea prea repede, iar Alex își strânse pumnii cu nervozitate. Nu-i plăcea viteza, mai ales când era vorba de condus pe întuneric.

— Te rog să încetinești, poate vei da peste ceva, spuse ea în cele din urmă, cu voce încordată.

El nu râse, cum ar fi făcut tatăl ei, ci încetini imediat, privind-o încruntat.

– Îmi pare rău, ar fi trebuit să-mi spui mai devreme, zâmbi el. Și, ca să te liniștești, animalele din zonă sunt în siguranță. Nu mergeam chiar atât de repede.

– Știu, numai că e atât de întuneric, murmură ea, simțindu-se ca un copil.

Pielea îi era în continuare foarte sensibilă, iar apropierea lui nu-i era deloc de folos să-și revină.

Știa că ar fi trebuit să-l împiedice s-o sărute în grădină, că nu exista nici un viitor pentru această relație, dar părea că toată puterea ei, toată voința și determinarea îi fuseseră anihilate, lăsând-o slabă și în puterea lui. Trebuia să se gândească bine, iar acest lucru era imposibil în apropierea lui. Avea nevoie de singurătate, pentru a analiza aceste noi sentimente și a reuși să le înțeleagă.

Aruncă o privire spre el, spunându-și că probabil i s-ar părea foarte amuzant dacă ar ști la ce se gândește. La urma urmei, în cercurile mai înalte, oamenii se sărutau și făceau dragoste cu

naturaletе și fără să-și facă probleme legate de viitor. Probabil că Eden O'Rorke nu era nici el deosebit. Dacă ar ști că luase totul în serios, ar fi amuzat sau poate jenat, dar în orice caz hotărât să n-o mai vadă.

Spre supriuderea ei, gândul că s-ar putea să nu-l mai vadă era foarte neplăcut. Devenise important pentru ea, iar acest lucru o făcea fragilă.

Treceau printr-un sătuc destul de aproape de "Reședința Langford", iar când farurile luminară clădirea înaltă a unei biserici, Eden spuse:

– Familia O'Rorke deținea tot pământul din această zonă.

– Vrei să spui că familia ta a fost formată din aristocrați proprietari de teren? replică ea, mulțumită că avea despre ce să vorbească.

El râse.

– Mai degrabă din pirați irlandezi. Din câte am aflat, era vorba despre fiica bogată a unui englez care s-a căsătorit cu un irlandez fără un ban, dar de familie nobilă. Oricum, sângele aristocratic s-a cam subțiat cu vremea. "Cedrii" era locuința

clanului, iar vărul meu Fitzgerald ar fi fost ultimul dintre aristocrați.

– Nu te consideri urmașul lor?

– Eu? În nici un caz. Sunt al doilea fiu al unui al doilea fiu, așa că sunt aproape invizibil. Bunicul mi-a lăsat moștenire Ashdown pentru că iubeam amândoi caii și nu pentru că mă credea urmașul aristocraților. Dacă n-ar fi fost el, aș fi rămas în County Cork, împreună cu restul familiei.

– Nu știam că ai crescut în Irlanda. N-ai nici urmă de accent.

– Asta din cauză că am fost educat în Anglia. Bunicul m-a adus aici când aveam vârsta lui Erin și nu m-am mai întors decât în vacanțe.

– Dar familia ta? Părinți, frați, surori?

– Părinții mei sunt morți amândoi, iar fratele meu locuiește în Canada. În schimb, am o mulțime de mătuși și unchi, care se ceartă ca niște pisici sălbatice și care vin la toate cursele de cai din Irlanda la care sunt încriș.

– Cred că sunt foarte mândri de tine.

El zâmbi larg.

– Cred că sunt, în felul lor. Mă gândeam s-o trimit pe Erin acolo, pentru câteva zile. Poate că-i va face bine să stea puțin cu verișorii ei irlandezi.

Alex se gândi la părul verde și la muzica zbugiumată și se îndoi că așa vor sta lucrurile, dar se abținu să facă vreun comentariu. Oricum, i se părea că despărțirea de îngrozitoarea Meryl Harper nu putea fi decât benefică.

– Am observat că n-ai fost foarte uimită când ai întâlnit-o ieri pe Erin, comentă el.

– Ar fi trebuit să fiu?

– Da, m-aș fi așteptat la o reacție în fața părului verde, ceea ce mă face să mă întreb dacă n-ai mai văzut-o mai devreme, poate acasă?

– Am văzut-o în prima zi în care am vizitat Ashdown, spuse ea.

– Ah, îmi dau seama, ți-a cerut să nu spui, râse el, amuzat. Cu ce te ocupai la vârsta ei?

– Călăream, îngrijeam cai, citeam despre cai, replică ea zâmbind. De ce mă întrebi?

– Erin urăște caii. Când este acasă, petrece cea mai mare parte din timp întinsă în pat și ascultând

zgomotele acelea pe care le numește muzică sau își vopsește părul în toate culorile curcubeului. Nu știu ce să mai fac, ridică el din umeri. Trebuie să recunosc, mă depășește situația.

– Mamei ei i-au plăcut caii?

– Nu.

– Deci, asta este. În plus, nu te poți aștepta să-i placă aceleași lucruri ca ție, doar pentru că este fiica ta. Copiii au propriile lor minți, sper că știi.

– Nu trebuie să-mi spui asta. Eu sunt cel care trăiește cu părul verde, îți aduci aminte? Poți să-ți imaginezi cum e să vezi asta la fiecare mic dejun?

– Poate ar trebui s-o trimiți în Irlanda, dacă îți imaginezi că se pot descurca.

El râse.

– Pot să se descurce foarte bine. Mătușa Morag poate să încremenească o mulțime doar cu o privire. Dar nu vreau ca Erin să creadă că o dau la o parte din viața mea. Cu toate că în ultimul timp am impresia că asta vrea, că mă urăște. Sincer să fiu, mă doare.

După o pauză, Eden adăugă:

– Nu mă va ierta niciodată pentru că am vândut casa. A crezut că e a ei, pentru că Fitzgerald, prostul, i-a spus că o poate avea. Ceea ce era imposibil, chiar dacă n-ar fi fost plin de datorii. Avea și el o soție și o fiică. O parte din banii de pe casă au ajuns la ele. Fitz mi-a lăsat moștenirea mie deoarece știa că pot avea grijă de ele, dar Erin nu vrea să înțeleagă acest lucru.

– Când o să mai crească, o să înțeleagă.

– Sper că ai dreptate. Nu e foarte plăcut să știi că propriul copil te urăște.

Opri mașina în fața "Reședinței Lanfgord", iar Alex ridică privirea spre fațada întunecată. La fereastra holului se zărea o lumină slabă, ceea ce însemna că doamna Innes o așteptase. Alex se simțea oarecum enervată. De parcă n-ar fi putut face o mișcare fără să fie urmărită și toate mișcărilor ei înregistrate. Era sigură că tatăl ei era înștiințat de toate drumurile ei. Se simțea de parcă ar fi fost într-o închisoare.

Se întinse și deschise portiera.

– E târziu, cred că e cazul să intru. Mulțumesc pentru seara foarte plăcută.

Bărbatul nu încercă s-o oprească. Își sprijini ambele brațe pe volan și o privi.

– Ai vreun plan pentru sâmbătă?

– Nu... nu cred.

– Melisande va participa la o cursă și mă întrebam dacă nu vrei să vii s-o vezi alergând?

Alex ezită, dar el adăugă repede:

– Oh, știu că nu ești de acord cu cursele, dar te asigur că se simte foarte bine; ar trebui să vezi câte e de nerăbdătoare înainte de cursă. Aș vrea să vii cu mine.

– Nu știu...

– Te rog, Alex.

Tânăra se hotărî brusc și dădu din cap.

– Bine, mi-ar plăcea.

– Grozav. Vin să te iau la zece, sâmbătă dimineață.

Alex rămase o vreme urmărind mașina cu privirea, apoi se întoarse și intră în casă cu zâmbetul pe buze.

Capitolul 7

Prima persoană pe care Alex o recunoscuse printre cei care veniseră să urmărească întrecerea fu Harry Wentworth.

Sperase să rămână anonimă în mulțime, dar acum era imposibil, cu Harry care se îndrepta spre ea cu hotărârea unui hipopotam care tocmai a descoperit o groapă de nămol.

– Ce naiba caută aici? murmură ea, disperată.

Eden ridică din umeri.

– Melisande e calul lui, draga mea. Ar fi cazul să fie interesat.

– Vrei să spui că nemernicul ăsta e proprietarul Melisandei? întrebă ea printre dinții încleștați. De ce nu mi-ai spus? N-aș fi venit dacă aș fi știut că există riscul să dau peste el. Nu-l suport.

Se strădui să zâmbească, în timp ce bărbatul își făcu loc printre două femei în vârstă și ajunse la ei cu un zâmbet radios pe fața roșie și transpirată.

– Alex, ce minunat să te văd aici! exclamă Harry de departe, astfel încât toată lumea se întoarse s-o privească.

De undeva din apropiere se zări blițul unui aparat de fotografiat și-și dădu seama că e posibil ca a doua zi să găsească în ziare poza ei, însoțită de un titlu de genul: "Fiica industriașului Hugh Langford bucurându-se de o zi la curse". Să-l ia naiba pe Harry Wentworth!

– Bună, Harry. Tot domn ai rămas, comentă ea cu ironie, făcând un semn cu capul spre cele două femei pe care le împinsese.

– Ce? Oh, ele... n-ar trebui să-mi stea în cale, babornitele. Dacă tot votbeam despre asta, ai văzut-o pe Polly?

Mi-a spus că va trece să te vadă în drum spre Yorkshire.

– Da, a venit la prânz, replică Alex, dorindu-și din toată inima să-l vadă plecat.

Dar Harry avea obiceiul să se agațe ca o lipitoare, iar gândul că va avea o după-amiază plăcută cu Eden începuse să pară un vis.

Bărbatul o privea pofticios.

– Alex, trebuie să-ți spun că arăți numai bună de mâncat.

O mână transpirată se întinse și o mângâie pe braț, sub mâneca rochiei de mătase verde. Tânăra se crispă și se îndepărtă. Cu coada ochiului, văzu pumnii încheștați ai lui Eden.

– Cu cine ești? Întrebă Harry, care nu observase reacțiile lor.

– E cu mine, replică Eden cu răceală, făcând un pas mai aproape.

Ochii bărbatului se măriră, surprinși.

– Sper că-ți dai seama cât ești de norocos, O'Rorke, răspunse el, strângând brațul lui Alex. Nu e superbă? Dar, dacă aș fi în locul tău, aș avea

grija. Tatăl ei supraveghează cu mare grijă întâlnirile ei și nu prea cred că i-ai fi pe plac.

Harry cuprinse cu brațul umerii tinerei și o strânse aproape.

– Chiar trebuie să vorbești despre mine de parcă n-aș fi de față? întrebă ea, furioasă.

El mirosea a fum și a transpirație, iar mirosul respingător o făcu să-i întoarcă spatele. Încercă să se desprindă, dar bărbatul rezistă și continuă să privească fără jenă în decolteul ei. Alex aruncă o privire spre Eden, care se înroșise de furie.

– Ia-ți mâna de pe ea, mormăi O'Rorke.

Expresia lui criminală păru să-i spună tot ce era de spus lui Harry, care se retrase imediat.

– Bine, nu te enerva bătrâne, zâmbi el.

Nu mi-ar plăcea să fiu acuzat că braconez pe terenul altui bărbat, dar o cunosc mai de mult decât tine.

În spatele lor, caii se apropiau de linia de start. Eden aruncă o privire la ceas.

– E timpul să punem șaua pe Melisande, spuse el. Vii cu noi, Alex?

Recunoscătoare, tânăra se îndepărtă de Harry, care declară:

– Nu mă voi deranja să vin cu voi. Mă voi mulțumi să privesc de la bar și voi coborî doar în clipa în care va câștiga și va trebui să iau trofeul. Ești sigură că nu vrei să vii cu mine, Alex? E mai amuzant decât să stai cu toți acei coate-goale din mulțime.

– Prefer mulțimea, mulțumesc, răspunse ea scurt.

Bărbatul continuă să zâmbească, netulburat.

– În acest caz, ne vedem mai târziu.

– Nu dacă te văd la timp! murmură ea.

Îl urmăriră cu privirea pe Geoff care o ducea pe Melisande la linia de start. Iapa părea nerăbdătoare și dădea din cap ca o vedetă care pozează.

– Vezi despre ce vorbeam? spuse Eden. Adoră cursele, spre deosebire de iapa tatălui tău.

– Vei fi în stare s-o vindeci pe Moonflower de problemele cu nervii?

– N-am nici o idee. Nu sunt magician.

Tânăra zâmbi.

– Dar ești unul dintre cei mai buni antrenori pentru caii de curse din țară.

Eden râse, privind-o cu căldură.

– Flatările te pot duce oriunde, dar n-ar fi mai bine să lăsăm complimentele până după cursă?

– Crezi că va câștiga?

– Ar trebui, dar fac asta de destul de mult timp ca să știu că nimic nu e sigur. Să sperăm că se va purta bine, mai ales că oribilul Harry e aici s-o vadă.

Alex chicoti.

– Harry va fi prea beat ca să vadă ceva. E într-adevăr o ființă revoltătoare.

– Dacă te-ar mai fi atins o dată, i-aș fi smuls toți dinții din gură.

– Cred că ar fi fost o poveste foarte interesantă pentru ziarele de mâine, ridică ea din umeri, încercând să ignore tonul lui posesiv.

– Nu-i așa? "Antrenor gelos atacă proprietar de cai".

– Gelos?

Cu ochii îngustați, Eden observa caii de la linia de start.

– Ciudat, nu-i așa? Gelozia nu e un sentiment cu care să fiu foarte familiar, dar când l-am văzut pe Harry Wentworth atingându-te, aș fi vrut să-i scot dinții. Mă întreb de ce, murmură el, privind-o de sus.

Alex simți că respirația i se oprește în gât. Deși erau înconjurați de mulțime, se simțea ca și cum ar fi fost cuprinși într-un balon invizibil.

Privirea lui o studie, oprindu-se pe buzele senzuale.

– Cu toate astea, Wentworth are dreptate într-o privință. Ești superbă, numai bună de mâncat. Mi-ar plăcea să te sărut acum, în fața acestei mulțimi, și să le spun că îmi aparții.

Străduindu-se să nu-și piardă rațiunea, Alex reuși să zâmbească slab.

– Ar fi o dovadă de exhibiționism. În plus, nu-ți aparțin, nu-i așa?

Fu salvată de apariția jocheului Melisandei, purtând culorile roșu și auriu. Ascultând cum îi

dădea indicații cu voce egală și hotărâtă, îi venea greu să creadă că e aceeași persoană care îi spusese acele lucruri.

Se simțea nesigură pe ea. Totul era ireal. Cu toate acestea, când întâlnește privirea lui, se simți copleșită de prezența lui caldă și sigură. I se părea atât de evidentă apropierea lor, încât se întrebă dacă puteau vedea și oamenii din jurul lor același lucru.

Riscă să arunce o privire în jur, dar cu toții păreau absorbiți de cursa care era pe punctul să înceapă. Melisande câștigă detașat. Lui Eden i se luă un interviu pentru televiziune și nimeni nu păru să observe că Harry Wentworth era beat în clipa în care ridică trofeul.

Cursa luase sfârșit. Reporterii se împrăștiară în căutarea unor noi subiecte, Geoff o duse pe Melisande la grajduri, iar Harry împreună cu câțiva cunoscuți plecară să sărbătorească.

– Haide, spuse Eden. Să mergem să ne amestecăm în mulțime, să fim anonimi pentru o vreme.

O luă de mână și o conduse spre mulțimea adunată în jurul celor care țineau pariurile.

– Vrei să pariezi?

Ea îl privi surprinsă.

– N-am făcut niciodată așa ceva; nu știu cum se face.

– E simplu, răsă bărbatul. Alegi un cal și-i dai celui care strânge banii suma dorită. Uite, îi întinse el o bancnotă de zece lire. Pune-i pe Romantic Saturday.

– Ce nume ciudat pentru un cal. Crezi că va câștiga?

Eden zâmbi.

– Cred că are mai mult decât câteva șanse, ținând cont de condiții. În timp ce vorbea, privirea lui era fixată pe buzele lui. Era suficient s-o facă să simtă că i se face cald.

Alex luă banii din mâna lui, înfiorându-se la atingerea degetelor lui puternice, apoi îi dădu agentului de pariuri. Strecură apoi biletul primit în buzunarul lui Eden și rămaseră să privească împreună cursa.

Bărbatul o cuprinse cu brațul și o trase aproape de el. Putea să-i simtă căldura prin haine. Degetele lui i se strecurară sub păr, atingându-i pielea sensibilă a gâtului. Se înfioră, lăsându-și capul să se odihnească pe umărul lui, apoi ridică privirea spre el, cu ochi mari și vulnerabili.

Oamenii din jurul lor priveau spre cai, așa că nimeni nu-i observa. Eden o strânse mai aproape, auzindu-i oftatul ușor.

– Te vreau, șopti el, fără să se poată abține, întrebându-se cum ajunsese această femeie să-i intre sub piele.

Respiră adânc, simțindu-se amețit de parfumul ei senzual.

Zgomotele din jurul lor crescuseră, în timp ce caii se apropiau de linia de sosire. La final, mulțimea se retrase din jurul lor, lăsându-i singuri aproape de gard.

– Am câștigat? întrebă Alex, simțindu-se amețită.

Simțea corpul lui Eden aproape de al ei și nu voia să se miște, fiind sigură că picioarele n-o vor asculta.

Eden dădu din cap, zâmbind.

– Să mergem să ne ridicăm câștigul?

– Sunt banii tăi, observă ea în timp ce agentul de pariuri număra bancnotele. Nu-i vreau.

El ridică din umeri.

– O să dăm cu banul pentru ei. Dacă e cap, câștig eu, dacă e pajură, tu. De acord?

Aruncă o monedă, pe care o prinse cu dosul mâinii.

– Pajură!

Alex râse și împinse banii spre el.

– Ți-am spus că nu-i vreau.

Râsul ei ușor era delicios. Bărbatul adora modul în care își flutura părul, uitându-se la el. Dorea s-o prindă în brațe, dar era nevoit să se abțină, fiind într-un loc public.

– Bine, fu el de acord. O să-i donăm pentru o cauză nobilă, cum ar fi de exemplu Asociația Jocheilor Răniți. De acord?

Ea dădu din cap aprobator.

– Mi se pare foarte potrivit.

Era ca și cum nu-și putea lua ochii de la el.

Cuvintele care îi ieșeau din gură n-aveau nici o legătură cu ceea ce gândea și întinse mâna spre el, bucurându-se să simtă că-i prinde degetele.

– Să plecăm de aici, spuse el, aruncând o privire peste umărul ei și descoperind un reporter care se îndrepta spre ei. Nu am nici un chef de un interviu.

Se îndreptă cu pași mari spre grajduri, unde Melisande era deja pregătită pentru călătoria spre casă.

– Poți să pleci, Geoff, spuse Eden la vederea asistentului lui. Cu puțin noroc, te vei întoarce la timp pentru o halbă de bere la Feathers înainte de culcare.

Geoff zâmbi larg.

– Așa să fie, șefule. Ne vedem mai târziu.

Mașina lui Eden era parcată în spatele grajdului și ajunseră la Ashdown în mai puțin de o oră. Porțile erau închise. Bărbatul apăsă un buton de pe bordul mașinii și se deschiseră automat să le dea voie să intre, apoi se închiseră la loc.

– Foarte impresionant, comentă Alex.

– Așa și trebuie să fie, replică Eden zâmbind. Proprietarii de cai vor să știe că avem mare grijă de odoarele lor. După furtul de anul trecut de la Shergar, chiar și grajdurile cele mai mici au instalat sisteme de securitate. E un semn al timpurilor, din nefericire.

Alex aruncă o privire în curtea imaculată. Personalul se ocupa de masa de seară a cailor, pregătind animalele pentru somn. Băieții îi priviră curioși în clipa în care coborâră împreună din mașină, iar câțiva dădură din cap atotștiutori. Dar Eden ignoră toate reacțiile și o conduse spre casă.

Înăuntru, închise ușa de la bucătărie și se sprijini de ea cu un oftat. Casa era foarte tăcută, cu excepția ticăitului ușor al unui ceas. Alex se simți brusc jenată.

– Unde este toată lumea? întrebă ea repede.

Eden o privi pe sub sprâncene.

– Meryl a luat-o pe Erin la Londra pentru weekend, ca să facă niște cumpărături pentru călătoria în Irlanda. Nu se vor întoarce până luni dimineața.

– Te-ai hotărât s-o trimiți în Irlanda?

– Da, cred că este cel mai bine pentru ea.

Alex îi întâlnește privirea, conștientă că băieții de afară știau că sunt singuri.

– Nu crezi că ar trebui să mă conduci acasă?

– Asta vrei?

Aerul dintre ei vibra, încărcat de tensiune.

– Nu este vorba de ce vreau. Băieții...

Bărbatul se îndepărta de ușă și se apropie de ea,

– Băieții își vor vedea de treburile lor și mă vor lăsa să mă ocup de afacerile mele.

– Vorbești de parcă ar fi ceva impersonal, comentă ea cu răceală.

Brațele lui se odihnesc pe umerii ei.

– Asta crezi? Crezi că te-am adus aici ca să fac dragoste cu tine, deoarece casa este goală?

– Nu știu ce să cred, ridică ea din umeri, jenată de sinceritatea lui. Mi-a plăcut foarte mult ziua de azi...

– Nu s-a terminat încă...

Bărbatul se apleacă spre ea, luându-i buzele în stăpânire. Ca de obicei, orice rezistență din partea

ei se topi instantaneu. Îl cuprinse cu brațele, uitând orice altceva în afară de prezența și atingerea lui.

Eden o privi, zâmbind blând și mângâindu-i obrazul cu un deget.

– M-ai cucerit, Alex Langford, știi asta? O singură privire a ochilor tăi mari și verzi, și uit în ce zi suntem. Stau noaptea în pat, fără să pot dormi, și-mi doresc să fii cu mine. Mă înnebunesc singur, imaginându-mi că te țin în brațe și facem dragoste în întuneric... Te vreau atât de mult!

Tânăra închise ochii, pierzându-se în cuvintele lui. Avea reputația unei femei reci în grupul de bărbați care îi făceau curte, iar acest lucru se datora palmelor pe care le dăduse pușinilor care depășiseră teama de tatăl ei și se apropiaseră prea mult. În consecință, o lăsau singură, căutând parteneri mai puțin dificili, astfel că experiența ei era practic nulă. Acum se lăsa în voia instinctului, care îi șoptea să se relaxeze.

Eden simți momentul în care dorința depășii reținerea ei firească, și își relaxă și el controlul,

mângâindu-i corpul cu mișcări lungi, lipind-o de corpul lui puternic.

Simțind dorința lui, Alex deschise ochii, curiozitatea amestecându-se cu teama.

– Vrei să mă opresc? întrebă el, sărutând-o ușor pe gât, îmbătat de parfumul ei.

Ea tremură, apropiindu-se mai mult de el, iar bărbatul își dădu seama cu încântare că se hotărâse să aibă încredere în el.

– Nu, nu te opri, murmură ea.

Își strecură brațele în jurul gâtului lui și își lipi buzele de pielea gâtului, ridicându-se pe vârfuri ca să se apropie mai mult de el.

El o ridică în brațe și o duse prin casa tăcută spre dormitorul lui, lăsând-o pe patul acoperit cu o cuvertură albastră.

Fereastra era deschisă și camera era plină de mirosul florilor și de murmurul ușor al vântului prin frunzele copacilor. Alex, cu părul întins pe pernă și brațele ridicate deasupra capului. Rochia ei verde o făcea să pară o floare exotică. Eden îngenunche lângă ea, zâmbindu-i.

Tânăra închise ochii, conștientă doar de senzația mâinilor lui care o dezbrăcau încet, de parfumul lui bărbătesc care îi umplea nările, de gustul pielii lui pe buzele ei. Simți puterea abia ținută în frâu a corpului gol care se întinse lângă ea. Întâi cu timiditate, apoi din ce în ce mai curajoasă, îi exploră corpul, bucurându-se de senzația mușchilor puternici.

Bărbatul stătea întins pe o parte, permițându-i să se familiarizeze cu corpul lui. Se aplecă apoi spre ea, sărutând-o cu o foame care îi lăsă pe amândoi fără suflare, apoi buzele lui coborâră mai jos, arzându-i pielea. Când atinseră pielea sensibilă a sânilor, Alex se încordă, gemând ușor. Îl strânse mai tare, cu brațe tremurătoare.

El râse ușor.

– Nu fi nerăbdătoare, iubita mea, avem destul timp. Vreau să fie plăcut pentru tine.

Buzele lui presărau sărutări la întâmplare pe pielea fierbinte, iar Alex își strecură degetele în părul lui.

Nu mai era capabilă să se gândească la ceva.

Nu era conștientă decât de senzațiile produse de atingerea lui, iar el era singura persoană din lume. Se oferi lui, ca și cum toată viața de până acum n-ar fi fost decât așteptarea acestui moment.

Eden făcu dragoste cu ea cu răbdare și delicatețe, conducând-o în necunoscut cu atâta blândețe, încât nu-i mai era teamă.

Avea încredere în el, știa că nu-i putea face rău, iar momentul trecător de durere deveni curând doar o amintire.

Senzațiile necunoscute care o copleșeau, ducând-o pe culmi pe care nu le cunoscuse niciodată, erau dureros de plăcute. Bărbatul o ținu strâns, iar ea ascultă bătăile puternice ale inimii.

În cele din urmă, brațele lui se mișcă, mângâindu-i gâtul și ridicându-i apoi bărbia s-o poată privi în ochi.

– Te simți bine? întrebă el. Te-a durut foarte rău?

Tandrețea și îngrijorarea lui o copleșiră. Cu lacrimi de bucurie în ochi, Alex clătină din cap:

– Nu, nu m-a durut foarte rău. A fost...

Vocea i se stinse și își ascunse cu timiditate fața la pieptul lui.

– Spune-mi, îi ceru el, mângâind-o în continuare, de parcă n-ar fi vrut să se desprindă de ea.

Se întoarse din nou pe o parte, privind-o în față și depunând sărutări pe gâtul ei expus.

– Spune-mi.

– A fost de necrezut, șopti ea. Nu m-am gândit niciodată... N-am știut... E tot timpul așa?

Eden râse și o trase mai aproape.

– Poate fi. Depinde...

Tânăra se lipi de el, uitând de timiditate.

– De ce depinde?

– De sentimente, de emoții... Sunt două tipuri de dragoste. Primul apare datorită atracției fizice, iar a face dragoste nu este decât un act de plăcere reciprocă, fără nici un fel de angajament din vreo parte.

– Și al doilea tip? întrebă Alex încet, dându-și seama că probabil acest moment nu fusese la fel de memorabil pentru el cum fusese pentru ea.

La urma urmei, nu era prima oară. Ea se dăruise total. Ceea ce fusese pentru ea un angajament, pentru el putea fi doar o plăcere de moment.

El oftă, iar palma lui îi cuprinse obrazul, căutându-i privirea.

– Al doilea tip apare când două persoane sunt îndrăgostite, iar actul de a face dragoste este expresia sentimentului profund care îi leagă.

Se opri aici, lăsând-o nedumerită, simțind că aceste cuvinte sunt niște săgeți care pătrund în inima ei, lăsând-o ca de gheață.

Alex și-ar fi dorit din toată inima să-i spună că-l iubește, dar își dădea seama că nu este corect să-l împovăreze cu dragostea ei. La urma urmei, se străduise să-i explice: atracția sexuală este un lucru, pe când dragostea este cu totul altceva.

– Hei, ce s-a întâmplat? întrebă el, ștergându-i lacrimile de pe obraz.

Nu-și dăduse seama că plânge și încercă să-i întoarcă spatele, să n-o vadă. Dar el o trase înapoi și-i șterse lacrimile mai întâi cu degetele, apoi cu buzele.

– Alex, dragostea mea, murmură el, strângând-o din nou cu pasiune.

Cuprinsă de dorință, tânăra se oferi din nou, cuprinzându-l cu brațele, pătrunzând din nou în spirala pasiunii care o ducea din ce în ce mai sus, pe înălțimi ametoitoare, dar de unde era sigură că nu va cădea, ținută strâns în brațele lui.

Căzură împreună, îmbrățișați, traspirați și satisfăcuți. Ca o binecuvântare, somnul îi cuprinse aproape imediat.

Eden se mișcă încet, încercând să-și domolească durerea dintr-un umăr. Capul ei se sprijinea pe umărul lui, iar părul îi era împrăștiat pe piept. Parfumul ei îi umplea nările și o strânse mai aproape, bucurându-se de corpul ei cald.

Cu toate acestea, simțea un oarecare regret. Făcuse o mișcare importantă și nu mai putea da înapoi. Dar ce va urma acum?

Își dădea seama că, deși se cunoșteau de puțin timp, Alex devenise foarte importantă pentru el. Nu-și putea imagina viața fără ea, iar dorința de a fi a lui fusese atât de coplesitoare, încât nu se mai

gândise la Hugh Langford, care nu va fi foarte încântat să afle că fiica lui are o relație cu un antrenor de cai de curse.

Alex oftă în somn și se mișcă. Eden o simți că se încordează și o mângâie pe spate, liniștitor. Era caldă și încrezătoare ca o pisicuță, iar dorința de a o proteja îl copleși.

Auzi telefonul sunând la parter, dar hotărî să-l ignore. Oricine ar fi, o să mai încerce o dată, își spuse el, sărutând-o pe femeia din brațele lui. Ea deschise ochii și zâmbi, ghemuindu-se mai aproape.

– Haide, pisicuțo, râse el. Să mergem să mâncăm ceva, mor de foame.

Alex se ridică, căscând. El o urmări întinzându-se, cu o expresie mulțumită și senină. O mângâie ușor, simțindu-i moliciunea sânilor, simțind că e cuprins din nou de dorință. Ochii ei sclipiră și râse:

– Nu te credeam un maniac al sexului, comentă ea, mângâindu-l provocator.

El gemu și se întoarse cu spatele.

– Dă-te jos din pat, vulpe fără rușine, sunt terminat.

Ea se lipi de el, savurând senzația corpurilor lor și-l sărută pe gât, urcând spre ureche.

– Bietul bătrânel, murmură ea.

Eden se întoarse imediat, imobilizând-o sub corpul lui puternic și sărutând-o cu pasiune.

– Tu ai vrut-o... Bietul bătrânel, da?

Când putu din nou să vorbească, Alex spuse:

– N-am visat niciodată că poate fi așa. Mi se pare că am primit un cadou surpriză.

Bărbatul zâmbi.

– Mă bucur că ți-a plăcut.

Alex se aplecă spre el, mângâindu-i pieptul cu părul.

– Tu ai făcut totul plăcut, murmură ea, sărutându-l.

Acum, ce vom face?

El își strecură degetele în părul ei, trăgând încet până când tânăra ridică privirea spre el. Îi cuprinse fața în palme și o privi lung, evitând adevăratul sens al întrebării.

– Acum, draga mea, o să facem un duș, apoi vom merge să căutăm ceva de mâncat.

Făcură duș împreună și, pentru prima oară, Alex descoperi plăcerea erotică de a avea pe cineva care s-o spele.

Era nerăbdătoare să-i întoarcă serviciul și făcură dragoste din nou, cu apa caldă curgând pe corpurile lor încinse. După câțva timp, Eden se sprijini de perete, prefăcându-se epuizat.

– Mă ucizi, femeie, mormăi el.

Alex se înfășură în halatul lui și începu să râdă.

– Tu ai început, nu eu.

El o prinse în brațe și legă cordonul halatului.

– Nu mă poți învinovăți. Ești aici și arăți incredibil de minunat. Cum aș putea să nu te iubesc?

În acea clipă, ea se simțea copleșită de fericire. Corpul îi era cuprins de o moleșală plăcută, avea cearcăne sub ochi și o dureau buzele, umflate de sărutări, dar se simțea ușoară ca o pană.

Îi prinse palma și depuse un sărut ușor în centrul ei.

– Te iubesc, murmură ea, convinsă de adevărul cuvintelor acestora. Te iubesc.

El o prinse în brațe și o strânse cu putere.

– Acum te cred, dar să vedem ce simți mâine, da?

O sărută încă o dată, apoi se întoarse să se îmbrace. Ea îl urmări cu privirea, simțind că îl iubește atât de mult, încât aproape doare. Știa că îi dăduse timp să se gândească, dar nu avea nevoie.

Se duseră împreună în bucătărie, unde bătrânul câine se trezise și privea plin de speranță spre bolul de mâncare, acum gol. Dădu încet din coadă simțind apropierea stăpânului lui. Pisica portocalie sări și ea în mijlocul camerei, miorlăind indignată.

– Cred că e mai bine să-i hrănesc pe ei mai întâi, dacă vrem să avem liniște, clătină din cap Eden, apoi se întoarse spre Alex. Am uitat să te întreb: gătești?

Ea ridică din umeri.

– Depinde de ce vrei să mănânci.

Pot să fac lucruri artistice, cu salată verde și diverse ornamente, dar nu mă pricep la lucrurile de bază.

Se simțea rușinată și ignorantă, dorindu-și să fi fost mai atentă când mama ei încercase s-o învețe să gătească. După aceea, nu mai avusese nici un motiv să-și facă probleme, deoarece doamna Innes se ocupa de gătit.

– Ce păcat! Prefer lucrurile de bază, sunt mai hrănitoare. Oricum, e foarte ușor să gătești, cum de nu poți s-o faci?

Ea îl privi neajutorată.

– N-am învățat niciodată.

Eden puse mâncare pentru câine în bolul de pe podea.

– Aceasta, dacă nu te superi, este o scuză foarte proastă. Dar nu e prea târziu să începi să înveți, spuse el, privind-o pe sub sprâncene. Se pare că învățăm multe azi, nu? Vezi că în dulapul de acolo se află tigaia. E chestia aceea rotundă de metal, cu o coadă lungă, în cazul în care nu știi.

– Știu cum arată o tigaie, se încruntă ea.

Nu trebuie să fii atât de superior.

– Nu te enerva, clătină el din cap. Acum, pune tigaia pe reșou. Apoi, deschizi frigiderul și scoți șuncă și ouă. Presupun că știi cum arată, nu?

– O să dau imediat cu ele după tine, murmură ea, trântind șunca pe masă.

Pisica o privi cu interes și se îndreptă imediat spre ea, dar Eden o opri cu o mână.

– Nu, Tiger, nu e pentru tine. Uite mâncarea ta.

Se spală apoi pe mâini și se îndreptă spre reșoul electric unde Alex se străduia din răspuțeri să descopere butonul și se simțea rușinată de propria ignoranță.

– Aici e, spuse el, întinzându-se peste ea și răsucind butonul.

– Îmi pare rău, murmură ea. Mă simt atât de inutilă...

– Nu-ți face probleme, declară el cu veselie. Nimeni nu poate fi bun la toate. În plus, am descoperit amândoi că înveți repede.

O sărută pe obraz, apoi o dădu la o parte.

– Acum, fii atentă și data viitoare vei ști.

Alex se așează mulțumită pe un scaun și-l urmărește în timp ce gătește, bucurându-se la vederea luminii care desena umbre pe pielea lui.

– Dacă te uiți în continuare așa la mine, o să ard mâncarea, o avertiză el.

Tânăra se îmbujoră, dându-și seama că observase modul în care îl fixa cu privirea.

– Îmi place să mă uit la tine, murmură ea cu timiditate. Iar tu mi-ai spus că trebuie să fiu atentă.

El chicoti.

– Să fii atentă la gătit, nu la mine. Cum aș putea să mă concentrez la ce am de făcut, dacă mă privești cu atâta plăcere.

– N-ar fi trebuit să ai un corp atât de frumos.

Bărbatul puse mâncarea pe farfurie cu un zâmbet larg.

– Poftim, cred că avem nevoie de mâncare ca să ne refacem rezerva de energie.

Alex descoperi că-i era foame. Se simțea foarte bine în fața lui Eden la masa din bucătărie, mâncând omletă cu șuncă, ca și cum era cel mai

firesc lucru din lume. Își imaginează cum ar fi să facă acest lucru în fiecare zi, să poată ridica ochii din farfurie și să-l vadă în fața ei.

Dar era o prostie să se gândească la acest lucru. Era doar o zi specială, care se va termina la un moment dat, împreună cu lumea de vis din mintea ei. O lume în care tatăl ei și Simon nu aveau loc, iar ea și Eden erau fericiți împreună.

Ridică privirea și-i întâlnește ochii pătrunzători. Se simți jenată, de parcă i-ar fi putut citi gândurile.

– E foarte bun, spuse ea.

– Am învățat singur să gătesc, replică bărbatul, turnând cafea în cești. O să-mi fie dor de tine, Alex, adăugă el, după o scurtă pauză.

– Nu înțeleg. Cum adică o să-ți fie dor de mine?

Oare pleca undeva? Își dădu brusc seama că acest gând o îngheța.

– Când o să te întorci la Londra, răspunse el, prinzându-i mâna.

Cum o să mă descurc fără tine?

Tânăra zâmbi slab.

– O să-ți trimit o vedere.

– Da, minunat. "Mi-aș dori să fii aici" sau ceva de genul ăsta.

Vocea lui era rece. Poate chiar voia să plece. Poate că își spunea că despărțirea va răci relația dintre ei și-i va permite să stea departe.

Alex știa că o dorea, dar era sigură că nu era pregătit pentru un angajament.

Capitolul 8

Se întoarce cu spatele, încercând să ascundă lacrimile care-i apăruseră în ochi.

Eden se ridică brusc în picioare și puse farfuriile în chiuvetă.

– Le spăl eu, se oferi Alex. E corect așa...

– Nu, lasă-le, clătină el din cap. E destul timp. Trebuie să verific dacă totul este în regulă și pregătit pentru noapte. Vii cu mine?

Ea aruncă o privire la halatul cu care era îmbrăcată.

– Nu pot ieși astfel.

– Oh, haide, e întuneric, nu te va vedea nimeni. Și dacă te văd, nu e treaba lor.

Seara era caldă și încărcată de miros proaspăt de flori. Se plimbară de mână printre grajduri, iar Eden îi arătă unde instalase alarme pentru a-i detecta pe intruși.

– Dacă intră cineva, la secția de poliție răsună imediat alarma. În câteva minute, mașinile poliției pot ajunge aici.

– E foarte liniștitor. Ai avut vreo încercare de pătrundere ilegală?

– Nu încă, mulțumesc lui Dumnezeu, dar sunt pregătit pentru orice eventualitate.

Aceste animale frumoase valorează o mulțime de bani.

– Le iubești, nu-i așa? murmură Alex.

Era foarte obișnuită cu oamenii care priveau caii doar ca pe niște surse de venit, oameni ca tatăl ei.

– Desigur, îmi iubesc caii. Îmi place să scot ce e mai bun din ei, și cred că este posibil s-o faci fără să-i lovești. Dacă un jocheu are o reputație

proastă, nu va călări niciodată un cal antrenat de mine, oricât ar fi de bun.

– Mă bucur.

Ajunseră la capătul curții, unde un felinar arunca o lumină slabă în jur. Un bărbat apăru din umbră în clipa în care se apropiară. Era Geoff, asistentul principal al lui Eden.

– Bună seara, șefule... domnișoară, spuse el cu respect, fără să dea dovadă de curiozitate.

Alex era bucuroasă că întunericul îi ascundea trăsăturile. Cu Eden doar în pantaloni și ea în halatul lui de baie, ce ar putea crede oricine?

– Totul e în regulă, Geoff? întrebă Eden.

– Da, șefule. Nici o mișcare. Sper că totul va fi liniștit, dar prognoza meteo anunță furtună cu fulgere în această noapte.

Priviră toți trei spre cerul senin, presărat cu stele. Nu se vedea nici urmă de nor.

– Poate că au greșit din nou, murmură Eden. Noapte bună, Geoff, adăugă el, îndreptându-se spre casă împreună cu Alex.

– Noapte bună, șefule... domnișoară.

– Credeam că ai spus că nu ne va vedea nimeni, comentă Alex când erau destul de departe să nu fie auziți.

El râse și o cuprinse cu brațul.

– Nu-ți face probleme pentru Geoff, este sufletul tactului și discreției.

– Și un bărbat al lumii, replică ea cu răceală.

– Dacă te referi la lumea adulților, da. Desigur, a ghicit că tocmai am făcut dragoste, răspunse el, privind-o. Și de dacă? Se întâmplă tot timpul, și să încerci să te prefaci e ca și cum ai insista și la vârsta adultă să susții că barza aduce copiii.

Alex era nevoită să admită că avea dreptate. Era prea târziu să se mai prefacă, oricum. În ciuda jenei care o cuprinsese, era ceva în ea, un soi de mândrie feminină care o făcea să dorească să spună tuturor ce lucru minunat se întâmplase între ea și Eden..

Înapoi în casă, spălară farfuriile, discutând despre diverse lucruri, deși era suficientă o singură atingere ca dorința să apară din nou la suprafață.

– Rămâi în noaptea asta? Întrebă Eden în cele din urmă, deși era mai mult o declarație decât o întrebare.

Ea îl privi lung, încântată la gândul că va dormi toată noaptea cu el și se va trezi dimineată în același pat.

– Da, răspunse ea.

Apoi își aminti de doamna Innes, care o aștepta trează, și care o aștepta mereu când era plecată, neliniștită ca o mamă, chiar dacă nu făcea decât să asculte ordinele tatălui ei.

– Trebuie să dau un telefon acasă... doamna Innes...

– Desigur. Telefonul e în birou, după ce traversezi holul. Te rog să-l folosești.

În acea clipă, auziră o mașină oprind în fața casei. O ușă se trânti și din apropiere răsună zgomotul unor tocuri. Eden murmură o înjurătură, iar Alex rămase nemișcată, urmărind cu ochi mari deschiderea ușii de la bucătărie.

Meryl Harper intră cu pași mari, indignată și pusă pe ceartă.

– E bine că unul dintre băieți era afară și ne-a dat drumul să intrăm, altfel am fi stat afară toată noaptea! declară ea cu răceală. Trebuie să plătești taxiul, n-am avut schimbat.

– Mă mai miră? comentă Eden enervat. Bună, Meryl, credeam că rămâneți la Londra până luni.

Un rânjet răutăcios apăru pe figura femeii.

– Văd și eu. N-ai prea irosit timpul, nu-i așa? Bună seara, domnișoară Langford. Pot să sugerez să vă duceți la etaj și să vă faceți decentă înainte să vă vadă copila? spuse ea, făcând o grimasă disprețuitoare spre halatul tinerei. Acest gen de lucruri are un impact negativ asupra minții unui copil, cred că știți. Erin a adormit în mașină, continuă ea, întorcându-se spre Eden. Încearcă s-o aduci sus, fără s-o trezești. E moartă de oboseală, biata de ea.

Am încercat să-ți dau un telefon înainte de a pleca din Londra, dar se vede că erai prea ocupat ca să răspunzi!

Replicile ei alungară toată bucuria din sufletul lui Alex, făcând-o să se simtă ieftină și murdară.

Cu o privire disperată în direcția lui Eden, alergă pe scări spre dormitor, oprindu-se în fața patului.

Lenjeria șifonată părea să o ironizeze, în timp ce se îmbracă repede. Aranjă apoi cuvertura și ieși din cameră. Pe scări îl întâlnește pe Eden, care urca împreună cu fiica lui. Aceasta se trezise și o privea cu ură. Alex se înfioră. Atâta ură din partea unui copil era nefirească.

— Bună, Erin, spuse ea. Te-ai simțit bine la Londra? Știa că vocea ei era prea ascuțită și veselia părea artificială, dar nu putea trece pe lângă ea fără să spună nici un cuvânt, mai ales că Eden îi aruncase o privire rugătoare, de parcă ar fi implorat-o să înțeleagă.

Dar încercarea ei de a fi prietenoasă se izbi de un zid de piatră, în timp ce fata îi întoarse spatele și intra în camera ei, trântind ușa.

Bărbatul ridică din umeri, neajutorat.

— Îmi pare rău. Așteaptă-mă să-mi iau o cămașă și te voi conduce acasă.

Meryl Harper stătea la masa din bucătărie, bând o ceașcă de ceai.

Abia ridică privirea când Alex intră în cameră.

– Se pare că am ajuns într-un moment nepotrivit, nu-i așa? Erai pregătită să stai peste noapte?

– Nu cred că este treaba dumneavoastră, doamnă Harper, răspunse Alex cu răceală.

Privirile femeii erau veninoase.

– Ar trebui să-mi mulțumești, fetițo. Doar nu-ți imaginezi că ești prima? Am avut fete care-i dădeau telefon la orice oră, după ce le părăsise și crede-mă, nu va fi altfel în cazul tău, chiar dacă ai un tată bogat.

Uită-l, draga mea, ascultă-mă pe mine. Nu e bun pentru tine, nu e bun deloc.

– Mulțumesc foarte mult, Meryl, răsună vocea lui Eden din cadrul ușii.

Femeia ridică privirea.

– Cineva trebuie s-o avertizeze pe biata fată în ce vrea să se amestece.

El privi scurt în direcția lui Alex, în timp ce-și încheia haina.

– Cred că știe foarte bine ce face.

Și, dacă tot am vorbit că Erin pleacă în Irlanda, ai putea foarte bine să te întorci la Londra mâine dimineată.

– Nu poți să scapi atât de ușor de mine! murmură femeia cu răutate. Știu totul despre tine, să nu uiți!

– Ba pot să scap, replică el cu dulceață. Ceea ce știi nu ne mai poate răni, și m-am săturat de otrava ta. Nu ești binevenită în casa mea, iar mâine va trebui să pleci. Ai înțeles?

Meryl începu să ridice vocea, enervată:

– Cum ți-ar plăcea să-i spun lui Erin adevărul, că nu ești tatăl ei? Pot s-o fac, știi foarte bine că mă va crede, iar tu o vei pierde cu adevărat!

Cu toții auziră țipătul ascuțit din pragul ușii și se întoarseră s-o vadă pe Erin care părea foarte mică și vulnerabilă în cămașa de noapte albastră, cu picioarele goale pe podeaua de lemn. Fața ei era albă ca varul, buzele îi tremurau și lacrimile îi curgeau pe obraji.

– Nu e adevărat, draga mea, îi spuse Eden, apropiindu-se de ea.

E doar o bătrână rea care încearcă să ne facă rău.

– Cum îndrăznești? urlă Meryl, scoasă din minți. Mincinosule! De ce nu-i spui adevărul, cum ți-ai înșelat propriul frate, lipsindu-l de copilul lui!

Eden făcu un pas spre ea, cu o expresie criminală. Ochii ei se măriră de teamă și făcu un pas înapoi.

– Nu mă atinge! îl avertiză ea.

Bărbatul se opri, cu pumnii încleștați, privind-o încruntat.

– Nu-ți face griji, murmură el, n-o să mă murdăresc. Mi-am schimbat părerea: nu pleci mâine dimineață, pleci chiar acum. Cheamă-ți un taxi, apoi fă-ți bagajul și dispari. Ai înțeles?

– N-aș mai rămâne o secundă nici dacă m-ai implora, replică ea, trecând pe lângă Erin și ieșind din cameră.

Copilul rămase pe loc, părând o statuie mică, privindu-l pe Eden cu ochii plini de lacrimi.

– Nu e adevărat, nu-i așa? murmură ea. Te rog, spune-mi că nu e adevărat.

El îngenunche lângă ea și-i luă mâinile reci în ale lui. Alex știe că uitase că se afla în aceeași cameră cu ei, și că încerca doar să găsească o explicație răutății lui Meryl.

– Ascultă, Erin, spuse el cu blândețe, te-am iubit din ziua în care te-am văzut născându-te. Asistenta te-a pus în brațele mele și te-am privit spunându-mi: "Ea e fiica mea". Ești fiica mea și te iubesc.

– Dar bunica a spus...

– Știu ce a spus, o întrerupse el. Și într-un fel, era adevărat. Mama ta era deja însărcinată când ne-am căsătorit, dar am iubit-o și am știut că te voi iubi și pe tine, când te vei naște. Nu contează cine este tatăl tău biologic; niciodată n-a contat. Ai fost întotdeauna fiica mea.

Înțelegi?

Fata îl privi lung, iar Alex își ținu respirația. Ar fi dorit să dispară și să-i lase singuri, dar nu se putea mișca fără să le atragă atenția. Așa că rămase pe loc, spectator fără voie al rugăminții lui Eden spre fiica lui, de a-l accepta așa cum este.

În cele din urmă, Erin se mișcă, aruncându-se în brațele lui plângând și strigând:

– Oh, tati, te iubesc!

Eden o cuprinse cu putere, cu obraji uzi de lacrimi.

Ochii lui întâlneau privirea lui Alex peste umărul fiicei lui și zâmbi ușurat.

Alex zâmbi și ea, simțindu-se un intrus în acest moment emoționant, dorindu-și să participe măcar puțin la dragostea pe care o avea pentru Erin, fiica fostei lui soții.

Se întoarse și ieși, respirând adânc aerul răcoros al nopții. Trebuia să se ducă acasă, iar asta însemna probabil să cheme un taxi. Poate că ar putea merge cu cel al lui Meryl Harper, se ironiză ea, spunându-și că mai degrabă ar merge desculță până acasă, decât să împartă un taxi cu vrăjitoarea aceea.

În cele din urmă, Eden ieși s-o caute. O luă de mână, fără să spună nimic, și o strânse cu putere.

– Erin se simte bine? întrebă ea.

– Da, am pus-o în pat.

A adormit, biata de ea, răspunse el, trecându-și degetele prin păr. Doamne, aş putea s-o omor pe femeia aceea! Ce nemernică!

– Într-un fel ciudat, ți-a făcut un serviciu, observă Alex.

– Ce vrei să spui?

– Lucrurile între tine și Erin s-au clarificat, nu?

– Cred că da, dar aş fi dorit să se petreacă într-un mod mai puțin traumatic, oftă el. Ar fi trebuit să-i arăt ușa lui Meryl de ani buni, dar cred că mi-a fost milă de ea. Barbara era singurul ei copil, pe care aproape îl idolatriza. A avut o cădere nervoasă când a murit, iar eu mi-am spus că pot măcar s-o las să se bucure de nepoata ei. Nu mi-am dat seama că se va ajunge aici.

– O s-o trimiți pe Erin în Irlanda, în aceste condiții?

El dădu din cap.

– Vrea să se ducă. Vrea să întâlnească restul familiei, să știe că are rădăcini. E o O'Rorke, o vor face să se simtă binevenită; o vor face să înțeleagă mai bine decât aş putea s-o fac eu.

– Ce voia să spună doamna Harper când a spus că l-ai înșelat pe fratele tău? întrebă Alex încet.

Ar fi putut să-i spună să-și vadă de treburile ei, dar n-o făcu. Voia să afle. Secretul fusese îngropat în mintea lui atâta vreme, încât va fi o ușurare să scape de el. Într-un fel, era sigur că Alex va înțelege.

– Cred că, într-un fel, ceea ce a spus este adevărat, începu el. Fratele meu, Robbie, o iubea pe Barbara în același timp cu mine. L-a ales pe el, dar își făcuse deja planuri pentru viitorul lui, planuri care nu includeau o soție și responsabilitatea unei familii. Avea o slujbă în Canada, și a plecat fără să știe că Barbara este însărcinată. Nu i-a răspuns la scrisori, deși mai târziu am descoperit că nu le primise, iar când a venit acasă în cele din urmă, Barbara era căsătorită cu mine și n-am dat voie nimănui să-i spună adevărul. După cum se vede, l-am înșelat. Nu voi ști niciodată dacă s-a întors pentru că voia s-o ia de soție.

Bărbatul ridică privirea spre cer.

– Și a fost degeaba. Am crezut că o iubesc, am crezut că mă iubește destul de mult încât căsătoria noastră să meargă, dar în cele din urmă n-a fost decât o dezamăgire, un fum în vânt, dădu el din cap, întinzându-se să-i ia mâna. Nu cred că pot suporta o lovitură asemănătoare, Alex.

– Înțeleg, murmură ea cu blândețe.

De fapt, îi spunea că nu poate risca să iubească a doua oară. Așadar, în ce poziție se află acum? Ar fi vrut să-l întrebe, dar știa că nu poate. Se mulțumi să zâmbească.

– Cred că e mai bine să mă duc acasă, sau doamna Innes va da telefon la poliție. Dacă întârzii, intră în panică.

– Te conduc acasă, declară el cu o voce obosită.

– E în regulă, pot să iau un taxi, spuse ea repede.

– Am spus că te conduc eu, repetă el. Ia-ți lucrurile.

Se duse în bucătărie să-și ia poșeta și eșarfa, întâlnindu-se cu Meryl Harper care se îndrepta spre taxi. Femeia plecă fără să spună un cuvânt și

fu obligată să-și ducă singură valizele până la poartă.

Eden o urmări cu privirea, fără să spună nici un cuvânt, apoi o luă pe Alex de braț și o conduse spre mașină.

Nu părea să mai aibă ceva de spus, așa că rămaseră tăcuți în timp ce se apropiau de "Reședința Langford".

Eden se opri la intrarea pe alee.

– Când te voi revedea?

Ea fixa cu privirea umbrele de dincolo de alee.

– Nu știu. Mă întorc la Londra împreună cu doamna Innes luni, iar tata și Simon se întorc din America pe la jumătatea săptămânii...

– Bine, dădu el din cap. Lăsăm data deschisă. Ne vedem... când ne vedem.

– Da, murmură ea, simțind că-i dau lacrimile.

La urma urmei, la ce se aștepta? Nu-i făcuse nici o promisiune, și știuse foarte bine la ce să se aștepte.

Pornind din nou mașina, bărbatul se îndreptă spre intrarea casei.

Alex întinse mâna spre portieră.

– Noapte bună.

– Alex, așteaptă...

Figura lui era greu de distins în întuneric. Se aplecă spre ea, o mângâie cu tandrețe pe obraz și o sărută ușor pe buze.

– Nu e chiar cum speram să se termine această seară. Tânăra se strădui din răputeri să se controleze și să nu izbucnească în plâns, agățându-se de el. Încercă să zâmbească.

– Poate că e mai bine. Ne vedem... murmură ea, deschizând portiera și coborând. La revedere.

El ridică mâna în semn de salut, apoi demară în trombă, lăsând-o pe trepte, încercând cu greu să nu plângă.

De dimineată ploua puternic, o ploaie torențială, cu tunete și fulgere. Vremea asta se

potrivește foarte bine cu starea ei de spirit, își spuse Alex, privind pe fereastră.

Se trezise cu o durere de cap îngrozitoare, după o noapte în care nu dormise aproape deloc și era conștientă că trebuie să respire aer curat, chiar dacă plouă. Învelită într-o haină de ploaie voluminoasă, împrumutată de la doamna Innes, se aventură în peisajul umed.

Făcu o plimbare în parc, cu mâinile înfundate în buzunare. Peisajul avea o tristețe care se potrivea foarte bine cu gândurile ei sumbre. Împinse încet porțița de la grădină.

Fiind duminică, nimeni nu lucra, dar o siluetă fragilă într-un hanorac roșu se plimba printre straturile de căpșuni, oprindu-se din când în când să culeagă câte un fruct copt.

– Erin, strigă Alex.

Copila ridică privirea, părând pe punctul s-o ia la fugă.

– Nu fugi, o rugă tânăra. Nu sunt decât eu.

Erin o așteptă, privind plină de curiozitate haina largă și bocancii imenși.

– Dacă ai fi avut și o pălărie, ai fi arătat ca un urs din desenele animate, comentă ea, întinzându-i o căpșună. Mănâncă, sunt foarte dulci.

Alex își ascunse amuzamentul la invitația fetei de a mânca din propriile fructe și luă căpșuna.

– Mulțumesc. Te-ai trezit devreme. Tatăl tău știe unde ești?

– Știe că am venit să-mi iau rămas-bun. N-aș putea pleca fără să-mi iau rămas bun de la grădina mea.

– Cât vei sta în Irlanda? Întrebă Alex cu grijă, uimită că fetea nu părea să fi fost afectată de scena din seara trecută. Copila râse.

– Până la sfârșitul vacanței sau până se vor sătura de mine, cum spune tata.

Își dădu la o parte gluga și tânăra descoperi cu surprindere că avea părul pieptănat cu grijă și prins într-o coadă. Nu se vedea nici urmă de culori fanteziste.

– O să fie minunat să-ți întâlnești verișorii irlandezi. Erin dădu din cap aprobator.

– Tati spune că sunt sute, dar mă aștept să exagereze, ca de obicei. Știu despre Dermot și Ferguson, și despre mătușa Morag. Alex, crezi că mă vor plăcea? Întrebă ea, neliniștită.

– Sunt sigur c-o vor face, atâta vreme cât îți vei aminti că prietenia trebuie să fie reciprocă.

Fata o privi gânditoare.

– Cred că știu ce vrei să spui. Trebuie mai întâi să-i placi pe oameni, dacă vrei să fii plăcut de ei.

Alex zâmbi.

– Ai dreptate. E uimitor cât de diferit se poartă oamenii dacă le arăți că ești gata să fii prietenul lor. Desigur, se vor aștepta să călărești...

– Nu mă deranjează atât de mult. De fapt, caii chiar îmi plac. Doar că ei sunt atât de mari, iar eu atât de mică. Bunica spune...

Se întrerupse repede și începu să meargă grăbită pe alee.

– Sunt foarte multe mure și fragi mai încolo, spuse ea. Ador fragii.

– O să aduc un coșuleț și poți culege câți vrei.

Petrecură dimineața împreună, iar Erin îi arătă

locurile ei secrete din grădină. Alex o lăsa să vorbească atât cât voia de mult, dar cea mai mare parte din timp rămase tăcută.

– Ți-ar plăcea să stai să iei masa de prânz cu noi? întrebă ea, când era aproape de prânz.

– Nu, mulțumesc, răspunse Erin cu politețe. Trebuie să mă duc acasă, deoarece tati gătește pui. E mâncarea mea favorită.

Tânăra se gândi la bucătăria confortabilă de la Ashdown, își imaginează că Eden e împreună cu fiica lui, fără să aibă nevoie de ea sau de oricine altcineva, iar sentimentul de singurătate era dureros.

– Înțeleg. Foarte bine, îți urez o vacanță foarte plăcută în Irlanda, și probabil ne vom vedea când te întorci.

Erin o privi, zâmbind.

– Cred că da... Îmi placi, Alex, adăugă ea după o scurtă pauză.

Surprinsă și emoționată, tânăra replică:

– Și eu te plac, foarte mult.

Ochii albaștri străluciră cu ironie.

– Cred că și tati te place. L-am întrebat despre tine în dimineața asta și s-a înroșit și a început să vorbească despre altceva. Cred că ar trebui să te căsătorești cu el, astfel n-ar mai fi atât de singur când plec la școală.

– Nu cred că tatăl tău vrea să se căsătorească în acest moment, Erin, murmură Alex, jenată de sinceritatea fetei.

Ea chicoti.

– O să-i spun că ar trebui să te ia de soție!

– Să nu îndrăznești! strigă Alex, dar era prea târziu.

Copila plecase deja în fugă.

Apartamentul părea aglomerat și fără aer, în comparație cu spațiul din "Reședința Langford". Doamna Innes, după prima grimasă de dezgust, începu să deschidă ferestrele.

Alex se ocupă de prepararea ceaiului, iar cele două femei se așezară la masă.

– Ar fi de folos o ploaie, comentă doamna Innes. Trebuie să spun că prefer de departe atmosfera de la țară.

Tânăra murmură o platitudine și se îndreptă spre camera ei, să despacheteze. Făcu apoi un duș și începu să citească scrisorile sosite între timp.

Cele mai multe dintre ele erau pentru tatăl ei și pentru Simon, dar avea și ea câteva invitații la petreceri și o scrisoare de la Polly, care îi amintea că va da o petrecere în trei săptămâni.

Încerca din răspuțuri să nu se gândească la Eden O'Rorke. Chiar dacă se concentra să nu se gândească la el, erau momente în care își amintea atingerile și sărutările lui. Îi venea să țipe de durere și de dor.

Un moment la fel de neplăcut fu în clipa când se îndreptă spre aeroport să-i primească pe Simon și pe tatăl ei, și întâlnești figura zâmbitoare a lui Eden pe prima pagină a ziarelor sportive. Cumpără un ziar și-l studie cu lăcomie, până când își dădu

seama ce face și-l aruncă mototolit în primul coș de gunoi.

Așadar, acest bărbat făcuse dragoste cu ea. Mare lucru. După cum spusese și el, oamenii o fac mereu, fără să-i dea prea mare importanță. E foarte nesofisticat să te îndrăgostești de primul bărbat din viața ta. Își imagina că prietenii ei ar râde dacă ar afla...

Ce prieteni? Oameni ca Melissa sau Polly?

Oh, Doamne, își spuse ea, mi-aș dori să nu mă doară atât de mult.

Tatăl ei și Simon apărură în fața ei, părând foarte mulțumiți de ei înșiși.

– Bună, dulceată, spuse Simon. Arăți minunat, ca întotdeauna. Ți-a fost dor de mine?

Vocea lui era ironică, dar tonul era cel obișnuit, iar Alex răspunse ca de obicei:

– Cred că glumești. A fost un adevărat rai să nu-ți mai aud prietenele dând telefon la orice oră din zi și din noapte.

– Așa cum îmi închipuiam, te-ai plictisit fără mine, oftă el.

Nici o problemă, ți-am adus un cadou de la New York.

– Ce este? întrebă ea, intrând în joc.

El o amenință cu un deget, în joacă.

– Trebuie să aștepti până ajungem acasă, dar îți promit că-ți va plăcea foarte mult.

– Haide, voi doi, interveni Hugh, iritat. Lăsați flecăreala pentru mai târziu.

Când ajunseră acasă, bărbatul se mai calmă și chiar râse la vederea cadoului adus de Simon: un model de plastic al lui King Kong, cățărându-se pe Empire State Building.

Alex privi jucăria, izbucnind în râs:

– Simon, e cea mai mare porcărie pe care am văzut-o vreodată.

El zâmbi larg.

– E grozavă, nu? Știam că o vei aprecia. Dar nu e singurul cadou pe care ți l-am adus.

Vârî mâna în buzunar, scoțând o cutie mică de bijuterii pe care i-o întinse.

– Poftim, Alex, spuse el, privind-o cu seriozitate.

Era o cutie mică, din catifea albastră. Alex o privi de parcă ar fi avut o bombă în interior, cu gura uscată și inima bătându-i cu putere. Aruncă o privire la tatăl ei, care dădu din cap încurajator.

– Haide, Alex, ia-o! o grăbi el.

Încet, cu degete tremurătoare, luă cutia din mâna lui Simon. Bărbatul o privea în același timp rugător și triumfător.

Ea clătină din cap.

– Dacă este ce bănuiesc...

– Deschide-o să vezi.

Când deschise cutia, descoperi un inel cu un diamant imens. Rămase nemișcată, privindu-l cu ochi mari, ca un iepure hipnotizat de un șarpe veninos.

Când ridică privirea, descoperi că bărbații o priveau ca și cum ar fi așteptat ceva.

– E mărimea ta, declară Simon. Am luat unul dintre ale tale ca să mă asigur.

Alex privi neajutorată de la unul la altul și clătină din cap.

– Nu-l pot primi, Simon, știi foarte bine.

– Haide, Alex, interveni tatăl ei încercând să pară jovial. Ai putea măcar să-l încerci, după ce Simon s-a străduit atât de mult.

– N-are nici un rost, tată. I-am spus deja lui Simon că nu vreau să fiu soția lui.

Hugh se încruntă.

– Uite ce e, fetițo... începu el, dar fiul lui vitreg ridică mâna să-l oprească.

– Lasă-mă să stau de vorbă cu ea, Hugh. Sunt sigur că ne vom înțelege.

– Ar fi bine s-o faceți. Temperamentul feminin nu e prea ușor de acceptat la acest nivel al jocului, mormăi bărbatul, ridicându-se din scaun. O să-ți schimbi părerea, dacă știi ce e bine pentru tine, se întoarce el spre Alex, apoi ieși din cameră trântind ușa.

Alex închise cutia și o întinse spre Simon.

– Uite, e mai bine să-l iei, pentru că nu-l voi purta niciodată.

– Calmează-te, Alex, spuse el încet, privind-o pe sub sprâncene. Hugh nu este prea delicat, dar de această dată are dreptate.

– Cum adică? Întrebă ea, neîncrezătoare în tonul lui împăciuitor.

N-avea de gând să-l lase s-o convingă.

– E speriat.

– Nu te cred, declară ea direct. E cel mai bizar lucru pe care l-am auzit vreodată.

– Oricum, e adevărat. Simon se așeză pe canapea, întinzându-și picioarele în față. Era imaculat, de la cămașa albă până la vârful pantofilor.

– Explică, îl grăbi ea.

– Mai întâi, să te întreb ceva, zâmbi el. Ce este cel mai important lucru pentru tatăl tău? Lucrul fără de care n-ar putea trăi?

– Știu foarte bine că e vorba despre bani, replică ea cu răceală.

– Ai dreptate. Cred că-ți poți imagina cât de panicat ar fi să piardă o parte din averea lui, nu?

– Pot să-mi imaginez, dar nu este cazul.

Simon râse.

– Poate fi foarte ușor cazul, draga mea, dacă mă hotărâsc să mă despart de el.

Dacă nu ești de acord cu căsătoria, voi cere partea mea din avere.

– Haide, doar nu te aștepti să cred așa ceva? se răsti ea. N-ar lăsa pe nimeni să aibă atâta putere asupra lui.

– N-are altă soluție, Alex, draga mea. Cea mai mare parte a afacerilor lui s-au bazat pe banii mamei mele, iar ea, cunoscându-l foarte bine și dorind să mă protejeze, s-a asigurat că voi primi o sumă importantă la moartea ei. În plus, Hugh a făcut găuri destul de mari în bugetul lui cu cumpărarea casei și antichităților, fără să mai vorbesc despre cheltuielile cu caii.

– Și ce dacă, din moment ce-și poarte permite?

– Nu prea mai poate, Alex, dragostea mea, iar peste câteva luni, când voi împlini douăzeci și unu de ani, voi intra în posesia controlului asupra companiei lui.

Acum înțelegi? zâmbi el cu răceală.

– Nemernic fără scrupule și nerecunoscător! exclamă ea.

Bărbatul râse.

– Trebuie să admit că am avut un profesor pe măsură.

Se ridică de pe scaun și se îndreaptă spre fereastră. În penumbră, trăsăturile lui erau neclare.

– Desigur, continuă el, nu va mai fi nici o problemă, dacă ești de acord să fii soția mea. Hugh și cu mine vom fi în continuare parteneri și stilul lui de viață va fi în siguranță.

– Este vorba despre șantaj! exclamă ea, uluită. Doar nu crezi că voi fi de acord? Cred că nu ești în toate mințile!

– Te iubesc, Alex, răspunse el cu simplitate, de parcă ar fi fost suficient.

– Nu știi ce înseamnă dragoste, replică ea cu răceală. Oh, Doamne, nu-mi vine să cred că mi se întâmplă așa ceva!

Simon râse.

– Să facem o înțelegere. Îți acord o lună să te gândești, și ține minte că sunt generos.

– O lună? Nu-mi trebuie decât zece secunde. Nu mă mărit cu tine, Simon, poți să fii sigur!

– Oricum ar fi, ai o lună la dispoziție. Sunt sigur că, dacă vei avea destul timp, vei găsi soluția cea mai bună.

– Oh, la naiba! murmură ea. Nebunia asta a mers prea departe.

Se ridică de pe scaun și se îndreaptă cu pași mari spre biroul tatălui ei. Acesta citea un ziar și ridică o privire obosită spre ea.

– Tată, e adevărată povestea asta cu Simon, care controlează compania ta? întrebă ea. Încearcă să mă șantajeze să mă căsătoresc cu el!

El oftă.

– E adevărat, Alex. Dacă Simon își retrage ajutorul financiar, sunt terminat. Mama lui e de vină, a pus totul la punct și nu mai am ce face. Totul ar fi mers bine, dacă nu s-ar fi îndrăgostit de tine. Pivirea lui era acuzatoare. Ea clătină din cap.

– Nu mă pot mărita cu el. Acum, nici măcar nu-mi mai place...

– Dar v-ați înțeles mereu foarte bine, iar asta contează într-o căsătorie.

– Nu se poate, pentru că îl văd ca pe un frate.

Nu mă pot căsători cu fratele meu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, nu mai fi atât de egoistă! Nu te mai gândi la tine și încearcă să-ți imaginezi ce s-ar întâmpla dacă nu accepți. Te rog, Alex, fă-o pentru mine!

Tânăra îl privi neajutorată. Părea îmbătrânit, în timp ce o acuza de egoism, și pentru prima oară îl văzu așa cum era: un bărbat care se teme că va pierde totul din cauza dorinței altcuiva.

Îl crezuse invincibil. Îi distrusese pe alții fără milă, fără să se gândească o clipă, timp ce cinci ani, în care o făcuse să-l creadă invincibil. Iar acum o implora să-l ajute.

Pentru un scurt moment, savură sentimentul de putere, până când își dădu seama că nu avea nici o soluție. Ridică din umeri.

– Simon mi-a spus că-mi va acorda o lună de gândire.

Ochii lui Hugh străluciră, plini de speranță.

– Dar vei fi de acord?

– Nu-ți face probleme, tată, murmură ea epuizată, nu te voi lăsa să-ți pierzi neprețuita ta casă.

Capitolul 9

– Polly nu face niciodată lucrurile pe jumătate, nu-i așa? comentă Alex. Aproape că a reușit să invite toată strada la petrecerea ei.

– Problema e că are tendința să amestece și pe alții în proiectele ei caritabile, făcu o grimasă Simon. Ei fac treaba, ea primește laudele.

– Nu te mai plânge, te-ai oferit voluntar.

Era ora trei după-amiaza și soarele era fierbinte. Alex avea impresia că se topește, încercând din răspuțeri să-și păstreze zâmbetul. Cel mai greu era să explice celor care se apropiau de standul de

care erau responsabili ce vor să întruchipeze picturile protejatului lui Polly. Simon îi spusese la un moment dat:

– Nu contează ce reprezintă, trebuie să le vinzi.

Oricare ar fi fost părerea ei despre picturi, păreau să se vândă destul de repede.

Tânăra nu era atentă la ce se întâmpla în jur, în încercarea de a descoperi în mulțimea de invitați o siluetă familiară.

Neliniștită, se întoarse spre Simon.

– Vrei să ai tu grijă de stand o vreme? Aș vrea să mă uit și la celelalte.

El zâmbi larg.

– Desigur, draga mea. Să nu te pierzi în mulțime, te rog.

Era încântată să scape de prezența lui sufocantă, măcar pentru câteva minute. Era permanent lângă ea, mereu atent și grijuliu. Nu-i voia decât binele, dar o enerva îngrozitor și începuse să se poarte urât. Nu voia să fie așa, dar nu părea să se poată abține.

Luna de grație era aproape de sfârșit.

Nu prea-l văzuse de multe ori pe tatăl ei în această perioadă. Simon îi spusese că are tratative de afaceri cu câțiva parteneri americani.

– Nu va fi minunat? exclamă Polly, făcându-și loc prin mulțime spre ea. Cum sunt picturile?

– Uimitoare, replică ea cu răceală.

– Mă bucur. Știi cât de temperamentalii pot fi artiștii, și m-am străduit din răspuțeri să-l conving să expună aici. I se părea înjositor.

Tânăra zâmbi politicos.

– Sunt sigură că-și va schimba punctul de vedere când va primi o parte din profituri.

În spatele ei, Melissa și mama ei se apropiaseră de Simon, care privea în jurul lui disperat.

– Crezi că Simon o să se însoare cu fata aceea? întrebă Polly, curioasă.

– N-am nici cea mai mică idee, de ce nu-l întrebi? zâmbi Alex.

Brusc, îl descoperi pe Eden pe terasă, ochii lui albaștri cercetând cu atenție mulțimea. Totul în jurul ei păru să dispară, iar pașii o purtară aproape fără voie în direcția lui.

Bărbatul o zări și zâmbi.

– Alex, murmură el, privind-o intens. Arăți minunat, ca întotdeauna...

– Credeam că nu vei veni, spuse ea, râzând ușor de ușurare.

– N-am putut scăpa mai devreme.

Ea zâmbi larg.

– Nu mai contează, acum ești aici.

Își strecură mâna sub brațul lui și continuă:

– Cum te simți? Au trecut trei săptămâni, nu? Am observat că Melisande a câștigat din nou. Felicitări.

– Mulțumesc, deși mi-ar fi plăcut mai mult să am cu cine să sărbătoresc. O privea drept în ochi, iar ea simți că i se strânge stomacul.

– Ar fi trebuit să-mi dai un telefon. De ce n-ai făcut-o?

– Chiar crezi că n-am vrut? murmură el, conducând-o pe o alee mărginașă. Vino, să ne îndepărtăm de această mulțime.

– Dar nu pot pleca. Trebuie să muncesc... să-l ajut pe Simon cu standul.

Eden aruncă o privire spre Simon, încă asediat de Melissa și de mama ei.

– Pare să se descurce și singur.

– Cred că ai dreptate, fu ea de acord.

La urma urmei, ce mai contează câteva ore?

– Bine, să mergem.

Eden parcase mașina în fața casei.

– Unde vrei să mergem? întrebă el zâmbind.

– Oriunde este apă, răspunse ea, simțindu-se ca un elev care a chiulit de la școală.

– Desigur, Alteță...

Alex se lăsă pe spate, urmărindu-l cu privirea printre gene. Îi fusese atât de dor de el!

– Mi-ai lipsit, spuse el.

– De ce nu mi-ai dat telefon?

– Dacă ți-aș fi dat telefon, ai fi venit alergând?

– Poate că aș fi făcut-o, zâmbi ea.

– Nu prea cred, draga mea. Ai un calendar social atât de ocupat, încât ar fi trebuit să aștept la coadă.

– Așadar, nici măcar n-ai încercat.

– De fapt, am încercat într-o zi.

Fratele tău vitreg mi-a spus că nu ești acasă.

– Nici măcar nu mi-a spus că ai telefonat, se încruntă ea, iritată.

– Se pare că nu. De altfel, din tonul lui a reieșit că nu e cazul să mă mai obolesc.

– N-ai mai încercat? El ridică din umeri.

– Mi-am dat seama că n-avea rost. În plus, știam că te vei întoarce în curând la Loxton, deoarece tatăl tău va dori să vadă cum s-au adaptat caii lui.

– Și s-au adaptat?

– Da, foarte bine, dar n-am venit să stau de vorbă despre cai.

– Dar de ce ai venit?

– Pentru că ți-am promis că o voi face, replică el, și îmi țin întotdeauna promisiunile.

Zâmbetul lui era cald, iar inima ei se topi.

– Cum se simte Erin în vacanță?

– E încântată. Morag ne-a invitat pe amândoi să petrecem Crăciunul acolo. I-am spus că mă voi gândi.

– Mai e mult până la Crăciun, comentă Alex gânditoare. Se pot întâmpla foarte multe până atunci.

Da, ar putea fi deja soția lui Simon, își spuse ea cu un fior.

În cele din urmă, mașina se opri lângă un lac înconjurat de sălcii.

– Te-am adus la apă, zâmbi el. Mulțumită?

– Da, râse Alex. Crezi că găsim un magazin să cumpărăm pâine pentru rațe?

Nu era nici un magazin prin preajmă, așa că se mulțumiră să se așeze pe o bancă de lemn din apropiere și să urmărească rațele.

Eden o înconjură cu brațul și se aplecă s-o sărute cu tandrețe pe buze.

– Dacă ai ști cât de mult mi-am dorit să fac asta... murmură el.

Tot timpul petrecut în încercarea de a-l uita, toate argumentele pe care și le dăduse dispărură ca și cum nici n-ar fi existat.

Se cuibări în brațele lui, simțindu-se în siguranță.

– Mi-a fost atât de dor de tine! Am crezut că m-ai uitat...

El râse încet.

– Copilă nebună, cum aş putea să te uit? Eşti aici, murmură el, punându-i o palmă pe piept, deasupra inimii. Faci deja parte din mine. Te iubesc, Alex, şi vreau să fii soţia mea.

Îl privi cu ochi mari, incapabilă să spună vreun cuvânt. Ce-ar putea spune? Cum să-i explice în ce situaţie imposibilă se afla? Eden zâmbi.

– Pari surprinsă.

– Sunt surprinsă, dădu ea din cap. Ceri în căsătorie pe toate femeile cu care faci dragoste?

– Nu, doar pe cele de care sunt îndrăgostit.

După o clipă de tăcere, el îi dădu mâna şi o ridică. Începură să se plimbe prin iarba înaltă, depăşind casele mici.

– Mă iubeşti? întrebă el.

Aceasta era o întrebare la care putea răspunde foarte uşor.

– Da, te iubesc foarte mult.

Îşi ascunse faţa la pieptul lui, încercând să nu plângă, urându-l pe Simon şi pe tatăl ei pentru ceea ce voiau să-i facă. I se părea imposibil să explice situaţia în care se afla, dar trebuia s-o facă.

– Eden, începu ea, cu voce răgușită. Trebuie să-ți spun...

El o strânse în brațe.

– Mai târziu, draga mea. Acum sărută-mă, să lăsăm vorbele pentru mai târziu.

Se sărutară cu pasiune, îngenunchind pe iarba moale de la umbra unui copac. Mângâierile lui aprinseră un foc imposibil de stins în venele ei, iar Alex îl strânse mai aproape, dorindu-și să nu-i mai dea drumul niciodată.

– Alex, te iubesc atât de mult! murmură el, ridicând-o pe culmile pasiunii.

Rămaseră nemișcați în iarbă, acoperiți de cortina înaltă a cerului, mângâiați de razele soarelui. Într-un târziu, Alex își dădu seama unde se aflau și își acoperi corpul gol cu rochia.

– E cam târziu pentru inhibiții, nu crezi? zâmbi el.

– Dar dacă ne vede cineva? întrebă ea neliniștită, îmbujorându-se.

El aruncă o privire în jur.

– Nu e nimeni în preajmă, draga mea.

Relaxează-te și sărută-mă.

Alex aruncă o privire la ceas și păli. Era plecată de peste trei ore.

– Oh, Doamne! Petrecerea cred că s-a terminat deja și Simon a înnebunit!

Eden se lăsă pe spate, mestecând un fir de iarbă.

– Și ce dacă? E timpul să încetezi să-ți mai faci probleme pentru acest frate vitreg al tău.

– Nu înțelegi... murmură ea, ridicându-se. O să stăm la Polly weekendul acesta. În această seară va fi o cină foarte importantă, pentru niște oameni de afaceri americani. Trebuie să fiu acolo.

El râse încet.

– Bine, Cenușăreaso, nu intra în panică. Vei ajunge la timp la bal.

– Nu e amuzant. Tata va fi furios dacă voi întârzia.

Bărbatul o trase în brațe și o sărută cu pasiune.

– Tatăl tău va trebui să se învețe să se descurce și fără tine, dragostea mea, pentru că nu vreau să te împart cu nimeni!

Alergară împreună spre mașină, iar Eden porni motorul.

Chiar dacă mergea cu viteză, Alex rămase tăcută. Ce putea face sau spune? Știa că n-ar fi trebuit să vină cu el, dar nu se putuse abține.

Când opriră în fața casei lui Polly, Eden o prinse în brațe, ignorând privirile curioase ale celor care erau prin apropiere.

– Fugi, Cenușăreaso, să nu întârzii la bal!

După un sărut scurt, îi dădu drumul. Ea îi întinse mâna.

– Aș vrea să nu fiu nevoită să plec.

– Nici eu nu vreau să pleci, dar asta este. Tatăl tău ar face bine să profite, este ultima oară. Acum fugi, înainte să mă răzgândesc.

Simon o întâlni în clipa în care încerca să se strecoare în cameră fără să fie văzută. Buzele lui erau strânse de furie și o prinse de braț, întorcând-o cu violență spre el.

– Unde naiba ai fost? mârâi el. Nu, nu te obosi să-mi spui minciuni, te-am văzut plecând cu O'Rorke!

– Dacă știi deja, de ce mă mai întrebi? replică ea cu răceală.

Nu-i era teamă. N-ar îndrăzni să-i facă nici un rău cu atâția oameni de față.

El o privi din cap până-n picioare, cu evident dezgust.

– Arăți îngrozitor, iar rochia ta are pete de iarbă. Arăți ca o femeie ușoară. Unde ai fost?

– Vezi-ți de treburile tale! se răsti ea.

– Treburile mele te privesc. Cred că te-au văzut cu toții plecând cu el. Crezi că vreau ca oamenii să râdă în spatele meu, după ce mă voi căsători?

– Nu-mi pasă ce vrei, iar dacă oamenii vor râde de tine, va fi exact ceea ce meriți. Mă șantajezi să mă căsătoresc, Simon, dar să nu crezi că-mi va face plăcere! Se smulse din mâna lui și intră în cameră. După ce încuie ușa, începu să se dezbrace cu degete tremurânde.

Rochia pentru această seară era una neagră, fără bretele, elegantă și sofisticată. Purta ca bijuterii cercei cu diamante și o brățară asortată, pe care le primise cadou de la tatăl ei.

Se privi în oglindă. Tatăl ei spusese că vrea să arate minunat în această seară și spera că nu-l va dezamăgi. Apoi ridică din umeri, râzând ironic. Ce importanță mai avea?

Cineva bătu la ușă și, fără să se gândească, deschise. Era Simon și, încercând să trântească ușa la loc, îi prinse piciorul.

– Au, m-a durut! exclamă el, sărind într-un picior și aruncându-se pe pat.

– Ce vrei? întrebă ea, ignorându-i expresia suferindă. Încercam să mă pregătesc.

– Am venit să-mi cer scuze, mormăi el. Dar nu mă așteptam să fiu schilodit.

– N-ar fi trebuit să-ți vâri piciorul înainte, nu-i așa?

– N-ai pic de inimă, Alex, știi?

– Acum ai aflat? Te rog să ieși, trebuie să-mi termin toaleta. El rămase pe loc, privind-o lung, cu un zâmbet ciudat pe figură.

– N-o să meargă, să știi, comentă Simon.

– Ce n-o să meargă? întrebă ea neatentă, examinându-și machiajul în oglindă.

– Încerci să mă faci să nu te mai plac, nu-i așa?

Ea ridică din umeri.

– De ce n-ar fi reciproc?

– Nu mă urăști cu adevărat, spuse el încrezător.

Doar crezi că mă urăști.

Alex se întoarse încet cu fața spre el.

– Așa crezi? Ei bine, dacă aș fi în locul tău, n-aș paria pe asta.

– Alex, ești gata? răsună vocea tatălui ei de dincolo de ușă. E timpul să cobori.

– Bine, tată. Trecu pe lângă Simon, conștientă de privirea lui fixă. Se întoarse să-l privească, în timp ce-și freca piciorul rănit.

– Vii, Simon, sau trimitem pe cineva să-ți aducă o cârjă?

– Despre ce era vorba? se interesă Hugh.

– Idiotul și-a prins piciorul în ușa mea.

Bărbatul râse încet.

– Foarte bine, draga mea, ține-l la locul lui. Trebuie să-ți spun că arăți minunat.

Intrară în sala în care avea loc cina, iar Alex își însoți tatăl în turul pe la invitații de vază, știind

că tatăl ei așteaptă de la ea să zâmbească și să fie plăcută de toți.

Fu prezentată asociaților tatălui ei din America, iar aceștia fură încântați de prezența ei. Fiul unuia dintre ei era de-a dreptul fermecat, iar Alex îi permise să-i aducă o băutură.

– Chiar trebuie să se agațe așa de tine? comentă Simon, enervat. Alex îi aruncă o privire rece.

– Ești tot bosumflat?

– Cred că-ți aduci aminte că suntem logodiți?

– Nu, replică ea scurt. Aceștia sunt prietenii tatei și vrea să mă port frumos cu ei. Și nu te mai purta ca și cum ai fi proprietarul meu!

El se încruntă, dar tânărul american sosi în acea clipă cu băutura. Alex se întoarse spre el, ignorându-și fratele vitreg.

Polly apărui la un moment dat să se intereseze dacă se simte bine, apoi insistă să-i prezinte niște prieteni. Alex zâmbi și dansă, deși îi venea să plângă din toată inima.

– Te simți bine, draga mea? o întrebă tatăl ei la un moment dat. Sper că nu ești obosită?

Ea observă că băuse deja prea mult, iar la brațul lui era o tânără pe gustul lui, blondă și fără minte.

– Da, la prima întrebare și nu la a doua. Ne vedem mai târziu.

Jason, fiul asociatului tatălui ei, încercă să-i facă avansuri, dar înțelese repede că n-are nici o șansă. Imediat, între ei se instalează un climat prietenesc și lejer.

– Ce fel de afaceri face tatăl tău cu tata? întrebă ea.

– Printre alte lucruri, e vorba despre o fermă de armăsari, deși sunt prieteni și s-au implicat în mai multe proiecte împreună.

Tânăra urmări cu privirea traseul tatălui ei, dar încremeni în clipa în care îl zări oprindu-se să stea de vorbă cu Eden. Acesta o zări și, după ce schimbă două vorbe cu Hugh, se îndreaptă spre ea, zâmbindu-i cu tandrețe.

– Bună, iubito, spuse el. Arăți de parcă ai fi văzut o fantomă.

Arăta minunat în costumul de seară, iar Alex simți că se topește.

– Nu credeam că vei veni în această seară, murmură ea, conștientă de prezența lui Jason. L-ai cunoscut pe Jason Madison? El și tatăl lui au sosit de la New York.

După un schimb de cuvinte politicoase, se îndepărtară, căutând un colț mai retras.

Eden o prinse în brațe, sărutând-o cu pasiune.

– Vezi ce mi-ai făcut? murmură el. Am ajuns să vin și la petrecerile plictisitoare ale lui Polly, doar ca să te văd.

Tânăra nu se gândea decât că trebuie să-i spună adevărul, înainte să ajungă prea departe.

El o strânse cu putere, sărutând-o din nou.

– Alex, te iubesc, vreau să fiu cu tine. Trebuie să stăm la petrecerea asta? Vino cu mine...

Ar fi vrut să poată fugi cu el, departe de tatăl ei și de amenințările lui Simon.

Dar nu putea, desigur. Era imposibil. Brațele lui Eden îi dădură drumul.

– Desigur, nu poți s-o faci. A fost o prostie din partea mea să-ți cer. Mă întreb dacă vei reuși vreodată să scapi de autoritatea tatălui tău.

Înainte ca Alex să poată rosti un cuvânt, el se întoarse și se îndreptă spre partea populată a încăperii.

– Eden, așteaptă, trebuie să-ți spun...

Dar era prea departe să audă rugămintea din vocea ei.

Când ajunseră în interior, Simon apărură imediat, prinzând-o posesiv de braț.

– Simon, dă-mi drumul, se răsti ea.

Bărbatul se înroși de furie și se întoarse spre Eden.

– Mă bucur să te văd, O'Rorke. Poți să mă feliciți pentru logodna încheiată cu Alex. Încă n-am anunțat oficial, tu ești primul care află.

Eden o privi cu ochi mari, palid din cauza șocului.

– Oh, nu, murmură el. Nu pot să cred.

Tânăra îl privea, încremenită, incapabilă să spună vreun cuvânt. Nu mai vedea decât ochii lui acuzatori.

– Îmi pare rău, șopti ea.

– Îți pare rău? repetă el cu sarcasm.

Oh, Doamne, asta e chiar frumos!

Alex întinse brațul spre el, dar bărbatul se retrase, ca și cum nu i-ar fi putut suporta atingerea.

– Adio, Alex. Îți doresc toată fericirea din lume.
Se răsuci apoi pe călcâie și părăsi încăperea.

Capitolul 10

Imediat cum ajunse în camera ei din apartamentul londonez, Alex se închise în cameră și-i dădu telefon lui Eden.

La naiba cu mândria, nu dorea decât să stea de vorbă cu el. Bărbatul răspunse aproape imediat.

– Eden... începu ea, auzindu-l înjurând și adăugând repede: nu, nu închide, te rog.

El nu spuse nimic o vreme.

– Ei bine, ce vrei? mormăi bărbatul în cele din urmă. Spune-mi repede, am treabă.

– Voiam doar să-ți explic... El râse amar.

– E cam târziu pentru explicații, nu-i așa? Nu-ți face probleme, am înțeles mesajul, împreună cu toți invitații de la petrecerea de aseară. Numai noroc, dar aș prefera să nu primesc o invitație la nuntă!

– Te rog, Eden, încearcă să înțelegi...

Dar el nu-i dădu voie să încheie propoziția. Simțea durerea din vocea lui când întrebă:

– Pentru numele lui Dumnezeu, Alex, de ce nu mi-ai spus?

– Am încercat... dar era atât de greu...

– Ce poate fi greu, când e vorba despre adevăr? Te-am cerut ieri în căsătorie. Nu trebuia decât să spui: "Nu, mulțumesc, am acceptat o altă propunere", în loc să mă lași să continuu ca un nebun... m-ai lăsat să cred că mă iubești...

– Dar te iubesc, spuse ea. Nu te-am mințit în această privință.

– Haide, iubito, crezi că m-am născut ieri? Mă întreb câți alți nebuni stau la ușa ta!

– Încetează să mai ții la mine! se răsti ea. Și nu mai face raționamente greșite despre lucruri pe care nu le înțelegi!

– Oh, înțeleg foarte bine! murmură el. Te încântă să cucerești idioți ca mine, bătând din genele tale lungi! Ei bine, recunosc: m-ai păcălit de minune!

– Te înșeli, șopti ea, îndurerată.

Dar el trântise deja receptorul în furcă.

– La naiba cu tine, O'Rorke, de ce nu mă asculți? strigă ea la receptor, trântindu-l frustrată în furcă, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji.

Eden se îndreaptă spre birou și-și turnă o porție generoasă de whisky, pe care o păstra de obicei pentru vizitatori.

Bău încet, clătinând din cap și înjurând printre dinți. Imaginea lui Alex, gustul și mirosul ei îl bântuiau. Singurătatea îl apăsa, iar gândul că va trebui să trăiască fără ea i se părea insuportabil. De undeva de afară, vocea lui Geoff îl chema la întâlnirea cu un potențial client. Se ridică încet de pe scaun, simțindu-se bătrân.

– Alex, draga mea, de ce nu ne întâlnim la prânz să luăm masa și să stăm puțin de vorbă? spuse Polly cu încântare.

Alex făcu o grimasă spre receptor. Nu avea nici un chef să stea de vorbă cu Polly, mai ales acum, când i se părea un efort și să se ridice din pat.

– Nu prea cred, Polly, replică ea. Nu mă simt prea bine.

– Haide, Alex, fă un efort, o întrerupse femeia. Nu e stilul tău să cedezi fără luptă. În plus, am ceva să-ți spun.

– Nu poți să-mi spui la telefon?

– Nu, desigur. Acum, spală-te pe față, perie-ți părul și îmbracă-te repede. Vin să te iau într-o oră.

Alex lăsă receptorul în furcă, oftând adânc. După ce petrecuse două zile în pat, se simțea deja sătulă de rolul de eroină tragică. La început se bucurase să audă vocea neliniștită a lui Simon dincolo de ușă, dar se săturase de această satisfacție ironică.

O dureau ochii din cauza plânsului. Ar fi vrut să dea timpul înapoi, să-l poată scuti pe Eden de umilința aflării veștii de la Simon.

În cele din urmă, se ridică din pat și se îndreptă spre duș. Apartamentul era tăcut; Simon și tatăl ei

erau la serviciu, iar doamna Innes plecase la cumpărături. Polly o aștepta afară, într-un taxi.

– Haide, draga mea, o grăbi în clipa în care urcă lângă ea. Am rezervat o masă pentru unu și jumătate, așa că vom avea destul timp să stăm de vorbă. Fără să vrea, Alex fu prinsă de entuziasmul însoțitoarei ei, astfel încât începură să vorbească despre cunoscuți și evenimente mondene.

Comandă salată cu pui, dar constată că nu era în stare să mănânce.

– Înveselește-te, draga mea, nu e sfârșitul lumii, o încurajă Polly.

– Nu știi în ce poziție mă aflu, dădu tânăra din cap. Polly râse.

– Oh, draga mea, ești cuprinsă de disperare, nu? Poate că-ți vei schimba punctul de vedere după ce vei afla ce am să-ți spun.

Alex ridică privirea spre însoțitoarea ei.

– Bine, ascult, pentru că văd că ești nerăbdătoare. Este vorba despre un cunoscut?

– Mai bine! Îți amintești de un tânăr american, Jason Madison?

– Da, l-am cunoscut la petrecere. E drăguț.

– Ei bine, murmură Polly conspirativ, tatăl tău și tatăl lui au semnat un contract care îl lasă pe dinafară pe Simon. Mai mult decât atât, se zvonește că Hugh vrea să se retragă de pe piața engleză în totalitate, ceea ce-l va pune în mare dificultate pe Simon.

– Nu-mi vine să cred, clătină Alex din cap. De unde știi?

– Ei bine, Jason e un băiat drăguț, dar vorbește cam mult, răspunse Polly, făcându-i un semn cu ochiul. Dar Alex nu se gândea decât la un singur lucru:

– Și Simon?

– El pierde în afacerea asta. Tatăl tău mi-a vorbit despre încercarea de șantaj, dar trebuia să-și dea seama că nu se poate pune cu Hugh. Doar nu credeai că tatăl tău va asculta de el?

– În acest caz, de ce nu-mi spune tata că s-a rezolvat problema?

Polly ridică din umeri.

– Cred că trebuie să-l întrebi. Doar îl cunoști pe tatăl tău...

Alex dădu din cap. Îl cunoștea pe tatăl ei și știa foarte bine că vrea să fie mai întâi sigur că este acoperit, înainte să facă o mișcare.

– Mulțumesc că mi-ai spus, Polly. E drăguț din partea ta.

– Cu plăcere, draga mea. Nu prea cred că Hugh ți-ar fi spus, și e bine să știi în ce ești împinsă. Spune-mi, ai mai vorbit cu Eden O'Rorke după scena aceea?

– Am vorbit puțin la telefon, se îmbujoră Alex.

– Ești îndrăgostită de el, nu-i așa?

– Da, dădu tânăra din cap, ridicând privirea spre femeia din fața ei. M-a cerut în căsătorie, Polly. În acest caz, ce mai faci aici? Eu aș fi zburat spre el.

– Am fost de acord să fiu soția lui Simon, pentru a salva averea tatălui meu, murmură tânăra. N-am găsit o cale să-i spun adevărul lui Eden... Acum mă urăște, ce pot să mai fac?

Polly zâmbi cu tristețe.

– Dragă mea, când vei mai îmbătrâni, vei afla că sacrificiul de sine este rareori răsplătit. Bărbații ca

Hugh și Simon nu sunt buni decât să ceară din ce în ce mai mult. Alex o privi cu atenție, dându-și brusc seama de adevăr:

– Ești îndrăgostită de tata?

– Am fost, cu mulți ani în urmă. Îl cunoșteam dinainte de a o întâlni pe mama ta. M-a părăsit pentru ea, așa cum a părăsit-o pentru mama lui Simon. Am continuat să-l iubesc, iar el a continuat să mă folosească...

Până am îmbătrânit prea mult și nu mai sunt atrăgătoare. Așa e viața, Alex...

Doamna Innes încă nu se întorsese de la cumpărături când Alex ajunse acasă, gândindu-se cum să folosească informațiile primite de la Polly. Simțea că fusese folosită, nu doar de Simon, ci și de tatăl ei. Ridică receptorul și formă numărul lui Eden. Voia să stea de vorbă cu el, dar nimeni nu răspundea. Trânti receptorul și se îndreptă nerăbdătoare spre biroul tatălui ei. Luă o foaie de hârtie și scrise:

"Dragă tată, felicitări pentru asocierea cu Warner Madison. Spune-i lui Simon că logodna s-a

anulat. Sunt sigură că înțelegeți amândoi de ce. Îmi pare rău că s-a terminat așa, dar trebuie să-mi trăiesc viața. Ținem legătura. Cu dragoste, Alex."

Avea o mică sumă de bani în poșetă, care trebuia să-i ajungă o vreme. Nu lua cu ea mai mult decât putea duce într-o geantă de voiaj. Luă primul tren spre Leicester, iar dimineata, la prima oră, autobuzul spre Loxton.

Porțile de la Ashdown erau larg deschise. Speriată, se opri, privind în jur. În timp ce stătea nedumerită, un bărbat necunoscut ieși dintr-o clădire și se apropie de ea.

– Ai întârziat! se răsti el, înainte să apuce să spună vreun cuvânt. Dar, pentru că ești aici, să vedem cum te descurci pe spinarea unui cal. Ultimii trei au fost patetici, și nu cred că ești mai bună, dar vom vedea.

În câteva secunde se îndrepta spre ea, cu un cal înșeuat. Alex recunoscuse armăsarul tatălui ei, Shoshone.

Cine putea fi acest bărbat? Și cu cine credea că stă de vorbă?

– Haide, vino, o grăbi el. Calul ăsta așteaptă deja de o jumătate de oră, așa că ai grijă. Nu e renumit pentru răbdarea lui.

Alex ridică din umeri. Era clar că bărbatul nu-i dădea voie să spună nici un cuvânt. Se îndreptă spre cal, care o privea atent.

Îl liniști cum știa mai bine, iar armăsarul răspunse automat la comenzile ei. Sări în șa cu ușurință, tocmai în clipa în care Geoff apărui din spatele unui grajd. Era pe punctul să spună ceva, dar un semn din cap îl opri. Explicațiile puteau să mai aștepte.

– Geoff, urmărește-o tu, spuse bărbatul necunoscut. Să vedem dacă e mai bună decât restul.

Bărbatul se apropie de ea, iar Alex întoarse capul:

– Îmi dau seama că-și imaginează că am venit pentru o slujbă. Cine este?

– Este noul nostru asistent, domnul Walters. Șeful l-a luat în urmă cu două săptămâni.

– Înțeleg. Cum ți se pare?

– Până acum, e în regulă. Dar mai avem destul timp să ne obișnuim.

Tinerei i se părea amuzant să încerce să treacă testul pentru jochei.

Se bucură de momentul de libertate, dar când se întoarce spre bărbatul care o aștepta, putu zări lângă el silueta ușor de recunoscut a lui Eden O'Rorke.

Eden ridică privirea spre ea, iar ochii albaștri sclipeau rece.

– Domnișoara Langford, ar fi trebuit să-mi dau seama. Acum, după ce v-ați distrat, sper că-mi veți face plăcerea să vă dați jos de pe cal. Bărbatul care aranjase problema părea de-a dreptul uluit.

– O cunoașteți? Îmi pare rău, am crezut că a venit pentru probe...

– Nici o problemă, domnule Walters, îl întrerupse Eden. Domnișoara Langford se pricepe foarte bine să înșele oamenii. De fapt, cred că e o pasiune de-a ei... din câte văd, i-a cucerit deja pe unii! Privirea lui acuzatoare era îndreptată spre Geoff. Alex se săturase:

– Lasă-l pe Geoff în pace, el n-are nici o vină. Iar dumneavoastră, domnule Walters, nici nu mi-ați dat voie să spun ceva! Aproape m-ați împins spre cal! Bărbatul părea jenat.

– Ei bine, am crezut...

– Desigur, interveni Eden. Acum, propun ca animalele să fie duse în grajduri. Tu, se întoarce el spre Alex, vii cu mine!

– Da, șefule, îl ironiză ea.

O conduse spre casă, dar abia în clipa în care erau înăuntru se întoarce s-o privească.

– Ce naiba cauți aici, Alex? întrebă el, iritat.

– Voiam să stau de vorbă cu tine, replică ea, rănită de expresia din ochii lui. Nu mi-ai răspuns la telefon, așa că am venit.

– Nu avem despre ce să vorbim. Totul s-a spus la petrecerea lui Polly. Ai înțeles?

– Te rog doar să mă ascuți, nu e chiar atât de greu! îl rugă ea.

Eden o privi lung, dorind s-o prindă în brațe și să nu-i mai dea drumul. Dar aparținea unui alt bărbat, iar acest lucru dura.

– Ce rost mai are? clătină el din cap.

– Poate că n-are nici un rost, dar o să mă simt mai puțin vinovată dacă vei afla adevărul...

– Nu văd de ce te-aș scăpa de sentimentul de vinovăție, dar acum e prea târziu. Vrei o cafea?

– Da, te rog.

Se așezară la masă, jenați, ca doi străini.

– Logodnicul tău știe unde ești? întrebă el în cele din urmă.

– Simon nu e logodnicul meu, răspunse ea. Logodna s-a anulat. El ridică brusc privirea.

– Nu te cred. Am fost de față și l-am auzit făcând anunțul.

– S-a pripit... Vezi, nu am nici cea mai mică dorință să fiu soția lui...

– Haide, draga mea, nu-mi spune că ai fost forțată de tatăl tău cel rău! o ironiză el.

– Nu e tocmai așa. Adevărul e că Simon l-a șantajat pe tata și l-a amenințat cu ruina dacă nu sunt de acord să fiu soția lui...

– Alex, mă crezi prost? Mai bine îmi spui că îl iubești, decât să-mi torni un car de minciuni.

– Vrei să taci din gură și să mă ascuți? se enervă ea. E destul de greu și fără întreruperile tale, așa că bea-ți cafeaua și taci din gură!

Eden rămase o clipă nemișcat, apoi oftă.

– Bine, îmi pare rău. Te ascult.

– Mulțumesc, zâmbi ea, începând cu greutate și cu poticneli să-i vorbească despre planurile lui Simon.

În cele din urmă, el dădu din cap.

– Și știi toate astea de la Polly?

– Îi sunt recunoscătoare, murmură Alex. Fără ea, aș fi putut afla mult prea târziu. Acum, mi se pare de necrezut, continuă ea, după o scurtă pauză. Ieri, am făcut cel mai important lucru din viața mea. L-am părăsit pe tata!

– Ce vrei să spui?

– Pur și simplu am plecat. Am luat doar hainele de pe mine, dar nu mă mai întorc. Poate că ar fi bine să accept slujba de jocheu. Chiar am nevoie de una... El râse brusc, privind-o cu căldură.

– Crezi că vei fi în stare să te trezești în fiecare dimineață la șase?

Ea ridică bărbia cu mândrie.

– N-ar fi prima oară. Și, după cum au spus cu toții, călăresc foarte bine.

– De acord, dar poți respecta ordinele date?

– Depinde de cine le dă, zâmbi ea slab. Așadar, primesc sau nu slujba?

Eden o privi lung, iar inima începu să-i bată mai tare.

– Nu, clătină el din cap. În nici un caz. N-ar da bine...

– Ce anume?

Zâmbetul lui era cald și luminos.

– Ce-ar spune clienții dacă mi-ar vedea soția muncind împreună cu băieții de la grajduri?

Ea răspunse cu un zâmbet la fel de larg.

– Dacă pui problema așa...

Bărbatul ocoli masa și o prinse în brațe. O sărută cu pasiune, ridicând-o de la podea, nedorind să-i mai dea drumul.

– Am avut cele mai grele zile din viață, comentă el, în cele din urmă. Îmi venea să te omor. De ce nu mi-ai spus, pentru numele lui Dumnezeu?

Ea îl cuprinse cu brațele.

– Am încercat să găesc un mod să-ți explic, dar era foarte greu. În plus, nu era nimic de făcut.

– Să nu crezi asta, dragostea mea. Doar nu crezi c-aș fi stat cu mâinile în sân? Aș fi vândut și ferma, doar să nu te pierd.

– Oh, Eden, murmură ea, te iubesc atât de mult!

Bărbatul închise ochii, respirând parfumul ei ademenitor.

– Alex, dragostea mea!

Sfârșit